

Verzoening

Een duidelijke uiteenzetting van de genaderijke maatregelen, die Jehova getroffen heeft, om alle menschen in volle overeenstemming met zichzelf te brengen, opdat de gehoorzamen het eeuwige leven op aarde mogen hebben in tevredenheid en volkomen geluk.

door J. F. Rutherford

Schrijver van

De Harp Gods
Bevrijding
Schepping
Waar zijn de Dooden?
etc.

Uitgevers

Wachttorens Bijbel & Tractaat Genootschap
Brooklyn, New York, U. S. A.

Ook

Haarlem, Brussel, Parijs, Londen, Bern, Maagdenburg, etc.

Aan de eer van
JEHOVA'S NAAM

is dit boek gewijd

„Opdat zij weten, dat Gij, wiens naam alleen JEHOVA is, de Allerhoogste zijt over de gansche aarde.” — Psalm 83:19.

„En ik de Heer zal hun tot eenen God zijn, en mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen; Ik de Heer heb het gesproken. En ik zal een verbond des vredes met hen maken, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden.” —

Ezechiël 34 : 24, 25.

„De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel nederzien. Ook zal de Heer het goede geven, en ons land zal zijne vrucht geven.” — Psalm 85 : 12, 13.

RECONCILIATION — Hollandish

Copyright 1928 by

J. F. Rutherford

Made in Switzerland

VOORBERICHT

WAT is de oorsprong des menschen? Wat zal zijn bestemming zijn? Waarom heerscht er zooveel armoede onder de menschen? Wat is de oorzaak van ziekte en dood? Hoe kunnen wij weten, of de mensch ooit weer in harmonie met God gebracht kan worden en zich in de zegeningen van het eeuwige leven zal verheugen? Deze en vele daarmede in verband staande vragen worden in dit boek beantwoord. Het bewijs, dat ter staving der gedane beweringen gegeven wordt, is zoo duidelijk en overtuigend, dat iedere twijfel opgeheven wordt. De waarde hiervan voor de menscheid in dezen tijd kan niet overschat worden. De Uitgever verheugt zich, dit boek het publiek te kunnen aanbieden. Het wordt uitgegeven in het vertrouwen, dat het een groote weldaad voor de menschen zal zijn, en zal strekken tot verheerlijking van den naam van Jehova.

DE UITGEVER

VOORREDE

DE volken der aarde verkeeren in groote moeilijkheden. Zij wenschen hiervoor de ware oorzaak te weten en wat het geneesmiddel hiertegen is. Dit boek moge den bedrukten zielen die het lezen, vrede geven, daar het een duidelijke verklaring bevat van de liefderijke maatregelen, die Jehova God getroffen heeft, om den mensch eeuwig leven op aarde te geven met alle daaraan verbonden zegeningen. De schrijver geeft niet zijn eigen meening weer. Geen menschelijke uitlegging der Schrift wordt in dit boek naar voren gebracht. De inhoud van dit boek is een verklaring der feiten, zooals zij zich voordoen, waarbij de schriftplaatsen, die hierop betrekking hebben, den lezer worden voorgelegd. Wij hopen, dat dit boek blijdschap zal geven aan een ieder die het leest, en dat het hem er toe zal brengen Jehova's grooten Naam te eeren.

DE SCHRIJVER

Verzoening

Verzoening

HOOFDSTUK I

De Aarde en haar Vorst

EEN MACHTIG VORST, met groote macht en autoriteit bekleed, aangesteld om over het hem toegewezen gebied te heerschen, betrad welgemoed met veerkrachtigen tred den weg des geluks. Zijn gelaatsuitdrukking was innemend, stralend van vreugde, en zijn muzikale stem klonk helder als een trompet in de morgenlucht. De dieren des velds en de vogelen des hemels beantwoordden dezen roep gehoorzaam. Hij genoot het goede in overvloed en zijn woonplaats, gelegen temidden der geurige gewassen, was een plaats van vreugde en welbehagen. Hij mocht zich in een verwouwelijken omgang met God verheugen. Hij heerschte over alles wat zijn oogen aanschouwden. Maar zijn gelukkige toestand was slechts kort van duur.

Een man, blijkbaar gebukt onder den last der jaren, trok door het dal der duisternis. Naar zijn kleeding te oordeelen was hij een landbouwer en zwijnenhoeder. Zijn gelaat was zeer vervallen en verried onreine gedachten en een hart, waarin haat en willekeur zetelde. Zijn stem was schor en wreed. Bij zijn nadering vluchtten de dieren des velds en de vogelen des hemels voor hem.

Deze wreede en weerzinwekkende man was dezelfde als de eens zoo machtige vorst. Uit zijn macht en autoriteit ontzet en van den Almachtigen God vervreemd, bewandelde hij niet langer den weg des geluks. Nu vervolgt hij zijn levensweg op treurige en sombere wijze, en met rassche schreden nadert hij het moeras der wanhoop.

Hoe kwam deze verandering van vorst tot bedelaar tot stand? Deze vorst had zijn macht en autoriteit en zijn machtsgebied van den Almachtigen God ontvangen. Echter op grond van ontrouw tegenover zijn God en het in hem gestelde vertrouwen verloor hij alles. Een breede kloof scheidt hem nu van zijn Schepper en Weldoener.

Bestaat er eenige hoop op verzoening tusschen den mensch en den Allerhoogsten God? Is het voor den mensch mogelijk, ooit tot het gebied zijner vroegere heerschappij terug te keeren en in zijn plaats van eer en vertrouwen hersteld te worden? Deze vragen worden in het Heilig Woord van Jehova God beantwoord. Daarin wordt niet alleen de oorzaak van de afwijking van dien machtigen vorst geopenbaard, doch tevens het besluit van God's genaderijke voorziening, die hij tot algeheele verzoening getroffen heeft. De Bijbel is God's heilig Woord der waarheid. Dit boek alleen bevat de ware geschiedenis over den vorst en den bedelaar. Deze geschiedenis is aangrijpender en boeiender dan welke roman ook.

De aarde was de plaats, waar dit drama zich begon af te spelen en tevens het woonoord van den vorst. De aarde is ook thans nog de woonplaats van alle nakomelingen van dien eersten mensch. Thans na verloop van meer dan zestig eeuwen beseffen betrekkelijk weinigen van zijn nakomelingen, wien eigenlijk de aarde toebehoort;

waarom zij geschapen werd en in welke verhouding de mensch tot den Schepper stond. Niemand die de heilige waarheden die de Schrift bevat, voorbijziet of negeert, kan een juiste waardeering hebben voor de geschiedenis van het menschelijk geslacht, voor zijn verplichting tegenover den Schepper en voor het vooruitzicht, dat hem geboden wordt. De Bijbel is de bron der waarheid. Hoe meer iemand uit deze bron drinkt, hoe zoeter de levensstroom voor hem wordt, die daaruit opwelt.

De aarde wekt de bewondering des menschen, ook al is hij onvolmaakt en in zijn begrip zeer beperkt. Onverschillig of de aarde gezien wordt wat aangaat de formatie van haar verschillende strata of haar plantaardig of dierlijk leven; of dat wij haar oneindige verscheidenheid met den microscoop onderzoeken, of dat wij door gebruikmaking van den telescoop de verhouding van onze aarde tot de andere planeten en sterren beschouwen, de eerbiedige mensch staat in groote bewondering tegenover de wijsheid, die in haar schepping ten toon gespreid wordt. Als hij bekend wordt met het feit, dat de aarde door den Allerhoogste geschapen werd, en wel als eeuwige woonplaats voor den mensch, verlangt zijn geest en zijn hart vurig meer te weten betreffende de aarde en haar grooten Schepper. De telescoop werd eerst in de 17de eeuw ontdekt, en het is daarom ook niet te verwonderen, dat men vroeger de gedachte was toegedaan, dat de aarde het centrum van alle dingen vormde.

De kennis van den grooten Schepper, zooals hij deze openbaarde in zijn schepping van den mensch en zijn voorzieningen, die hij voor den mensch trof, bleef slechts bij enkelen bewaard. Deze kennis was slechts een nietig stroompje van waarheid, dat door de eeuwen heen vloeide en waarvan slechts weinigen

dronken. Reeds bij den aanvang van de geschiedenis der menschen, schakelde de mensch God in zijn gedachten uit, en bijna zonder uitzondering bleef het gezicht van den mensch beperkt tot de dingen, die hij met het natuurlijke oog kon waarnemen. Toen de zon, maan en sterren binnen den gezichtskring van den mensch kwamen, wijdden enkele menschen hun aandacht aan de schepping, doch aan den Schepper schonken zij in het geheel geen aandacht. Daar opgemerkt werd, dat alle leven waarin zich het schepsel op aarde verheugde van de zon uitging, werd deze planeet het voorwerp van de aanbidding der menschen. Die menschen echter, die de kennis omtrent den Schepper bewaarden, stelden hun vertrouwen alleen op hem. Zij wisten, dat God boven dien sterrenhemel woonde, en gaven hem als den grooten Schepper van hemel en aarde de eer. Dit waren echter slechts zeer weinigen, vergeleken bij het groote aantal, dat God niet kende, zoodat zij nauwelijks opgemerkt werden.

De uitvinding van den telescoop, waarvan een toename in de kennis der dingen het gevolg was, bracht de menschen tot het inzicht, dat de aarde niet was gelijk men aanvankelijk gedacht had. Men leerde daardoor, dat zij inplaats van vast en het middelpunt aller dingen te zijn, een ster of planeet was, en wel een deel uitmaakte van een aantal planeten, die alle met de zon in verbinding stonden, en dat de zon het centrum van dit planetenstelsel, dat als het zonnestelsel bekend staat, is.

Het kerkelijk stelsel van Rome, en in het bijzonder zijn leiders, dachten gedurende meer dan duizend jaren, dat de aarde vast was en dat alle dingen om haar heen draaien. Ook beweerden zij de eenige uitleggers van den Bijbel te zijn en

beriepen zich op den Bijbel als autoriteit voor bovengenoemde gevolgtrekking. Waarschijnlijk heeft dit meer dan iets anders er toe bijgedragen, deze gedachte in de zinnen der menschen vast te zetten.

Naarmate de kennis toenam, begon men te leeren dat de aarde een ster of planeet is, deel uitmakende van een groep van planeten, die zich om de zon bewoog. De feiten die men leerde, weerlegden de theorieën, waaraan de geestelijkheid van Rome vasthield. Dit gaf aanleiding, dat men het vertrouwen, dat men in deze leeraars gesteld had, begon te verliezen. Dit bewerkte echter tevens, dat men in betrekking tot den Bijbel als absolute autoriteit voor de waarheid eenige argwaan begon te koesteren. Het gevolg was, dat velen daardoor geheel van den Bijbel werden afgeleid. Hadden deze menschen de waarheid, zooals de Bijbel die leert, verstaan, en zich niet laten beïnvloeden door de valsche voorstellingen van onbekwame leeraars, dan zouden zij niet van den Bijbel, noch van God afgekeerd zijn.

Vermeerderde kennis, in hoofdzaak op het gebied van natuurwetenschap, bracht aan het licht, dat er sterren van zoo'n enormen omvang zijn, dat de aarde daarbij vergeleken slechts een dwerg is. Astronomen beweren, dat de Betelguese zoo groot is, dat de zon en haar satellieten, met inbegrip van de aarde, in het binnenste van de Betelguese zouden kunnen geplaatst worden, zonder dat zij van hun onderlingen afstand ook maar iets behoeften in te boeten. Het valt den mensch moeilijk, zich een denkbeeld van de geweldige afmetingen van deze ster te kunnen vormen. De verlichte onderzoeker van God's Woord weet echter, dat de aarde in God's schepping toch een plaats van beteekenis

inneemt, ja veel grooter dan die van de Betelguese of van eenige andere ster of planeet, met uitzondering van de plaats, waar zich de troon van den Eeuwigen God bevindt.

Er zijn geleerden, die beweren, dat de schrijvers van het Oude Testament of de Hebreeuwsche Schriften in onwetendheid verkeerden over de onderlinge verhouding tusschen de aarde en de andere planeten en sterren der schepping. Er is echter geen enkel bewijs om een dergelijke bewering te staven. Het is natuurlijk duidelijk, dat het niet in God's bedoeling lag, om in zijn Woord (onzen Bijbel) melding te maken van alle feiten, die betrekking hebben op de aarde en haar verhouding tot de andere hemellichamen. God's geest beïnvloedde het verstand der getrouwe mannen, die in de oude tijden den Bijbel schreven, en het is redelijk aan te nemen, dat zij een begrip van enkele dingen betreffende de schepping hadden, die toch niet in de Schriften werden opgeteekend. Wat zij echter onder goddelijke leiding geschreven hebben, was en is de waarheid; daarvan kunnen wij zeker zijn. Deze heilige menschen schreven, zooals zij door den heiligen geest gedreven werden. — 2 Samuel 23 : 2.

De Bijbel is de eenige betrouwbare gids zoowel wat betreft de juiste verhouding tusschen den mensch en de aarde en den grooten Schepper van beide, als over de bedoeling, die God er mede had, beide te scheppen. Nemen wij den Bijbel tot gids, dan kunnen wij zien dat de aarde een plaats van groote beteekenis in God's raadsbesluit en voornemens inneemt en dat te bestemder tijd ieder scep sel in den hemel en op de aarde in één groot harmonieus geheel zal worden samengebracht. De geïnspireerde getuige Jehova's schreef in betrekking

hierop: „Die ons bekendgemaakt heeft de verborgenheid van zijn wil, naar zijn welbehagen, hetwelk hij voorgenomen had in zichzelf, om in de beëindiging van de volheid der tijden wederom alles tot een te vergaderen; beide dat in den hemel is en dat op de aarde is, in hem.” — Efeze 1 : 9, 10.

Het zevengesternte, dat het sterrenbeeld der Plejaden vormt, schijnt het gekroonde centrum te zijn, om hetwelk alle bekende planeetstelsels draaien, op dezelfde wijze als de planeten van onze zon gehoorzaam zijn aan de zon en een ieder dezer zich in zijn bijzondere baan om de zon beweegt. Met nadruk vestigt men wel eens de aandacht op de gedachte, dat een der sterren van die groep de verblijfplaats van Jehova en de plaats van de hoogste hemelen is. Dit is de plaats, waarop de geïnspireerde schrijver betrekking neemt als hij zegt: „Hoor gij uit de plaats uwer woning, uit den hemel.” (2 Kron. 6 : 21) Dit is ook de plaats, waarop Job de aandacht vestigde, toen hij onder inspiratie schreef: „Kunt gij de liefelijkheden van het zevengesternte binden of den banden des Orions losmaken?” — Job 38 : 31.

Het sterrenbeeld der Plejaden is klein in vergelijking met de andere sterrenbeelden, die door middel van wetenschappelijke instrumenten door de verwonderende oogen des menschen ontdekt worden. Doch de enorme afmetingen der andere sterren of planeten verdwijnen, als men denkt aan de groote beteekenis van de Plejaden als de plaats van den eeuwigigen troon van God. Om dezelfde reden moeten de verschillende sterrengroepen die grooter in omvang zijn dan de planeet „de aarde”, in de oogen van Jehova van veel geringere beteekenis zijn dan de aarde, op grond van de nauwe betrekking die er tusschen de aarde en den troon

van Jehova bestaat. Over deze nauwe verbinding schreef God's profeet: „De hemel is mijn troon en de aarde is de voetbank mijner voeten.” (Jes. 66 : 1) Aldus toont zijn woord ons aan, dat er een onmiddellijke en nauwe verbinding tusschen den troon van Jehova en de aarde bestaat.

De schepping der aarde geschiedde niet bij toeval, evenmin als door de werking van blinde natuurkrachten, zooals ingebeelde geleerden en wereldwijze menschen beweren. Zij werd door den wil van God geformeerd en onder zijn onmiddellijk toezicht geschapen. (Jes. 42 : 5) „Want ieder huis wordt door iemand gebouwd: doch die het alles gemaakt heeft is God.” (Hebr. 3 : 4) De toekomstige eeuwen zullen er getuige van zijn, hoe deze andere planeten van grootere afmetingen den Schepper eer en heerlijkheid zullen bewijzen, op een wijze die alles wat tot nu toe geopenbaard is, nog verre zal overtreffen, maar het is den mensch niet mogelijk, zich in te denken, hoe een van deze planeten ooit hooger geëerd kan worden dan onze aarde. Wanneer de mensch dit naar waarde zal kunnen schatten, zal hij ook meer ten volle in staat zijn de gunst te waardeeren, die hij door den grooten Schepper geniet.

Het groote scheppingsdrama, dat zich op de aarde afgespeeld heeft, is oorzaak, dat onze aarde een veel hooger en belangrijker plaats inneemt dan alle andere planeten. Door dit drama wordt een les gegeven van goed en kwaad, die naar alle waarschijnlijkheid bestemd is voor alle tijden en voor alle met verstand begaafde schepselen van Jehova.

Ook dient men niet te vergeten, dat de Logos, de doorluchtige Zoon van God en de bij de schepping van alle dingen werkzame vertegenwoordiger Gods, door Jehova's wil de hemelsche heerlijk-

heid verliet en op de aarde kwam, om zich zoo lang hij op de aarde was, aan de zwaarste beproevingen te onderwerpen. Hier op aarde toonde hij, hoe de juiste houding van den volmaakten mensch tegenover Jehova behoort te zijn. Hij onderging een smadelijken dood en werd uit den dood opgewekt en verhoogd tot de hoogste plaats in den hemel naast Jehova. Dit alles geschiedde, opdat God te zijner tijd zijn wil aan alle schepselen, zoowel in den hemel als op de aarde, zou bekendmaken, alles tot het eeuwig welzijn van alle volkeren der aarde en tot heerlijkheid van Jehova.

Hierover staat geschreven: „En in gedaante gevonden als een mensch, heeft hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja den dood des kruises. Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd, en heeft hem eenen naam gegeven welke boven allen naam is, opdat in den naam van Jezus zich zoude buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en alle tong zoude belijden dat Jezus Christus de Heer is tot heerlijkheid Gods des Vaders.” — Fil. 2 : 8-11.

De verhooging van Jezus was verhevener dan die van alle andere schepselen Gods, en behalve Jehova zal nooit enig ander schepsel zoo hoog verheven worden. Deze verhooging geschiedde niet omdat Jezus in zichzelf iets ontwikkeld had; zij was geen beloning, omdat hij geheel afgescheiden van zichzelf een karakter ontwikkeld had; evenmin voor hetgeen hij gedaan had, voor dat hij op de aarde kwam, maar het geschiedde op grond van zijn trouw als mensch tegenover Jehova bij de getrouwe naleving van zijn verbond en de plichten, die hem door den Vader werden opgelegd. De aarde werd de plaats, waar Jezus zijn overwinning

door het geloof behaalde. De aarde werd boven alle andere planeten geëerd om hetgeen Jezus daar op deed.

Op grond van het feit, dat God de aarde en de menschen voor zijn eeuwige bedoelingen gebruikte, en dat zijn geliefde Zoon Jezus, toen hij als mensch op de aarde wandelde, zijn trouw tegenover God voor menschen en engelen bewezen heeft, moet de gevolgtrekking gemaakt worden, dat de aarde de meest begunstigde planeet is en de meest begunstigde planeet zal blijven in de planetarische schepping Gods, en dat zij het hart van den Schepper eeuwig dierbaar zal blijven. De mensch die thans de aarde bewoont, heeft niet de juiste waardeering voor de gunstbewijzen, die hem door de hand van den Schepper ten deel gevallen zijn, doch te God's bestemder tijd zal hij tot het juiste begrip hiervan komen.

God maakte de aarde ook geschikt voor het dierlijk leven dat er op gevonden wordt. De dierlijke schepping eet en drinkt en verheugt zich in zijn bestaan en te bestemder tijd vergaat het wederom. De mensch staat hooger dan het dier, dat slechts leeft om zijn soort voort te planten. De geest des menschen vermag de groote waarheden in God's voornemen te doorgronden, en dit vermogen verheft hem ver boven de dierlijke schepping. Zijn geest heeft voedsel noodig, en zijn liefdevolle Schepper voorziet hem op alle mogelijke wijze van voedsel, zoowel voor het lichaam als voor den geest.

Sommige menschen hebben nu een voldoende kennis der dingen, om te kunnen bewijzen, dat de mensch eindeloos kan voortgaan te vorschcn in de wonderen der aarde en andere groote scheidingswerken van Jehova, die hiermede in verband

staan, en dat zijn navorschingen zijn innige bewondering voor den Schepper voortdurend doen toenemen. In deze wonderbare werken van God's schepping toont hij ons zijn wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht. Als de mensch zich hiermede op de hoogte begint te stellen, wordt hij vervuld van bewondering en eerbied voor den grooten Werkmeester. Tot deze houding moet de mensch komen, alvorens hij wijsheid kan beginnen te leeren. Wijsheid is de toepassing van de kennis volgens den goddelijken maatstaf; daarom moet hij van God afweten en God kennen tot op zekere hoogte, voordat hij eenigermate wijs kan worden. Met diepen eerbied en ontzag, vermengd met vreezen en beven, vervolgt de mensch zijn weg in het zoeken naar kennis omtrent den Almachtige. Naarmate zijn waardeering voor zijn kennis omtrent God vermeerderd, neemt ook zijn genegenheid voor Jehova toe. Dan schenkt het hem groote voldoening, meer omtrent God's werken te weten te komen, en zijn vreugde drijft hem er toe, steeds verder te zoeken. Een van God's heilige profeten die over de wonderen der schepping nadacht, riep uit: „De werken des Heeren zijn groot; zij worden gezocht door allen die daaraan lust hebben.” — Ps. 111 :2.

De Bijbel is God's Woord, uitgedrukt en openbaard voor zijn schepsel, den mensch. De algemeene gedachte onder de menschen is, dat de Bijbel bestaat uit een verwarrende groep ten uitdrukking gebrachte gedachten. De schuld voor dit verkeerde begrip ligt bij de menschen, die God en zijn woord onjuist hebben voorgesteld.

De Bijbel geeft een duidelijke verklaring van God's bedoelingen met de aarde en den mensch, die daarop eenmaal als vorst heerschte. De eerste

hoofdstukken van den Bijbel toonen aan, dat hij gegeven werd ter onderrichting van den mensch. In deze hoofdstukken wordt ons te kennen gegeven, dat het in God's bedoeling lag, den mensch zoo lang als vorst over de aarde te doen heerschen, als hij in overeenstemming met zijn Schepper zou blijven. Het eerste bericht betreffende den mensch en God's bedoeling met hem luidt aldus: „En God zeide: Laat ons menschen maken naar ons beeld en naar onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt. En God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld Gods schiep hij hem; man en vrouw schiep hij ze. En God zegende ze, en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde en onderwerpt ze, en hebt heerschappij over de visschen der zee en over het gevogelte des hemels en over al het gedierte, dat op de aarde kruipt.” — Gen. 1 : 26–28.

Deze uitspraak der Schrift beteekent juist begrepen, dat God den mensch tot zijn vertegenwoordiger op aarde maakte. God rustte den volmaakten mensch met verstandelijke vermogens en met gerechtigheid, wijsheid, liefde en macht uit en verleende hem vrije wilsuitoefening. In dit opzicht was de mensch naar het beeld en de gelijkenis van zijn Schepper.

Jehova schiep de aarde, en daarom is zij volgens scheppingsrecht zijn eigendom. Hij stelde zijn wetten in werking met het doel dat zij iets zouden voortbrengen, en in overeenstemming met zijn wil brachten zij iets voort. De hemelen en de aarde werden volgens den uitdrukkelijken wil van God geschapen. „Door het woord des Heeren zijn de

hemelen gemaakt; en door den geest zijns monds al hun heir. Want hij spreekt en het is er; hij gebiedt en het staat er." — Ps. 33 :6, 9.

Van God vervreemd en zijn wet geen aandacht schenkend, spreken en handelen de menschen, als behoort de aarde hun toe door het recht van ontdekking en inbezitname. De wetten die met algemeen goedvinden der volken aangenomen worden, erkennen het recht tot bezit van land op grond van zoogenaamde ontdekking. Toen menschen de stormen van den Atlantischen Oceaen trotseerden en op de Amerikaansche kust landden, plantten zij de vlag van hun respectieve regeerders en legden er eenvoudig beslag op. Iemand vliegt over het Noordpoolgebied en laat de vlag van zijn land daarop vallen en eischt daardoor dit gebied voor zijn koning op. Maar in werkelijkheid bestaat het recht tot inbezitname krachtens ontdekking niet. De zelfzuchtige klasse, bekend als heerschers, bakenen een deel der aarde af, eischen dit als het hunne op en spelen er heer en meester over, terwijl andere menschen, wien geen enkel recht tot inbezitname verleend wordt, als slaven de aarde bebouwen. De mensch heeft daartoe echter in het geheel geen recht.

De aarde behoort Jehova God toe, en zij dient in overeenstemming met God's wil door den mensch gebruikt te worden. Of de mensch al of niet een betere methode van inbezitname had kunnen aannemen dan tot dusverre werd toegepast, is hier niet de vraag, waar het om gaat. De vraag die wij hier tot oplossing willen brengen is deze: Wien behoort de aarde? Het antwoord moet zijn: Zij behoort aan Jehova en te bestemder tijd zal zij door den mensch in overeenstemming met Jehova's wil in bezit genomen worden.

God is rechtvaardig. Daaruit volgt, dat geen enkele klasse het land in bezit zal nemen door de uitoefening van onrechtvaardigheid tegenover een andere klasse. „Want de Heer, de Allerhoogste, is vreeselijk [almachtig], een groot Koning over de gansche aarde. Hij verkiest voor ons onze erfenis.” — Ps. 47 : 3, 5.

Dat de mensch geen recht heeft naar willekeur in strijd met God's wet over de aarde te beschikken, blijkt uit God's wet zelf: „Het land zal ook niet voor altoos verkocht worden, want het land is het mijne.” (Lev. 25 : 23) God heeft den mensch toegestaan, zijn eigen weg te kiezen. Maar wanneer de juiste verhouding tusschen den mensch en God weer door den mensch begrepen en naar waarde geschat wordt, zal de aarde dienstbaar gemaakt worden aan het algemeen welzijn der geheele menschheid.

De Heerschappij des Menschen

Heerschappij uitoefenen wil zeggen een gebied bezitten, waarover men heerscht. Van de schepping der aarde aan lag het in God's bedoeling, dat een volkomen mensch de heerschappij over de aarde en haar schepselen zou bezitten. Een vorst is een landvoogd of regeerder, die met autoriteit den scepter zwaait. De volkomen mensch Adam werd geschapen, om deze functie over de aarde te bekleeden. Hij die met autoriteit bekleed is, moet altijd ondergeschikt zijn aan dengene, die hem deze autoriteit verleent, en hij heeft zich te houden aan de bepalingen en voorschriften waarop hem autoriteit verleend werd. Alle macht en autoriteit komt, indien men tot den oorsprong aller dingen terug gaat, uit Jehova voort. Alle macht en autoriteit, die

rechtmatig wordt uitgeoefend, moet daarom in overeenstemming met zijn wil zijn.

Jehova maakte zijn voornemen om den mensch te scheppen bekend. Zich ongetwijfeld tot den Logos, zijn getrouwen en actieven vertegenwoordiger bij de schepping aller dingen, richtende, zeide hij: „Laat ons menschen maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt.” — Gen. 1 : 26.

De macht van Jehova kent geen grenzen. Als hij wenscht, dat iets geschapen wordt, beteekent dit, dat het naar zijn wil ook geschieden zal. Nadat hij besloten had, den mensch naar zijn wil en gelijkenis te maken, ging hij onmiddellijk tot uitvoering van dit besluit over. Aangezien het zijn wil was, dat de mensch een vorst zou zijn en heerschappij over de dingen der aarde zou hebben, geschiedde dit ook. Dat de mensch voor de aarde geschapen werd en dat omgekeerd de aarde voor den mensch geschapen werd, daarover bestaat niet de geringste twijfel. In dit opzicht drukt God zijn wil aldus uit: „Want alzoo zegt de Heer die de hemelen geschapen heeft, die God die de aarde geformeerd en die ze gemaakt heeft; hij heeft ze bevestigd, hij heeft ze niet geschapen dat zij ledig zijn zoude, maar heeft ze geformeerd opdat men daarin wonen zoude: Ik ben de Heer, en niemand meer. Ik heb de aarde gemaakt, en ik heb den mensch daarop geschapen: Ik ben het; mijne handen hebben de hemelen uitgebreid, en ik heb al hun heir bevel gegeven.” — Jes. 45 : 18, 12.

Aangezien de heerschappij over alle dingen Jehova toebehoort, kon hij heerschappij geven, aan

wien hij wilde. Er staat geschreven: „De aarde is des Heeren mitsgaders hare volheid, de wereld en die daarin wonen.” (Ps. 24 :2) „Aangaande den hemel, de hemel is des Heeren; maar de aarde heeft hij der menschen kinderen gegeven.” — Ps. 115 :16.

De mensch zoowel als de aarde behooren Jehova toe, omdat God den mensch formeerde. De autoriteit des menschen, om heerschappij over de aarde uit te oefenen, is hem door Jehova verleend, en daarom moet de mensch die autoriteit en heerschappij uitoefenen in overeenstemming met God's wil. Toen Adam de heerschappij over de aarde verleend werd en hij tot vorst op de aarde werd aangesteld, werd hem tevens den plicht en de verplichting opgelegd, deze heerschappij in overeenstemming met zijn Schepper uit te oefenen. Adam werd in den hof van Eden gesteld, om „dien te bewaren”. Van hem werd niet geëischt, zich door moeizamen arbeid voedsel te verschaffen. Eden bracht overvloedig al het voedsel voort, dat hij voor zijn onderhoud en zijn genot noodig had. Hem werd het toezicht gegeven over de dieren, de vogels en de visschen, en deze moesten hem gehoorzamen, wat zij ook deden. Hij was bekleed met macht en autoriteit om zijn eigen geslacht voort te brengen. Had hij deze hem door God gegeven autoriteit in overeenstemming met den wil van zijn Schepper uitgeoefend, dan zou hij een volmaakt en gelukkig gezin hebben verkregen. God verleende hem het voorrecht, zijn talenten te gebruiken. Hij bezat een vrijen wil, en kon dus gehoorzaam of ongehoorzaam zijn. Deze vrije wil onthief hem echter niet van de verplichting, in overeenstemming met Jehova te zijn en zijn autoriteit naar God's wil uit te oefenen.

Eden was een groot gebied, grooter dan men gewoonlijk aanneemt. Eden moet een groote uitgestrektheid geweest zijn, want vier rivieren vloeiden uit den hof en besproeiden het land rondom. In Eden groeiden niet alleen schoone planten die het oog bekoorden en voedsel verschaften, doch in Eden waren ook alle soorten kostbare steenen te vinden, evenals het fijnste goud. Het duingedeelte van Eden lag aan de oostzijde, evenals de ingang. Dit deel was schooner dan het overige gebied. In dit schoonste deel nu lag de hof, waarover de mensch tot bewaker werd aangesteld en waar hij zijn vreugde en arbeid vond. De aarde was voor den mensch, en den volkomen vorst werd een volmaakte woonplaats gegeven.

De geestelijke leeraars hebben God en zijn Woord verkeerd uitgelegd en deden het volk gelooven, dat indien Vorst Adam een goed en plichtsgetrouw dienaar van Jehova gebleven was, God hem te bestemder tijd in den hemel zou hebben opgenomen. Er bestaat echter in het geheel geen bewijsgrond, waarop een dusdanige gevolgstrekking steun kan vinden. Adam had geen hemelsche belofte. Er bestond voor hem geen mogelijkheid, onder welke omstandigheden of voorwaarden dan ook, in den hemel te komen. Hij was geheel en al voor de aarde bestemd. De aarde alleen zou zijn eeuwigdurende woonplaats zijn. Hieromtrent staat geschreven: „De eerste mensch is uit de aarde, aardsch.” (1 Cor. 15:47) Waar nu de aarde tot woonplaats voor den mensch gemaakt werd, kunnen wij niet verwachten, ook maar een enkele belofte voor den hemel voor hem te vinden, en inderdaad bevat de Heilige Schrift dan ook niet een hemelsche belofte voor hem. Een goed begrip over dit onderwerp zal den onderzoeker in staat

stellen wat de uiteindelijke bestemming van het geheele menschelijke geslacht zal zijn.

De heerschappij over de aarde werd nooit absoluut en onherroepelijk aan Adam verleend. Zou God dit gedaan hebben, dan zou God hem zelfs na zijn ongehoorzaamheid deze macht niet weder hebben kunnen ontnemen. Zelfs het leven werd Adam niet dan onder bepaalde voorwaarde gegeven. Ook wat dit aangaat hebben de kerkelijke leeraars God en zijn Woord verkeerd uitgelegd, en het volk daardoor op dwaalwegen gebracht. Het Schriftuurlijke bewijs is onomstootelijk, dat zoowel het leven als de heerschappij Adam slechts dan in eeuwigheid verleend zouden blijven, als hij den grooten Gever zou gehoorzamen. Het zou ook ondenkbaar zijn, dat God zijn schepselen leven en heerschappij zou verleen, zonder eenige bepaling of beperking daarbij te stellen. Het gevolg hiervan zou zijn, dat indien zijn schepsel, dat leven en heerschappij ontvangen had, opstandig zou worden, deze opstandigheid tot in eeuwigheid zou voortduren, als zijn leven eeuwig bestendig zou worden. Gehoor gevende aan den verleidenden invloed van Satan is de geestelijkheid tot deze groote dwaling vervallen. Uitgaande van de theorie dat God Adam eindelooz leven verleende, kwam zij tot de gevolgtrekking, dat Adam nadat hij als opstandeling zijn aardisch leven beëindigd had, voortaan zijn onsterfelijk bestaan in pijniging moest doorbrengen, daar hij van God vervreemd was. Doch de Schrift ondersteunt deze gevolgtrekking in het geheel niet.

Integendeel, de Schrift toont aan, dat God den mensch leven gaf en hem tot vorst over de aarde aanstelde onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat de mensch God gehoorzaam zou zijn. Indien de

mensch nimmer ongehoorzaam zou zijn en altijd in overeenstemming met zijn Schepper zou blijven, zou hij zich voor altijd in het leven en de heerschappij over de aarde mogen verheugen. Maar voor het geval dat hij opstandig zou worden, was de bepaling ingelascht, dat hij stervende zou sterven. Bij de intrede van den dood zou hij dan alles verloren hebben. De dood is derhalve het afdoende bewijs, dat het leven en de heerschappij des menschen aan zekere voorwaarden waren verbonden. Bij de schepping des menschen en het hem verleenen van heerschappij werd er met geen woord over gesproken, dat hij ooit in de eeuwige pijniging zou gaan. Nergens in den Bijbel wordt aan de gedachte uitdrukking gegeven, dat God voornemens is, welk van zijn schepselen dan ook naar een plaats van eeuwige folteringen te brengen. Integendeel luidt de stellige en eenvoudige verklaring van God's wet, dat Adam het leven en de heerschappij verleend werden op voorwaarde dat hij gehoorzamen zou, en dat ongehoorzaamheid het verlies van zijn vorstelijke autoriteit en zijn leven zou beteekenen.

Er bestaat geen Bijbelsch bewijs, dat de theorie kan staven, dat God ooit de aarde door vuur zal vernietigen. Geen enkele aanwijzing in dien zin werd ooit Adam gegeven, ongeacht of hij al of niet getrouw zou blijven. Wederom is de geestelijkheid hier tot een groote dwaling vervallen. Door Satan op een dwaalspoor gebracht, heeft zij de uitspraak van den Apostel Petrus aangegrepen om haar theorie, dat God voornemens is de aarde te vernietigen, te bevestigen. Deze uitspraak luidt: „Maar de hemelen die nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde woord als een schat weggelegd, en worden ter vure bewaard tegen den dag des

oordeels en der verderving der goddelooze menschen." (2 Petrus 3:7) Zij redeneert dat als de aarde dan vernietigd is, de goeden naar den hemel en de kwaden naar een plaats van eeuwige foltering zullen gaan. Indien dit waar zou zijn, ware het voortbestaan der aarde ook niet langer noodzakelijk. Het is echter duidelijk, dat zij in dit opzicht een onjuiste gevolgtrekking gemaakt heeft.

De woorden „hemel” en „aarde”, die door den apostel in bovenaangehaalden tekst gebezigd worden, zijn symbolisch gebruikt. Het woord „aarde” in dezen tekst beteekent het zichtbare deel der wereld, welke wereld Satan’s organisatie is. Het daarin genoemde woord „hemelen” stelt symbolisch het onzichtbare deel dierzelfde wereld voor. Hemel en aarde vormen tezamen de wereld. De beteekenis van het woord „wereld” is de menscheid, georganiseerd in regeeringsvormen, staande onder het toezicht van een onzichtbaren opperheer. Gedurende vele eeuwen is Satan de opperheer of god dezer wereld geweest. (2 Cor. 4:3, 4) Satan was en is voor den mensch onzichtbaar. De organisatie der menschen in regeeringen is zichtbaar en wordt voorgesteld door het woord „aarde”. De booze wereld die te bestemder tijd zal vergaan, bestaat uit hemel en aarde. Deze tekst heeft in geen enkel opzicht betrekking op de oorspronkelijke heerschappij, die God aan Adam gaf.

Jehova verklaart door zijn profeet: „De aarde staat in eeuwigheid.” (Pred. 1:4) God is onveranderlijk. (Mal. 3:6) Waar nu God verklaard heeft, dat hij de aarde nooit zal vernietigen, kunnen wij er zeker van zijn, dat ze eeuwig zal blijven bestaan. De Schrift toont aan, dat het in zijn bedoeling ligt, de aarde te bestemder tijd bewoond te hebben. Alle uitspraken der Schrift zijn in

volkomen overeenstemming met elkander. De uitspraak van den Apostel Petrus en de uitspraak van den profeet zijn geheel in overeenstemming met elkander, als zij goed begrepen worden. De booze wereld, die uit de slechte onzichtbare en zichtbare organisatie bestaat, zal vergaan. Dat het inderdaad de bedoeling van den Apostel Petrus was, blijkt duidelijk, als hij voortgaat en zegt: „Maar wij verwachten naar zijne belofte nieuwe hemelen en eene nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.” (2 Petrus 3:13) De aarde zal door alle eeuwen heen blijven bestaan en voor eeuwig getuige voor de heerlijkheid van Jehova God zijn.

Adam woonde als vorst der aarde in Eden. Adam was volmaakt en zijn tehuis was eveneens volmaakt. Het gaat niet aan te zeggen, dat hij slechts ten deele volmaakt was, en dat hij in dien tijd nog geen gelegenheid gehad had, een karakter te ontwikkelen, zoodat zijn karakter toen nog onvolkomen was. Er staat geschreven: „Alle werken van Jehova zijn volkomen.” (Deut. 32:4) Het zou Adam onmogelijk geweest zijn een karakter te ontwikkelen, omdat God hem als een karakter geschapen had. Ieder met verstand begaafd schepsel is een karakter. Hij bezit niet een karakter.

Orthodoxe leeraren begingen een groote fout door te leeren, dat de mensch een ziel heeft, terwijl toch de Schrift duidelijk leert, dat de mensch een ziel is. Een soortgelijke fout begingen zij, toen zij leerden, dat de mensch een karakter heeft, terwijl de Schrift leert, dat de mensch een karakter is. Als Adam een karakter had moeten ontwikkelen, zou hij niet volkomen geweest zijn toen hij op de proef gesteld werd. De Schrift verklaart echter, dat hij volkomen was. Hij was uitgerust met de eigenschappen gerechtigheid, wijsheid, liefde en macht.

Dit wil niet zeggen, dat hij alle kennis bezat. De Schrift toont aan, dat de hoogste van God's schepselen steeds zal voortgaan in de toekomstige eeuwen kennis te verwerven. (Ps. 27 : 4) Adam had echter voldoende kennis om te weten, wat hij doen of laten moest. Hij wist wat verkeerd en wat goed was, omdat God hem hierin onderrichtte. Hij bezat het vermogen zijn kennis in overeenstemming met God's aanwijzingen toe te passen. Indien hij zulks gedaan had, zou hij daardoor bewezen hebben, wijs te zijn. Hij was met macht bekleed en oefende deze macht over de dierlijke schepping uit; hij had zijn macht ook op de juiste wijze over Eva moeten uitoefenen. Hij bezat de eigenschap onzelfzuchtig te zijn, en als hij deze eigenschap uitgeoefend had, zou hij daardoor zijn liefde bewezen hebben. Hij was in zijn organisme volkomen. Daarbij had hij de beschikking over al zijn vermogens. Hij was dus in alle opzichten een volmaakt mensch. Het is wel waar dat Adam nog niet veel ervaring had, maar ervaring is niet de eenige weg om tot kennis te komen. God zeide hem, wat hij doen en laten moest, en dat had voor hem voldoende moeten zijn. De ervaring die hij later doormaakte, bevestigde slechts hetgeen God hem van tevoren gezegd had. Gebrek aan ervaring kan daarom Adam niet tot verontschuldiging dienen.

Met helder inzicht en in volkomenheid moet Adam, toen hij de aarde aanschouwde, gezegd hebben: ‚Deze aarde behoort mij toe, omdat Jehova mij de heerschappij er over verleend heeft.‘ Hij riep de dieren en vogelen tot zich en gaf ze alle namen, en zeide: ‚Deze behooren mij toe, omdat Jehova mij heerschappij over hen gegeven heeft.‘ Op zijn stem gehoorzaamden zij. Hij aanschouwde zijn schoone vrouw, en zeide: ‚Dit liefelijke schepsel behoort

mij toe, omdat God haar formeerde en haar mij gaf, om mij tot metgezellin en hulpe te zijn.' Hij wandelde temidden van het prachtige geboomte en ademde de zoete geur der bloesems in, en hij at van haar vruchten, en zeide: ‚Dit alles is van mij, omdat God het voor mij bestemde; doch hij vroeg mij tevens, niet te eten van dien éénen boom, waarvan hij mij zeide, dat ik sterven zou, als ik daarvan eet.' Hij zal moeten gezegd hebben: ‚Al deze dingen behooren mij toe op de voorwaarde, dat ik mijn Schepper gehoorzaam, en indien ik ongehoorzaam ben, moet ik dit alles verliezen.' Dit moet de slotsom van zijn gedachtengang geweest zijn, daar er geschreven staat: „Adam is niet verleid geworden.” (1 Tim. 2 : 14) Hier hebben wij het bewijs, dat Adam over al de hem door God gegeven vermogens beschikte, welke vermogens volmaakt waren.

Vorst Adam was rijk, want al het goud en de edelgesteenten behoorden hem toe; ook al het vee en al het gedierte, omdat hij de mensch en de vertrouwde vertegenwoordiger van Jehova was, die hem al deze dingen had toevertrouwd. Hij was sterk en energiek en kende geen smart. Hij was gelukkig, omdat zijn geheele omgeving gelukkig was en alles om hem heen harmonieerde.

Al moge iemand over alle middelen om het goede te doen beschikken, maar hij deze middelen niet voor dat doel gebruikt, toch bewerkt hij niets goeds. Adam was toegerust met de eigenschappen wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht, en hij kon die eigenschappen gebruiken, zooals hij het verkoos. Het was God's wil, dat hij het goede zou doen, maar God verleende Adam een vrijen wil, om het goede of het kwade te doen. Alles wat in strijd met liefde gedaan wordt is zelfzucht. Hoog-

moed is de vrucht van zelfzucht. „Hoovaardigheid is vóór de verbreking, en hoogheid des geestes vóór den val.”

God maakte geen wet, die Adam dwong de eigenschap liefde tegenover hem te gebruiken, maar hij rustte Adam slechts met dit vermogen uit, en maakte hem bekend, wat de gevolgen van een zelfzuchtigen wandel zouden zijn. Jehova heeft als regel gesteld, dat wie God liefheeft, ook zijn geboden zal houden. (Joh. 14:15) Liefde is derhalve de vervulling van God's wet. God beveelt zijn liefde bij al zijn schepselen aan, doordat hij alles wat hij voor zijn schepselen doet, onzelfzuchtig doet. Hij bood zijn volkomen en intelligent schepsel de gelegenheid, hem in dit opzicht gelijk te zijn. Men moet God kennen en een weg bewandelen, die naar zijn wil is, om altijd in overeenstemming met hem te blijven. Een andere onveranderlijke regel van Jehova, dien hij in zijn Woord heeft neergelegd, is: God te kennen en als hij te zijn is de eenige waarborg voor een eindeloos gelukkig leven.

De machtige vorst die in den aanvang dezen weg des vredes, der volkomenheid, der schoonheid en des geluks betrad, omringd door zoovele zegeningen, had alle reden om in overeenstemming met God te wandelen, waardoor hij zich voor altijd in deze zegeningen had kunnen verheugen.

HOOFDSTUK II

De arme Man

EEN ARM MENSCH is iemand, die afhankelijk is van de liefdadigheid van andere menschen. Hij heeft letterlijk niets, wat hij met absoluut recht het zijne kan noemen. Ook al mag hij zich zoo nu en dan in een korte aangename tusschenpoos verheugen, toch keert hij weer op den weg van jammer en ellende terug. De zestig eeuwen van de geschiedenis der menschheid toonen aan, dat het geheele menschelijk geslacht den weg van dezen armen man heeft gereisd, en tenslotte in een groot armengraf terecht gekomen is.

Van de vele milliarden menschen die op deze aarde geleefd hebben, konden slechts enkelen voor een korten tijd op grondbezit aanspraak maken. De groote massa heeft echter als lijfeigenen den grond moeten bebouwen, verdrukt en beroofd van de haar toekomende voorrechten. Tegen doornen en distelen hebben zij den strijd aangebonden, met wilde beesten en slangen hebben zij geworsteld, den sprinkhaan en de rups hebben zij wanhopigen tegenstand geboden. Zij hebben onder bovenmatige hitte of koude bitter geleden, half gekleed en ondervoed, en dit alles om aan het einde van dien weg te zien, dat al hun moeite tevergeefs was. Van het weinige dat overbleef na al hun moeitevollen arbeid, is het grootste deel weggegaan aan belastingpenningen, en wat daarna overschoot voor het onderhoud des lichaams is slechts met een bedelaarsgift te vergelijken. Zij hebben onder de heerschappij van tirannen en onderdrukkers ge-

leden, werden gedwongen aan onrechtvaardige oorlogen deel te nemen, hebben tranen van bitterheid met hun bloed gemengd, zijn door kwalen, ziekten en pestilentiën bezocht, hebben lichamelijk en geestelijk smart geleden, totdat zij eindelijk hun tegenstand opgaven en met een gebroken hart tot het stof wedergekeerd zijn.

God's profeet, die dezen toestand zag, schreef onder inspiratie: „Daarna wendde ik mij, en zag al de onderdrukkingen aan, die onder de zon geschieden; en zie, daar waren de tranen der verdrukten en dergenen die geen trooster hadden; en aan de zijde hunner verdrukkers was macht, zij daarentegen hadden geen vertrooster.” — Pred. 4:1.

Enkelen zijn door overtreding der goddelijke en menschelijke wetten of door omstandigheden, waarvan zij partij getrokken hebben, in het bezit gekomen van groote landerijen, die hun veel opleverden. Zij bezitten huizen, olievelden, mijnen, groote kudden vee, enz. Door middel van dwang en onderdrukking oefenen zij macht over hun medemenschen uit en ontvangen daarbij vele niets beteekenende bijvalsbevestigingen; doch na verloop van tijd ontvalt hun de macht en het vermogen, en zij dalen onbeweend en zonder eer ten grave. Slechts voor korten tijd verheugen zij zich in hun aardsche bezittingen en dit maakte hen dikwijls nog slechter dan bedelaars. „Er is een kwaad, dat krankheid aanbrengt, hetwelk ik zag onder de zon: rijkdom, door zijne bezitters bezwaard tot hun eigen kwaad.” — Pred. 5:12.

Slechts met uitzondering van één mensch heeft niemand van de dagen van Eden af tot nu toe de aarde in het bezit van alle rechten doorwandeld. Deze eene mensch was Jezus van Nazareth, en zelfs hij was „een man van smarten en met lijden vertrouwd”, omdat hij op de aarde kwam en de zonden der mens-

schen droeg, waardoor deze menschen de gelegenheid kregen, van hun verdrukkers bevrijd en met God verzoend te worden en zich in eeuwigdurend leven te verheugen.

Men heeft veel geschreven en gezegd over groote mannen, maar in werkelijkheid heeft er nooit een waarlijk groot mensch op deze aarde geleefd behalve Jezus. Allen waren verarmd. Ook al mag de mensch zich voor een tijd in het bezit van vele aardsche goederen, een goeden naam, eer en aanzien verheugen, dit alles is toch spoedig vergaan. Hetzij hij rijk of arm, klein of groot in de oogen der menschen is, hij bereikt niets en leert tenslotte, dat het alles ijdelheid is. Allen zijn tot den bedelstaf geraakt en aldus tot hun einde gekomen. „Gelijk als hij voortgekomen is uit den moederschoot, alzóó zal hij naakt wederkeeren, gaande gelijk hij gekomen was, en hij zal niet medenemen van zijnen arbeid dat hij met zijne hand zoude wegdragen.” (Pred. 5 : 14) „Want wij hebben niets in de wereld gebracht, het is duidelijk, dat wij ook niet kunnen iets daaruit wegdragen.” — 1 Tim. 6 : 7.

Een van Jehova's geïnspireerde getuigen, die tot het inzicht kwam, dat alle menschen niet meer als bedelaars en al hun bemoeiingen slechts ijdelheid zijn, en die ook de reden hiervoor wist, zeide en schreef, dat de eenige hoop voor den mensch is, verzoend te worden en terug te keeren tot den toestand van eenheid met Jehova God. Daarom zeide hij: „Laat ons het einde der zaak hooren: Vrees God en houd zijne geboden; want dit is de geheele plicht des menschen.” — Pred. 12 : 13.

Het is duidelijk, dat de mensch de geboden van God niet kan nakomen zonder een kennis van deze geboden te hebben. Satan, de vijand des menschen, heeft den mensch gedurende vele eeuwen in betrek-

king tot de geboden Gods in onwetendheid gehouden. Thans begint over de menschen een groot licht op te gaan. God's bestemde tijd is gekomen en de menschen zullen duidelijker dan ooit tevoren zien. Nu is het mogelijk te weten, waarom Vorst Adam tot den bedelstaf gekomen is en waarom de geheele menscheit als bedelaars geleden heeft; nu ook kan de mensch den weg der genade leeren kennen, langs welken dit bedelaarsgeslacht met God verzoend en met hem in harmonie gebracht zal worden. God heeft een weg om den mensch met zich te verzoenen, en het is zijn wil, alle menschen in de gelegenheid te stellen, dezen weg te leeren kennen: „Dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien gij gezonden hebt.” — Joh. 17 : 3.

De Afdwaling

Hoe lang Adam en Eva zich in de zegeningen van Eden verheugd hebben, openbaart ons de Schrift niet: In ieder geval had Adam voldoende tijd om Eva in te lichten over den wensch van God betreffende hun leven in den hof van Eden. Dit blijkt duidelijk uit de woorden die Eva tot de slang sprak over het eten der vrucht. Lang genoeg hadden zij in Eden vertoefd, om al de liefde en goedertierenheid Gods te kunnen waardeeren, indien zij dit gewild hadden.

Erkentelijkheid wil zeggen dankbaar zijn. Als iemand een goede gave van een ander ontvangt, en niettegenstaande dat ondankbaar is, moet er in het hart van den ontvanger iets verkeerd zijn. Erkentelijkheid is de eerste stap tot beoefening van ware liefde. Wanneer er aan de zijde van dengene die de gift ontvangt, tegenover den gever geen erkentelijk-

heid is, moet zelfzucht in het hart van den ontvanger den boventoon voeren. Zelfzucht is het tegenovergestelde van liefde. De wetten en voorschriften betreffende het leven van God's met verstand begaafde schepselen, zijn onveranderlijk. Zij zijn eeuwig. Om deze reden is het dan ook zeker, dat het God welgevallig zou geweest zijn, indien Adam voor al het goede, dat hij uit de liefdevolle hand van zijn Schepser had ontvangen, erkentelijkheid zou hebben betoond.

Hierover spreekt God's Woord met grooten nadruk: „Weet dat de Heer God is; hij heeft ons gemaakt, en niet wijzelf: Wij zijn zijn volk en de schapen zijner weide. Gaat in tot zijne poorten met lof, en in zijne voorhoven met lofgezing, weest dankbaar en prijst zijnen naam. Want de Heer is goed; zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid, en zijn getrouwheid van geslacht tot geslacht.” (Psalm 100: 3-5) „Het is goed, dat men den Heer love [hem dankbaarheid betuige], en uwen naam psalmzinge, o Allerhoogste.” (Psalm 92: 1) „Gewisselijk, de rechtvaardigen zullen uwen naam loven; de oprechten zullen voor uw aangezicht blijven.” — Psalm 140: 14.

Adam was God niet dankbaar voor alles wat hij ontving. Toen de beslissende proef kwam, gaf hij er de voorkeur aan, zelfzuchtig inplaats van liefdevol te zijn. Als hij liefde voor God geopenbaard zou hebben, zou hij God gehoorzaam geweest zijn. Adam was God niet erkentelijk, wat zeggen wil, dat hij in zijn handelingen liefdeloos en onvriendelijk was. Iemand liefhebben wil zeggen, onder alle omstandigheden zijn vriend te blijven. (Spreuken 17: 17) Wat daar in Eden plaats greep, toont aan, dat deze gevolgtrekkingen juist zijn en dat Adam geen vriend van God was. In hoofdzaak had God tot Adam gezegd: „Ik heb deze aarde voor u gemaakt. Ik heb u

geschapen en u in dezen heerlijken hof van Eden geplaatst. Aanschouw deze heerlijkheid, Ik stel u tot bewaarder van dezen hof aan. Ik heb u een vrouw tot gezellin gegeven. Heerschappij heb ik u over de aarde verleend. Alles in deze wonderschoone omgeving is het uwe en gij kunt het gebruiken en er van genieten. Slechts een uitzondering stel ik u in betrekking tot den boom der kennis van goed en kwaad. „Gij zult daarvan niet eten, want ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven.” In verhouding tot alles wat Adam geschonken was, was hetgeen God vroeg zeer gering. Dit gebod verschaftte de gelegenheid, Adam te beproeven, of hij al of niet liefde voor zijn grooten Schepper en Weldoener zou betoonen, of dat hij zelfzucht aan den dag zou leggen.

Lucifer was over den mensch gesteld. Daar hij een geestwezen was, bleef hij voor den mensch onzichtbaar, doch hij onderhield zich met den mensch. Lucifer was hoogmoedig en heerschzuchtig, en omdat hij den wensch had den allerhoogsten God gelijk te worden, wilde hij zich van een onbepaalde heerschappij verzekeren. (Jesaja 14:13, 14; Ezech. 28:13-18) Zij eerzucht dreef hem er toe den mensch te overheerschen en er voor te zorgen, dat de mensch hem inplaats van God zou aanbidden. Dit kon op geen andere wijze tot stand gebracht worden dan alleen door den mensch van God te vervreemden. De slang, door welke hij sprak, was het middel waarmede hij zijn doel wilde bereiken. Door dit werktuig naderde hij Eva en bewoog haar te gelooven, dat God zoowel haar als Adam had bedrogen en hun dingen onthield, waarop zij recht hadden. Eva zeide tot hem: „Doch van de vrucht van den boom die in het midden van den hof is, heeft God gezegd, gij zult daarvan niet eten, noch die aanroeren opdat gij niet sterft.” (Genesis 3:3) Lucifer ant-

woordde hierop: „Gijlieden zult den dood niet sterven; maar God weet, dat ten dage als gij daarvan eet, zoo zullen uwe oogen geopend worden, en gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad.” — Gen. 3:4, 5.

Eva, ziende dat de vrucht goed tot spijsz, aange naam om te zien en begeerenswaardig om verstandig te maken was, nam en at van de vrucht, in overtreding van God's geboden. Uit de Schrift blijkt niet, dat Adam bij dit gesprek met de slang tegenwoordig was. Het is ook redelijker aan te nemen, dat Eva hem eerst later het gesprek medegedeeld heeft. Zij zal toen ongeveer het volgende tot hem gezegd hebben: „Adam, uw Vader is een leugenaar. Door middel van de slang heeft Lucifer mij duidelijk gemaakt, dat God een leugenaar is, en nu heb ik dit bevestigd, door deze vrucht te eten. Deze vrucht is goed, en ik ondervind er geen nadeelige gevolgen van en ik leef nog.’

Indien Adam nu zijn liefde voor God had willen betoonen, zou hij tot Eva gezegd hebben: „Mijn Vader is geen leugenaar; hij kan geen leugenaar zijn. Waarom zou hij liegen? Zie toch deze schoone aarde, die hij gemaakt heeft, en dezen schoonen hof, dien hij ons tot verblijf gegeven heeft. Hij heeft ons geschapen en ons hier gesteld, om hem op de aarde te vertegenwoordigen. Hij heeft ons al deze heerlijke dingen gegeven, opdat wij ons daarin altijd kunnen verheugen, als wij hem slechts gehoorzaam zijn. Hij heeft ons gezegd, van deze vrucht niet te eten. Waarom zouden wij slechts voor een oogenblik aan hem twijfelen? Hij heeft ons zijn groote liefde getoond, en thans willen wij onze liefde voor hem bewijzen. Wij kunnen er zeker van zijn, dat hij ons zal veroorloven van dezen boom te eten, wanneer hem dit behaagt.’

Als Adam aldus gehandeld had en Eva berouw over haar verkeerde daad gehad had en Jehova om vergiffenis zou gesmeekt hebben, zou God wellicht een weg geopend hebben, om haar te reinigen. God had aan Adam het gebod gegeven, en Eva hoorde hiervan door Adam. Adam was het hoofd, en de grootste verantwoordelijkheid rustte op hem, en daar Eva een deel van hem was, rustte op hem ook de verantwoordelijkheid voor haar daden, en indien hij dan ook al het mogelijke zou gedaan hebben, om de fout van Eva weer goed te maken, zouden de gevolgen ongetwijfeld anders geweest zijn. Adam sloeg evenwel den tegenovergestelden weg in. Hij luisterde naar zijn vrouw met algeheele veronachtzaming van het gebod van zijn liefderijken Vader. Van dien dag af tot nu toe is iedere man, die tegen zijn eigen verstandelijk oordeel en zijn geweten in gehandeld en aan den invloed van een vrouw toegegeven heeft, in moeilijkheden gekomen. Het is voor mannen buitengewoon moeilijk geweest, deze les te leeren, en dit is in hoofdzaak het gevolg van het feit, dat zij op het Woord Gods geen acht geslagen hebben. Adam kwam onder den invloed van zijn vrouw en zoo overtrad hij het gebod Gods uit eigen wil, en hij at van de verboden vrucht.

Men heeft dikwijls gemeend, dat de groote liefde die Adam voor zijn vrouw bezat, hem verleid heeft, God's wet te overtreden, en dat hij dus in zekeren zin te verontschuldigen zou zijn. Maar had Adam zijn vrouw lief? Neen, hij beminde haar niet. Als een man zijn vrouw waarlijk liefheeft, is hij voor haar bezorgd, en behartigt hij hare belangen. Als Adam dus werkelijk zijn vrouw liefgehad had, zou hij gezegd hebben: „Gij hebt een groote fout begaan, Eva, doch ik zal het aangezicht van onzen Vader zoeken en hem vragen, je deze booze daad te vergeven.“

Adam's gebrek aan liefde tot God en zijn gebrek aan liefde tot zijn vrouw, alsmede zijn zelfzuchtige verlangens brachten hem er toe God's gebod te overtreden. Deze daad en zijn geheele houding daarbij toonen aan, dat hij aldus redeneerde: „Als Eva moet sterven, zal ik van haar beroofd zijn, en zonder haar zal ik niet zooveel vreugde en genot in dezen schoonen hof hebben; ik wensch niet van haar gescheiden te zijn. Ik zal het er met haar op wagen.” De beweegreden die hem tot zijn daad dreef, was zelfzucht. Hij gaf er de voorkeur aan, met Eva arm te worden, in plaats van een vorst en in overeenstemming met zijn liefdevollen Vader te blijven. Hij koos den weg der zelfzucht en niet dien der gerechtigheid. Hij toonde zich ondankbaar tegenover God voor alles wat hij uit zijn liefderijke hand ontvangen had. Hij was ondankbaar en zelfzuchtig, en door deze daad toonde hij, dat hij niet God's vriend was. Hij werd onrechtvaardig en verwijderde zich door deze verkeerde daad van God en kon daarna niet langer in de tegenwoordigheid van Jehova blijven. Alleen de oprechte kan in God's tegenwoordigheid wonen. — Ps. 140:14.

Het geweten is die eigenschap van het verstand, door welke het schepsel in staat is, nauwkeurig te oepalen, of de weg dien hij inslaat, goed of slecht is. (Rom. 2 : 15; 2 Cor. 1 : 12; 1 Petr. 3 : 16) Voordat de mensch van de verboden vrucht at, wist hij dat het zonde was, omdat God hem dit gezegd had. (Gen. 2 : 17) Eveneens wist hij, dat zoowel hij als zijn vrouw naakt waren, en toch waren zij niet beschaamd. — Gen. 2 : 25.

Toen Adam en Eva God's wet overtreden hadden, begrepen zij zeer goed, dat zij kwaad gedaan hadden; en het besef hunner naaktheid was voor hen het bewijs, dat zij kwaad gedaan hadden. Hun geweten k'aagde hen aan. Zij trachtten dan ook hun naaktheid

te verbergen. Zij vreesden zeer en verborgen zich: Zij bezaten deze eigenschap van het verstand, het geweten, reeds voordat zij de handeling begingen, doch deze werd eerst openbaar, begon eerst te werken, nadat zij hun booze daad verricht hadden. Wij hooren echter niets van berouw hunnerzijds na het begaan van hun booze daad. Het feit dat zij hun naaktheid bedekten, toont op geen enkele wijze aan, dat zij zich tot een hoogere gedachtewereld verhieven, doch is slechts een bewijs, dat hun geweten hen als misdadigers veroordeelde. (Gen. 3:7-10) Ook toonden zij vrees te hebben, hetgeen een verder bewijs is dat hun geweten hen veroordeelde, en dat zij wisten, dat zij in God's oogen slecht waren. De geestelijkheid heeft gemeend, dat Adam en Eva zich in dien tijd geslachtelijk verbonden hadden, en dat hierin de overtreding van God's wet bestond. Een dergelijke gevolgtrekking is meer dan dwaas. De Heilige Schrift toont duidelijk aan, dat dit het niet was, maar dat God den mensch nadrukkelijk verboden had van deze bepaalde vrucht te eten; en door dit toch te doen, begingen zij een verkeerde daad, omdat zij hierdoor oproerig en ontrouw tegenover God werden.

Reeds dienzelfden dag riep God hen ter verantwoording. Van eenige uitdrukking van spijt of berouw hunnerzijds was geen sprake. Wel trachtten zij zichzelf te verontschuldigen of te rechtvaardigen. De vrouw gaf de slang de schuld voor haar zondige daad en de man klaagde niet alleen zijn vrouw aan, maar tevens hem die de vrouw geschapen had, God zelf. Als Adam zijn vrouw werkelijk had liefgehad, zou hij niet getracht hebben de schuld op haar te werpen en als hij liefde voor God gehad had, zou hij hem voor de schepping zijner vrouw nooit een verwijt gemaakt hebben. „Toen zeide Adam: De vrouw, die gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van dien boom

gegeven, en ik heb gegeten." (Gen. 3 : 12) De gevolgtrekking, die uit deze verklaring van Adam gemaakt moet worden, is dat indien God Adam in den hof alleen gelaten en hem de vrouw niet gegeven zou hebben, dan nimmer deze zondige daad zou begaan zijn, en dat derhalve God tenminste voor een gedeelte voor het kwade aansprakelijk moet worden gesteld. De Duivel heeft altijd getracht den mensch te doen gelooven, dat God voor alle leed en ellende der menschheid verantwoordelijk is. Ongetwijfeld was het des Satan, die Adam toen reeds deze gedachte ingaf, en zoo wierp Adam de schuld op zijn vrouw en op God. Dit bewijst afdoende dat Adam niet het minste berouw aan den dag gelegd heeft over het feit, dat hij zijn Schepper mishagde en bedroefde.

De daad van zonde en opstandigheid aan de zijde van God's schepselen kon niet onopgemerkt of ongestraft blijven. Straf moest weldra volgen, of God's wet zou nietig en zijn heerschappij van geen waarde zijn, en zonde zou opnieuw het heelal ten gronde richten. God ging er derhalve toe over, een strafvervolgning tegen den mensch in te stellen, geheel in overeenstemming met de wet, die hij van tevoren bekendgemaakt had, namelijk dat de dood op de zonde zou volgen. In verband met dit vonnis zij opgemerkt, dat de vrouw zich een te hooge positie had aangematigd en daardoor haar man voorbij gegaan was en daardoor de goddelijke wet tartte. Daar zij een deel van Adam was, moest ook zij de doodstraf ondergaan, doch voor dat deze straf geheel voltrokken zou zijn, moest zij bovendien nog enkele andere dingen ondergaan. Zij moest haar man onderdanig zijn en met smart zou zij kinderen ontvangen en baren.

Adam en zijn vrouw moesten volgens de bepalingen van het vonnis nog een zekeren tijd blijven voortbestaan en gedurende dit bestaan gingen zij ge-

bukt onder het gemis van vrede en de vreugde des levens. Door hun verkeerde daad hadden zij het recht op het leven verbeurd, en nog binnen den door de wet aangewezen tijd moesten zij krachtens het wettelijk vonnis tot het stof der aarde, waaruit de mensch gemaakt was, wederkeeren. Het vonnis bepaalde verder, dat zij hun volkomen en gelukkig tehuis moesten verlaten, om uit te trekken naar dat deel der aarde, dat doornen en distelen zal voortbrengen. Tegen deze zouden zij de strijd moeten aanschikken, wilden zij hun brood verkrijgen. Dit brood zouden zij eten in het zweet huns aanschijns, totdat het vonnis bij den dood geheel voltrokken zou zijn. Hoewel de dood als straf opgelegd werd, toont de wijze waarop deze straf voltrokken werd aan, dat het niet in God's bedoeling lag dat zij onmiddellijk zouden sterven. Daarom verdreef God hen uit den hof van Eden.

De eens zoo voorname vorst moest nu naar het nog onvoltooide gedeelte der aarde trekken, om daar een bedelaarsbestaan te lijden. Zijn heerschappij over de dieren had opgehouden, ja deze werden vanaf dien waren, werd bij den ingang van den hof een wacht gesteld, die verhinderde, dat zij zouden terugkeeren tijd zelfs zijn vijanden. Toen zij uit Eden verbannen om van den boom des levens te eten. Beroofd van zijn macht en autoriteit, vervreemd van God en gebrandmerkt als een misdadiger, die hij ook inderdaad was, verwijderde de mensch zich van zijn eens zoo gelukkig tehuis, om tenslotte als een bedelaar ten grave te dalen. (Gen. 3:15-24) Onder meerdere bevatte het vonnis deze woorden: „En hij [God] dreef den mensch uit.” Dit toont aan, dat Adam Eden niet goedschiks verliet, nadat het oordeel tegen hem uitgesproken was, doch hij werd gedwongen te gaan.

Hij ging dus als een veroordeeld misdadiger, die gedwongen moet worden, aan de bevelen te gehoorzamen.

Buiten Eden en zonder goddelijke bescherming konden Adam en Eva van geen enkele zijde steun en bescherming verwachten. Zij wisten niet wanneer hun het leven ontnomen zou worden en evenmin of dit door een ongeluk of door middel van de wilde dieren, die nu hun vijanden waren, zou geschieden. Hun toestand was allesbehalve gelukkig. De gemeenschap met God was afgesneden, want God stelde zijn aangezicht tegen hen, en zij bezaten niet meer het voorrecht des gebeds, noch andere middelen van verbinding of omgang met God. Niets wijst er op, dat zij berouw over hun verkeerde daad hadden. Er is hoegenaamd niets in de Schrift te vinden, waaruit wij de gevolgtrekking zouden kunnen maken, dat zij eenig berouw daarover voelden of toonden. Dit ontbreken van bericht betreffende dit punt moet als een sterk bewijs gelden, dat Adam een onverschillige houding aannam; hij scheen God te hebben vergeten en geheel van hem afgeweken te zijn, om voort te gaan zonder hoop.

Er zijn enkele zwakke bewijzen, dat Eva eenig geloof had, doch ook zij toonde geen berouw. Toen haar zoon Kaïn geboren werd, zeide zij: „Ik heb een man van Jehova gekregen.” (Genesis 4:1) Het feit dat zij den naam van God bij de geboorte harer kinderen noemde, toont wel aan, dat zij God niet geheel uit haar gedachten gebannen had. Toen haar zoon Seth geboren werd, zeide zij: „God heeft mij een ander zaad gezet in de plaats van Abel, dien Kaïn heeft doodgeslagen.” (Gen. 4:25) Men moet hierbij niet uit het oog verliezen, dat God terzelfder tijd dat hij het oordeel tegen den mensch uitsprak, onder andere tot de slang zeide:

„En ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad: datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen.” (Gen. 3:15) Deze woorden gaven Eva eenige hoop, dat zij wellicht een zaad zou voortbrengen, dat de straf over het slechte werktuig, dat medegeholpen had haar te doen vallen, zou voltrekken. Eva kon dus op deze wijze eenige hoop hebben, dat dit ook haar ten goede zou komen. Het bericht toont echter niet aan, dat Adam eenige verwachting of hoop gekoesterd heeft, om weer naar Eden en tot gemeenschap met God terug te keeren.

Door menschen, die blijkbaar de Schrift niet voldoende kennen, is meermalen de gedachte geuit, dat Adam en Eva betrekkelijk onschuldig waren op grond van hun onkunde en gebrek aan ervaring. Door aldus te denken, zijn zij tot de slotsom gekomen, dat de uitdrijving uit Eden en het vonnis des doods hard en wreed waren. Een dergelijke gevolgtrekking wordt door de feiten niet gerechtvaardigd. De majesteit van God's wet was met de voeten getreden, en wel door volmaakte schepselen, die van tevoren nauwkeurig ingelicht waren, wat de gevolgen van een dergelijke handeling zouden zijn. God's geheele bestuur kwam hierbij in het geding. Indien God deze opzettelijke booze daad door de vingers zou hebben gezien, zou hij daardoor de majesteit van zijn eigen wet hebben miskend. Gebrek aan ervaring vormt in het geheel geen reden deze daad te vergoelijken. De mensch beschikte over alle eigenschappen van een volkomen schepsel en had rechtstreeksche bevelen van zijn Schepper ontvangen, wat hij doen en wat hij niet doen moest. De bestraffing moest dus in overeenstemming zijn met de aangekondigde wet en kon in dat geval nooit te hard of te streng zijn.

Dikwijls werd ook de gedachte naar voren gebracht, dat Adam en Eva groote liefde voor elkander hadden, en dat door deze liefde hun lijden verzacht werd, doordat de een de lasten van den ander droeg. Ook deze gevolgtrekking vindt geen steun in de Schrift. De vrouw moet zeer weinig respect meer voor den man gehad hebben, nadat deze met minachting over haar gezegd had: „De vrouw, die gij bij mij gegeven hebt.” Het feit, dat hij getracht had de schuld voor zijn daad, waarvan hij zich ten volle bewust was, op haar te werpen, moet haar vertrouwen in hem zeer geschokt hebben. Aan den anderen kant zal de aanmatigende daad van Eva, om in een zoo gewichtige zaak een beslissing te nemen, zonder haar man eerst te raadplegen, er ook niet toe hebben bijgedragen, veel achting en liefde voor haar te hebben. Toen zij dan ook Eden verlieten, gingen zij heen als bedelaars, in treurigheid des harten. Eenmaal buiten Eden gekomen, leden zij onder voortdurende ontberingen die zij genoodzaakt waren door te maken, en het is wel bijna als zekerheid aan te nemen, dat zij dikwijls woordenstrijd gehad hebben en elkander wederkeerig hebben beschuldigd. Slechts weinig mannen en vrouwen hebben ooit de juiste verhouding tusschen man en vrouw begrepen, en dit is een van de voornaamste oorzaken van zoovele ongelukkige huwelijksverhoudingen.

Het was onder deze ongunstige omstandigheden, dat Adam en Eva hun kinderen voortbrachten. Het vermogen en het recht zich te vermeerderen was reeds den volmaakt mensch verleend, doch eerst nadat hij onvolkomen geworden en uit Eden verdreven was, maakte hij hiervan gebruik. Het vonnis, dat over Adam en Eva geveld was, had hun echter het recht op leven ontnomen, en zoo is het dus vanzelfsprekend, dat ook hun kinderen zonder dit recht op

leven geboren werden. Daarbij kwam nog de ongelukkige invloed, die al deze gebeurtenissen op de nog ongeboren kinderen moeten gehad hebben, en die in het bijzonder kort na het verlaten van Eden zeer nadeelig zal geweest zijn. Dit kan misschien een der oorzaken van de slechte neigingen geweest zijn, die door Kaïn aan den dag gelegd werden, want Kaïn was hun eerste zoon. Het is algemeen bekend, dat de geestelijke gesteldheid der ouders in den tijd der ontvangenis en de gemoedsgesteldheid der moeder gedurende de periode der zwangerschap van grooten invloed zijn op het kind, dat geboren zal worden. Indien dit zoo is, dan is Kaïn ongetwijfeld ontvangen en geboren, terwijl de harten zijner ouders met bitterheid vervuld waren. Waarschijnlijk hadden zij zich later bij de geboorte van Abel reeds meer met hun toestand verzoend. Het is ook zeer goed te begrijpen, dat er tusschenpoozen geweest zijn, waarin zij elkan- der vriendelijker gezind waren. Men kan dit uit eigen ervaring verstaan. Doch noodzakelijkerwijze moesten alle kinderen van Adam en Eva onvolmaakt geboren worden, omdat onvolmaakte ouders geen volmaakte kinderen kunnen voortbrengen. Doordat zij onvolkomen waren, konden zij ook den Heer niet welgevallig zijn, en datgene wat Jehova niet welgevallig is, is voor Jehova veroordeeld. Om deze reden zijn alle kinderen van Adam en Eva onder de veroordeeling en derhalve zondaren, want er staat geschreven: „Door één mensch is de zonde in de wereld ingekomen, en door de zonde de dood; en alzoo is de dood tot alle menschen doorgedaan, in welken allen gezondigd hebben.” (Rom. 5 : 12) „Want in ongerechtigheid ben ik geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen.” — Ps. 51 : 7.

Natuurlijk werden de kinderen van Adam en Eva niet op de proef gesteld, noch stonden zij rechtstreeks

onder het oordeel, dat over Adam en Eva geveld was, omdat zij ten tijde dat het oordeel voltrokken werd, nog niet geboren waren. Het oordeel Gods ontnam Adam echter het recht op leven en het recht op heerschappij, en daarom was het hem onmogelijk zijn kinderen dit recht op leven of het recht op heerschappij te schenken. De veroordeeling rustte op hen, omdat zij onvolmaakt geboren werden. De geestelijkheid heeft geleerd, dat Adam's kinderen in de overtreding, beproeving en veroordeeling van Adam begrepen waren, en dat Adam's zonde ook hun toegeschreven werd, en dat dus de kinderen reeds voor de geboorte veroordeeld waren. Deze bewering wordt echter door de Schrift niet ondersteund. „Maar de dood heeft geheerscht van Adam tot Mozes toe, ook over degenen die niet gezondigd hadden in gelijkheid der overtreding Adams, welke een voorbeeld is desgenen die komen zoude.” (Rom. 5:14) Deze uitspraak geeft betreffende dit punt de definitieve oplossing, en wij zien dus, dat de kinderen van Adam en Eva bij het oordeel niet mede veroordeeld werden op grond van dezelfde zonde van Adam, doch dat hun veroordeeling het gevolg was van het geboren worden uit onvolmaakte ouders, die onder het oordeel des doods stonden en die hun straf reeds ondergingen. Door overerving waren zij zondaars.

Adam werd in het beeld en de gelijkenis van Jehova en dus volkomen geschapen. Na zijn zonde en verdrijving uit Eden verwekte hij kinderen. Deze kinderen werden ontvangen in de gelijkenis van Adam, den bedelaar of den onvolkomen mensch. Zij waren niet ontvangen in de gelijkenis Gods, want het zaad der boosheid was in hen. Deze toestand heeft door alle eeuwen heen voortgeduurd, en alle kinderen zijn in ongerechtigheid geboren. Met uitzondering van Jezus is er nog nooit een kind

geboren, dat vrij was van de besmetting des boozen.

Hoewel niets er op wijst, dat Adam de hoop koesterde, ooit weer naar Eden terug te keeren, laat de Schrift ons zien, dat Adam wel pogingen tot terugkeer zou hebben ondernomen, als hij daarin niet verhinderd zou zijn. God liet in het Oosten van Eden, waar blijkbaar de eenige ingang was, cherubijnen legeren, „en een vlamig lemmet eens zwaards, dat zich omkeerde”, om te beletten dat Adam zou terugkeeren en van den boom des levens zou nemen. De redenen, waarom Adam niet naar Eden kon terugkeeren, waren onder meerdere deze: (1) het goddelijk oordeel, dat over hem geveld was, en dat onveranderlijk was en niet herroepen kon worden, hetwelk bij zijn verdrijving van kracht werd; (2) de ondankbaarheid van Adam's hart jegens God en het gebrek aan berouw over zijn slechte daad; en (3) zijn begeerte naar zondige dingen, die grooter was dan zijn verlangen naar het goede. Zelfs al zou het mogelijk geweest zijn, het oordeel op te heffen zoo zouden toch de ondankbaarheid en de begeerte tot zonde gebleven zijn. Dit is een sterk bewijs, dat de weg tot verzoening naar God, als deze geopend wordt, slechts betreden zal worden door degenen, die een verlangen naar gerechtigheid bezitten en met dankbaarheid en liefde jegens God vervuld zijn.

Wat zou echter het einde des menschen zijn? Hij bevond zich buiten Eden onder het doodsoordeel, dat zich geleidelijk aan hem voltrok. Alvorens dit vonnis geheel voltrokken zou zijn, was het God's bedoeling Adam en Eva te veroorloven kinderen voort te brengen. Welke uitwerking zou deze omstandigheid op deze kinderen hebben, en wat zou hun uiteindelijke bestemming zijn? Zouden deze kinderen den afwaartschen gang van het eerste menschenpaar volgen, totdat zij geheel vergaan zouden

zijn? Welke uitwerking zou de zonde op de engelen des hemels hebben, daar toch de zonde die op de aarde verricht werd, op de buiten den omtrek der aarde levende schepselen haar invloed moet doen gevoelen? Opnieuw erkennen wij, dat de geestelijkheid, door onjuiste redeneering en door den invloed van den vijand Satan, tot een verkeerde gevolgtrekking gekomen is en daarmede het volk onjuist voorlicht. Gedurende vele jaren heeft zij geleerd, dat het leven des menschen bij den dood niet opzouhoudt, doch dat men voortleeft, en dat allen die zich niet wenschen te verbeteren, in een verschrikkelijke plaats worden opgesloten, om daar met andere levende wezens, uit andere deelen van Jehova's rijk gemarteld te worden, en dit nog wel eindeeloos, zonder eenige hoop ooit verlichting van straf te krijgen. Uit het goddelijke vonnis zien wij echter, dat het einde des menschen eeuwige vernietiging zou zijn, als niet God in zijn goedertierenheid in het welzijn des menschen zou ingrijpen. Het is daarom duidelijk, dat als er ooit van verzoening tusschen God en de menschheid sprake zal zijn, de eerste stap hiertoe door Jehova zelf moet worden gedaan, en dat hij het voor den mensch moet mogelijk maken tot hem terug te keeren.

Zou God iets ten gunste van des bedelaars geslacht doen? God heeft ons betreffende dit punt niet in het onzekere gelaten. God heeft den mensch vele en bittere ervaringen doen doormaken, en thans na zestig eeuwen maakt hij ons zijn voornemens zoo duidelijk bekend, dat alle menschen kunnen begrijpen, dat hij een weg gebaad heeft om den mensch tot zich terug te brengen. Het is waar, dat gedurende de laatste 1900 jaren zij die zich God gewijd hebben om zijn wil te doen en die ook dit verbond getrouw zijn nagekomen, in vertrouwen op de verdienste van

God's geliefden Zoon, Christus Jezus, tot op zekere hoogte God's weg der verzoening hebben begrepen, maar de groote massa der menschenkinderen is in groote duisternis daaromtrent gebleven.

God had zijn plan der verzoening reeds van den aanvang aan, en hij kende alle bijzonderheden, die voor de uitvoering van dit plan noodig waren, want er staat geschreven: „Gode zijn al zijne werken van eeuwigheid af bekend [van het begin der wereld af].” (Hand. 15 : 18) Doch alleen zij, die zich Jehova gewijd hebben, hebben een begrip over deze genaderijke voorziening gehad. De goede boodschap der verzoening is slechts door enkelen gedurende de afgelopen eeuwen gepredikt, doch voor de groote massa is dit goede nieuws verborgen gebleven. Hierover staat geschreven: „Indien ook ons evangelie bedekt is, zoo is het bedekt in degenen die verloren gaan: in dewelken de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongeloovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is.” — 2 Cor. 4 : 3, 4.

De mensch moet eerst een zekere kennis omtrent God's genadige voorziening voor de verzoening ontvangen, alvorens hij de bepalingen, die daarbij gemaakt worden, kan vervullen. Steeds is het Satan's tactiek geweest, die hij ook nu nog tracht voort te zetten, den mensch juist aangaande deze dingen in onkunde te laten. Om dit doel te bereiken heeft Satan de eierzuchtige geestelijkheid gebruikt om valsche leerstellingen te onderwijzen en zodoende den mensch een verkeerde voorstelling te geven over het wezen, den oorsprong en de bestemming des menschen. Onder andere dingen heeft zij den menschen geleerd, dat de mensch niet alleen een menschelijk schepsel is, doch ten deele menschelijk en ten deele

goddelijk. Dit is een van de steenen des aanstoots die weggeruimd moeten worden, en die ook nu inderdaad weggeruimd worden, opdat de menschen kunnen leeren begrijpen, hoe God rechtvaardig kan zijn en de menschheid kan rechtvaardigen, ja, hoe hij tenslotte den mensch met zich kan verzoenen en allen die zijn rechtvaardige wetten willen gehoorzamen tot zich kan terugbrengen. Door zijn Woord alleen kan vastgesteld worden wie de mensch is en in welke verhouding hij tot zijn Schepper staat.

HOOFDSTUK III

Wat is de Mensch?

ALGEMEEN wordt toegegeven, dat het verstand een der talenten is, die de mensch bezit. Door gebruik te maken van dit verstand is de mensch in staat, de feiten die zich aan hem voordoen te onderzoeken; ze te overwegen en aldus tot een zekere gevolgtrekking te komen over de vraag, die beschouwd wordt. Om bepaalde dingen te weten te komen gaat men van gevolg tot oorzaak terug. Reeds dikwijls werd de vraag gesteld: Wat is de mensch? Velen hebben het bewijsmateriaal, dat op deze vraag betrekking heeft, ernstig en ijverig onderzocht. Menschen met een gezond verstand zullen bij hun pogingen om over een belangrijke vraag tot een juiste gevolgtrekking te komen, het beste bewijsmateriaal verlangen, dat maar beschikbaar is. Voor de vraag: Wat is de mensch? is het absoluut noodig het beste materiaal te bezitten, namelijk materiaal, dat uit een betrouwbare bron voortkomt.

Indien bijvoorbeeld de een of andere man zou beweren, dat de maan van Zwitsersche kaas gemaakt is, en hij zou met deze theorie voor een intelligent gehoor optreden, om het de bewijzen en argumenten, die tot staving zijner theorie dienen, voor te leggen, zouden de toehoorders elkander eens glimlachend aanzien en zeggen: „Deze arme man mag wel heel ernstig en oprecht in zijn geloof zijn, dat de maan van Zwitsersche kaas gemaakt is, maar het is voor ieder denkend mensch, die het beschikbare bewijs-

materiaal onderzoekt, duidelijk, dat deze theorie niet juist kan zijn. Wij zullen daarom niet zoo dwaas zijn, dezen man verder aan te hooren. Hij is een dwaas, doch waarom zouden wij hem toestaan, ook van ons nog dwazen te maken?’

Een andere man treedt voor een intelligent gehoor op. Hij staat als een wijs man bekend. Hij ziet er verstandig uit en is wijs in eigen oogen en hij spreekt hoogst gewichtig. Hij is professor in de godgeleerdheid en een prediker van naam; hij wordt een geleerde genoemd. Deze verzoekt zijn gehoor, zijn argumenteering over een nieuwe theorie betreffende de afstamming des menschen aan te hooren. In het kort komt zijn theorie op het volgende neer: ‚De mensch is een product van de kracht der evolutie. Millioenen jaren geleden hebben de atomen, dat zijn de allerfijnste bestanddeelen der oerstof, zich tot een protoplasma gevormd, dat door de werking der natuurkrachten leven van den laagsten vorm begon te ontwikkelen; echter na verloop van nogmaals miljoenen jaren ontwikkelde zich door dit evolutieproces een aap; dit proces duurde voort, en zoo ontwikkelde zich tenslotte een wezen, dat wij thans „mensch” noemen.’ Vervolgens gaat hij er toe over de bewijzen, die ter staving van zijn evolutie-theorie moeten dienen, voor te leggen. De ontwikkelde toehoorders, die deze korte uiteenzettingen hadden aangehoord, zeiden tot elkander: ‚Deze man mag oprecht in zijn overtuiging zijn en kan door middel van zijn wijsheid van redeneeren misschien in staat zijn, zichzelf er van te overtuigen, dat de mensch het product van evolutie is, maar het was hem onmogelijk enig behoorlijk bewijs voor zijn verbazingwekkende theorie naar voren te brengen. Hij moge, als hij zulks verkiest, gelooven, dat zijn voorvaderen apen waren, doch wij zullen hem niet toestaan ook van ons

apen te maken. Laten wij ons zelf niet belachelijk maken en zijn dwaasheden nog de eer aan te doen, langer door ons aangehoord te worden. Wij gelooven den Bijbel, en zijn theorie is in lijnrechte tegenspraak met den Bijbel.

Waarom zou iemand, die God gelooft en er van evertuigd is, dat de Bijbel zijn Woord der Waarheid is, zijn tijd verkwisten door te luisteren naar of zich in te laten met een woordenwisseling over de theorie van de evolutie des menschen? Zich in te laten met een discussie, of de maan al of niet van Zwitsersche kaas gemaakt is, is dwaasheid. Zich bezig te houden met de bewijsvoering, of de mensch door Jehova geschapen werd of zichzelf door evolutie voortbracht of uit het protoplasma is voortgekomen, is meer dan dwaasheid. Zulks is een belediging voor Jehova God. Zou eenige Christen zich dwaas aanstellen door de vraag tot oplossing te willen brengen, of alle goede en volkomen dingen uit Satan den Duivel of uit Jehova God voortkomen? Niemand kan een Christen zijn, als hij niet gelooft, dat Jehova God is en dat Jezus Christus God's geliefde Zoon, de Heiland der menschheid, is. Het geheele leven van een Christen is een gelooven in God en zijn Woord, den Bijbel. Hoe zou dan een Christen zich kunnen inlaten met een stelling, die God tot een leugenaar maakt? Het Woord Gods is wat den oorsprong des menschen aangaat, zeer duidelijk. In geen enkel opzigt is zij dubbelzinnig. Het Woord Gods is het einde van allen tegenspraak.

De schrijver van dit boek gelooft, dat Jehova de alleen ware God, de Schepper van hemel en aarde is en dat zijn Woord de waarheid is; hij gelooft verder, dat Jezus Christus God's groote Uitvoerder is bij de schepping aller dingen, en dat hij de Verlosser des menschen is. Daarom weigert hij ook, de zooge-

naamde bewijzen te beschouwen, die gegeven worden om de theorie te steunen, dat de mensch het product van evolutie zou zijn.

De evolutie-theorie vindt haar oorsprong in den Bijbel zelf, ongeacht de personen die aan deze theorie vasthouden of haar verdedigen. De Duivel is de booze, die het in hem gestelde vertrouwen beschaamde, tegen zijn Maker opstond, de engelen des hemels verleidde en het menschelijk geslacht tot ont-aarding gebracht heeft. Met ernst in te gaan op een discussie over de vraag, of God den eersten mensch gemaakt heeft, dan wel of de mensch door evolutie ontstaan is, zou den Duivel steun geven en derhalve Jehova mishagen. Sommigen die den Heer gewijd zijn, dachten dat het verstandig zou zijn, met de voorstanders der evolutie-theorie van gedachte te wisselen en een ernstige bespreking over den oorsprong des menschen te houden. Zij meenden, dat het goed zou zijn, in te gaan op de bewijzen, voor zoover die betrekking hadden op de lagere diersoorten, en deze te vergelijken met de andere bewijzen, die door de evolutionisten worden gegeven, om zoo tot een gevolgtrekking te komen, wat juist is, de zoogenaamde wetenschap of de Bijbel. Hierin hebben zij volgens de Schrift gedwaald.

Eenigen die er de aanspraak op maken, Christenen te zijn, en het Woord van God te prediken, komen openlijk voor de theorie van de evolutie des menschen op. Door zoo te doen, maakten zij zichzelf tot werktuigen van Satan den Duivel. Satan gebruikt deze menschen om de gedachten des volks van Jehova af te wenden. Deze bedrogenen van Satan hebben hun evolutie-theorie in de colleges en de universiteiten en zelfs in de opleidingsscholen op den voorgrond gedrongen. Hierdoor zijn zij er grootendeels in geslaagd het geloof in God en zijn Woord bij de op-

komende generatie te vernietigen. Dit is een andere sluwe wijze van Satan om de aandacht der menschen van den grooten Schepper af te wenden. Satan is de groote boosdoener, die de zinnen der menschen verblindt, uit vrees dat anders het licht der waarheid in hun harten zou schijnen. Als een Christen zich inlaat in een ernstige beschouwing, of een dergelijke theorie op waarheid of onwaarheid berust, steunt hij en schenkt hij zijn aandacht aan den Duivel en zijn slechten wandel. Iemand die zich God gewijd heeft en de kostbare waarheden, die in zijn Woord onthuld worden, leert kennen en zich daarna de evolutie-theorie toewendt en deze voorstaat als een verklaring voor den oorsprong des menschen, wordt daardoor een kind van Satan. Zoo iemand nu aan te moedigen tot een debat, om uit te maken of de mensch al of niet een product der evolutie is, is zondig. God's profeet, die voor de Christenen sprak, zeide: „Ik zal mijnen mond met eenen breidel bewaren, terwijl de goddelooze nog tegenover mij is.” — Psalm 39 : 2.

De plicht van den Christen is, de waarheid te onderwijzen en nooit naar leugens tegen Jehova te luisteren. Nooit zal hij er aan denken, zich in te laten in een woordenstrijd, of deze leugens al of niet waar zijn. God heeft den Christen aangesteld en gezalft om het goede nieuws betreffende zijn verlossingsplan te verkondigen aan hen die leergierig zijn en willen luisteren. Dezulken heeft hij opgedragen de gebroken harten te verbinden en alle treurenden te troosten, voor zoover zij getroost wenschen te worden. (Jes. 61 : 1, 2) Het zou voor den Christen onmogelijk zijn, deze opdracht ten uitvoer te brengen, als hij niet gelooft, dat God den mensch volkomen geschapen heeft en dat droefheid, ziekte en dood gevolgen der zonde zijn; dat God in zijn goedertierenheid door den dood en de opstanding van zijn ge-

liefdens Zoon in de verlossing voorzien heeft en bovendien dat hij alle gehoorzamen zal herstellen tot den staat der volkomenheid, waarin zich de door God geschapen mensch eenmaal verheugde. De Christen wordt opgeroepen, een getrouw en waarachtig getuige voor God te zijn en het is hem niet veroorloofd, het zij direct of indirect, mede te werken aan de verbreiding van iets, dat Jehova verwerpt. De evolutie-theorie is niet alleen slecht maar ook onwaardig om, al was het slechts voor een enkel oogenblik, een plaats in te nemen in de gedachten van God's kinderen, en daarom moest zij afgewezen worden door allen, die God wenschen trouw te blijven. De juiste weg tegenover een dergelijke goddelooze filosofie als de evolutie wordt duidelijk door den apostel aangegeven: „Ziet toe dat niemand u als eenen roof vervoere door de filosofie en ijdele verleiding, naar de overlevering der menschen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus.” — Col. 2 : 8.

Voorts wordt de Christen in deze aangelegenheid als volgt onderwezen: „Ontvang als een vriend een man wiens geloof zwak is, doch niet met het doel om meeningsverschillen tot oplossing te brengen.” (Rom. 14 : 1, Weymouth.) Een andere vertaler geeft dezen tekst als volgt weer: „Ontvang bij u dengene die zwak van geloof is, echter niet tot twijfelachtige redeneeringen.” (Rom. 14 : 1, Diaglott.) In denzelfden zin schrijft God's profeet woorden, die op den Christen van dezen tijd van toepassing zijn: „Want uwe goedertierenheid is voor mijne oogen, en ik wandel in uwe waarheid. Ik zit niet bij ijdele lieden, en met bedekte lieden ga ik niet om. Ik haat de vergadering der boosdoeners, en bij de goddeloozen zit ik niet.” — Ps. 26 : 3-5.

Niemand kan met een evolutionist over den oorsprong des menschen discuseeren, zonder dezen tekst te overtreden. Iemand die tegen God's Woord disputeert, is een ijdel mensch. Hij is een boosdoener. In het bijzonder is hij slecht, als hij eens verlicht geweest is of voorgeeft een prediker van God's Woord te zijn. Dan voegt de Psalmist er aan toe: „Ik wasch mijne handen in onschuld, en ik ga rondom uw altaar, o Heer! om te doen hooren de stem des lofs, en om te vertellen al uwe wonderen.” — Psalm 26 : 6, 7.

In denzelfden zin schreef de profeet: „Ik haat ijdele gedachten; doch uwe wet bemin ik.” (Ps. 119:113, Eng. Vert.) En dan verklaart dezelfde profeet, wat voor de overdenking van den Christen gepast is: „Over uwe geboden wil ik nadenken, en op uwe paden letten.” — Psalm 119 : 15.

Doch men zou kunnen vragen: Onderschrijven dan de meeste geestelijken de evolutie-theorie in betrekking tot den oorsprong des menschen niet? Zijn deze geestelijken niet geleerde menschen, en moeten wij derhalve deze theorie, die zij voorstaan, niet onze volle aandacht schenken? Tot hun schande hebben vele geestelijken de evolutie-theorie aangenomen, en velen onder hen zijn warme voorstanders dezer theorie. Als zij dus geleerd zijn, zijn zij geleerd in de ijdele filosofie der menschen, doch niet in het Woord van God. Als zij eens geleerd waren in het Woord Gods en sedertdien tot de evolutie-theorie overgegaan zijn, is dit op zichzelf een bewijs, dat zij in de beteekenis van de Schrift goddeloos geworden zijn, en zoo zijn zij dus werktuigen in de handen van den Duivel en vijanden Gods. Door hun vermeende wijsheid en de hooge achting, die zij onder de menschen hadden, hebben de geestelijken

meer dan eenige andere klasse menschen er toe medegewerkt, het geloof in den Bijbel als het Woord Gods onder de menschen te vernietigen.

Vanaf Eden tot nu toe heeft het in Satan's politiek gelegen, de menschen in het algemeen van Jehova af te keeren. Om zijn oogmerken te bereiken heeft hij zijn toevlucht genomen tot alle soorten van ijdele filosofie en dwaze redeneeringen, en heeft daardoor de menschen zoover gebracht, dat zij meenen wijs te zijn. Zij zijn begeerig om in de oogen van hun medeschepselen wijs te schijnen. God zou natuurlijk hebben kunnen verhinderen, dat Satan op deze wijze de menschen zou beïnvloeden of hij had Satan en zijn valsche theorieën kunnen vernietigen. Dat hij dit niet deed, bewijst dat God's tijd daartoe nog moet komen, aangezien hijzelf verklaard heeft, dat hij te bestemder tijd alle goddeloozen zal vernietigen. Het feit, dat God de verbreiding van deze valsche leer niet verhinderde, is voldoende reden voor den Christen, in te zien, dat het thans ook zijn roeping niet is, zich in te laten in discussies over dergelijke onderwerpen, in de hoop of verwachting daardoor deze goddelooze leer te vernietigen. De evolutie-theorie is een der slechte dingen, die de Duivel den menschen leerde. Nu is de dag voor den Christen gekomen om de boodschap van God's koninkrijk te verkondigen en den menschen aan te zeggen, dat God te bestemder tijd de aarde van alle booze theorieën en practijken zal zuiveren. Moge daarom nu geen Christen zijn tijd verkwisten, door met den een of anderen vertegenwoordiger des Duivels er over te redetwisten, of God al of niet een leugenaar is. Een Christen moet thans de boodschap der waarheid doen weerklinken tot verheerlijking van Jehova's naam. De Christen stelle zich daarom tevreden met het volk eenvoudig te vertellen, dat de evolutie-

theorie een van Satan's leugens is, die het geloof in God en zijn Woord tracht te vernietigen. De Christen moet daarentegen duidelijk bekendmaken, dat hij zich nauwkeurig aan het Woord Gods houdt en dat hij zich niet inlaat met iemand, die Jehova en zijn Woord der waarheid loochent. Tegenover dezulken moet hij zijn mond met een breidel toehouden, dus zwijgen. Het was in de dagen van Enos die slechts een generatie na Adam leefde, dat de Duivel de menschen in groepen organiseerde, die zich bij den naam des Heeren noemden. (Gen. 4:26, kanteekening.) Dit was het begin van huichelarij, daar deze menschen zich bij den naam des Heeren noemden, maar dezen naam gebruikten om Jehova te lasteren. Satan heeft er voor gezorgd, dat sedertdien de huichelarij onder de menschen steeds grootere afmetingen genomen heeft. Ongetwijfeld is er echter nog nimmer een tijd geweest, waarin de huichelarij zoo groot was als heden ten dage. De groote meerderheid der geestelijkheid doet zich aan de menschen als vertegenwoordigers van Jehova voor; zij noemen zich predikers van het Woord Gods, ja, stellen zichzelf voor als de eenige predikers van de ware religie, terwijl zij terzelfder tijd de leer van den Duivel in het openbaar voorstaan. De geestelijke, die in zijn preekstoel staat en zich als dienaar van God en van Christus Jezus voordoet en die terzelfder tijd de evolutie-theorie verdedigt, leert openlijk Satan's leugens en pleegt daardoor bedrog. Met groot verlangen begeeren deze menschen te hooren, dat men hen groot en wijs noemt. Hun zelfzucht, hoogmoed en eerzucht deden hen in Satan's valstrik geraken.

Men lette er op, dat de theorie, dat de mensch een product der evolutie is, een moderne theorie is, die door moderne geestelijken naar voren werd gebracht. Zij noemen zichzelf ook „modernisten”.

Vooruit wetende, dat deze verderfelijke invloed onder de Christenen zou komen, liet God door middel van zijn geïnspireerde getuige de volgende woorden tot de Christenen van heden zeggen: „Want daar zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leeraars opgaren naar hunne eigene begeerlijkheden, en zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keeren tot fabelen. Maar gij wees wakker in alles; lijdt verdrukkingen; doe het werk van een Evangelist; maak dat men van uwen dienst tenvolle verzekerd zij.” — 2 Thimoth. 4:3-5.

Er blijft thans geen enkele twijfel meer over, wat de juiste weg voor den Christen in dezen tijd is, en hoe hij zich te gedragen heeft tegenover de werktuigen van den booze. In betrekking tot dezulken staat geschreven: „Heb een afkeer van dezen.” Een Christen, die dit gebod gehoorzaamt, kan niet ingaan op een woordenstrijd over de evolutie-theorie. Over ditzelfde onderwerp schrijft de apostel verder: „En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden. Want de menschen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatdunkend, hoovaardig, lasteraars, den ouders ongehoorzaam, ondankebaar, onheilig, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, achterklappers, onmatig, wreed, zonder liefde tot de goeden, verraders, roekeloos, opgeblazen, meer liefhebbers der wellusten dan liefhebbers Gods, hebbende eene gedaante van godzaligheid, maar die de kracht derzelve verloochend hebben. Heb ook een afkeer van dezen.” — 2 Thim. 3:1-5.

Deze moderne geleerden zijn dronken van verlangen naar de goedkeuring van menschen en van begeerte om onder hun medemenschen een machtspositie in te nemen. Hoogmoed en eerzucht hebben

De Hemelen

Franz Stuck

De aarde wekt de bewondering des menschen, ook al is hij onvolmaakt en in zijn begrip zeer beperkt. Onverschillig of de aarde gezien wordt wat aangaat de formatie van haar verschillende strata of haar plantaardig of dierlijk leven; . . . de eerbiedige mensch staat in groote bewondering tegenover de wijsheid, die in haar schepping ten toon gespreid wordt. Als hij bekend wordt met het feit, dat de aarde door den Allerhoogste geschapen werd, en wel als eeuwige woonplaats voor den mensch, verlangt zijn geest en zijn hart vurig meer te weten betreffende de aarde en haar grooten Schepper. . . . De toekomstige eeuwen zullen er getuige van zijn, hoe deze andere planeten van grootere afmetingen den Schepper zullen eeren boven alles, wat tot nu toe ons geopenbaard is.

Het verloren Paradijs

Franz Stuck

De daad van zonde en opstandigheid aan de zijde van God's schepselen kon niet onopgemerkt en ongestraft blijven. Straf moest weldra volgen, of God's wet zou nietig en zijn heerschappij van geen waarde zijn, en zonde zou opnieuw het heelal te gronde richten. God zing er derhalve toe over, een strafvervolging tegen den mensch in te stellen, geheel in overeenstemming met de wet, die hij van tevoren bekend gemaakt had, namelijk dat de dood op de zonde zou volgen... Adam en zijn vrouw moesten volgens de bepalingen van het vonnis nog een zekeren tijd blijven voortbestaan en gedurende dit bestaan gingen zij gebukt onder het gemis van vrede en de vreugde des levens.

De Bijbel is God's woord, uitgedrukt en geopenbaard voor zijn scheepsel, den mensch. De algemeene gedachte onder de menschen is, dat de Bijbel bestaat uit een verwarrende groep ten uitdrukking gebrachte gedachten. . . . Deze bedrogenen van Satan hebben hun evolutie-theorie in de colleges en de universiteiten en zelfs in de opleidingscholen op den voorgrond gedrongen. Hierdoor zijn zij er grootdeels in geslaagd het geloof in God en zijn Woord bij de opkomende generatie te vernietigen.

Dwaze Raadsheeren

Rembrandt van Rijn

Verzoeking

Hans Thoma

Vanaf Eden tot nu toe heeft het in Satan's politiek gelegen, de menschen in het algemeen van Jehova af te keeren. Om zijn oogmerken te bereiken heeft hij zijn toevlucht genomen tot alle soorten van ijdele filosofie en dwaze redeneeringen.

hen blind gemaakt. Als zij ooit eenig inzicht in God's voornemens gehad hebben, hebben zij dit op deze wijze verloren. Zij brengen thans niets meer dan hun eigen wijsheid, die in strijd met God's wijsheid is. Onder zichzelf zeggen zij: 'God maakte den mensch niet, maar de mensch maakte zichzelf. Wij zijn wijzer dan die onwetende menschen, die den Bijbel geschreven hebben; wij brengen thans onze eigen wijsheid, en God noch mensch kan onze wijsheid in twijfel trekken.' De dwaasheid van deze ingebeeld wijze menschen heeft de zinnen van millioenen menschen van den waren God afgekeerd.

Zou God dezen boozen invloed van den Duivel niet hebben kunnen verhinderen en deze menschen er niet van hebben kunnen terughouden, deze dwaalingen te leeren? God had dit ongetwijfeld kunnen doen. Hij heeft dit kwaad echter toegelaten, d. w. z., hij heeft het niet verhinderd, opdat de menschheid daaruit leeren kan en te bestemder tijd Jehova's wijsheid naar waarde kan schatten. God wist dit alles van tevoren en hij liet zijn profeet een beschrijving geven van den weg, dien deze modernisten of evolutionisten zouden inslaan. Zijn woorden zijn op dezen tijd van toepassing: „Zij vertoeven, daarom verwondert u; zij zijn vroolijk, derhalve roept gij lieden; zij zijn dronken, maar niet van wijn; zij waggelen, maar niet van sterken drank. Want de Heer heeft over ulieden uitgegoten eenen geest des diepen slaaps, en hij heeft uwe oogen toegesloten; de profeten en uwe hoofden en de ziensers heeft hij verblind. Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden eens verzegelden boeks, hetwelk men geeft aan een die lezen kan, zeggende: Lees toch dit, en hij zegt: Ik kan niet want het is verzegeld; of men geeft het boek aan een die niet lezen kan, zeggende: Lees toch dit, en hij zegt: Ik kan niet lezen.

Want de Heer heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot mij nadert met zijnen mond, en zij mij met hunne lippen eeren, doch hun hart verre van mij doen, en hunne vreeze, waarmede zij mij vreezen, menschengeboden zijn, die hun geleerd zijn: daarom zie, ik zal voortaan wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen. Wee dengenen die zich diep versterken willen voor den Heer, hunnen raad verbergende; en welker werken in duisterheid geschieden, en zij zeggen: Wie ziet ons en wie kent ons? Ulieder omkeeren is alsof de pottenbakker geacht werd als leem, dat het maaksel zeide van zijnen maker: Hij heeft mij niet gemaakt, en het geformeerde vat van zijnen pottenbakker zeide: Hij verstaat het niet." — Jes. 29 : 9-16.

In deze profetie kondigde de Heer reeds lang van tevoren aan, dat de wijsheid dezer modernen slechts van korten duur zou zijn. De tijd is gekomen, dat de naam van Jehova op de aarde verhoogd moet worden. Deze menschen, die zich als Christenen uitgeven, zijn in werkelijkheid huichelaars; zij hebben geen inzicht, noch begrijpen zij iets van God's bedoelingen; zij eeren den Heer met hun lippen, terwijl hun harten ver van hem zijn. Door hun valsche leerstellingen hebben zij de menschen met ziekelijke vrees voor die komende dingen vervuld en ze door middel hiervan in hun organisaties getrokken. Doch het volk lijdt daar gebrek aan waar voedsel. Daarom zegt de Heer: „Daarom zie, ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk." De wijsheid dezer wijzen zal vergaan en hun verstand zal zich verbergen. Daarom heeft Jehova thans door zijn geliefden Zoon Christus Jezus een wonderbaar werk begonnen. Hij

laat onder de menschen een kennis van zijn goedheid en zijn genaderijke maatregelen, die hij voor de menschen getroffen heeft, verbreiden.

Een van de middelen om dit wonderbare werk uit te voeren, is het radio, waarover de Heer thans de beschikking gegeven heeft. Dwaze menschen, die zelf meenen wijs te zijn, denken, dat het radio het resultaat is van de scherpzinnigheid en de vindingrijkheid van menschen. Dit is echter niet het geval. Meer dan dertig eeuwen geleden deed God opteekenen, dat de tijd komen zou, dat hij zijn boodschap zou uitzenden gelijk het licht, en dat niets dit zou kunnen verhinderen. De getuigen, die God op deze aarde gesteld heeft, om dit werk te doen, behooren niet tot de wijzen dezer wereld, evenmin zijn zij rijk of machtig, maar zij zijn zachtmoedig en leergierig, en zij weten het groote voorrecht te waardeeren, iets in den naam van Jehova te mogen verrichten. De verbreiding der waarheid is niet het gevolg van menschelijke krachtsinspanning, maar God zelf laat dit uitvoeren door zijn aangestelde vertegenwoordigers. Op deze wijze vestigt hij van tevoren de aandacht der menschen op zijn voornemens, zijn verheven koninkrijk op te richten en de organisatie van den Duivel volkomen te vernietigen. Dit is de dag, dien de Heer gemaakt heeft, en zijn volk is verheugd, dat de waarheid nu bekendgemaakt wordt. Waar het nu het voorrecht en de plicht van God's volk is, de waarheid bekend te maken, zouden zij den Heer mishagen en zijn Woord geweld aandoen, als zij deze waarheid zouden vergelijken met een uitvoerige uiteenzetting van de evolutie-theorie.

Enkelen zouden echter kunnen vragen: Behandelen dan Christenen niet terecht vragen over de onsterfelijkheid en de eeuwige pijniging, welke toch ook duivelsche leerstellingen zijn? Is dit dan niet even

onredelijk, hierover te spreken, als over de evolutie-theorie? Het antwoord is: Neen; en wel daarom niet, omdat de menschen die deze leerstellingen verdedigen, beweren, dat deze door den Bijbel gesteund worden, waardoor zij dus den Bijbel gezag toekennen. Als wij dus op deze vragen ingaan, is dit slechts om uit te maken in hoeverre de Bijbel deze leerstellingen al of niet ondersteunt. De Christen tracht dan te bewijzen, dat de Bijbel deze duivelsche leerstelling niet steunt. Doch de modernisten, die de evolutie als de juiste theorie over den oorsprong des menschen voorstaan, loochenen het gezag van den Bijbel en baseeren hun meeningen op de wijsheid van menschen. Daarom is de geheele uiteenzetting van hun stelling een belediging voor Jehova, en het is de plicht van den Christen, dit door menschen gemaakte bewijsmateriaal, dat door de zoogenaamde geleerden wordt aangeboden, der verdere beschouwing onwaardig te keuren.

De Waarheid

De waarheid is het middel om de menschen in overeenstemming met den grooten Schepper, Jehova God, te brengen. De geliefde Zoon Gods, die met autoriteit sprak, zeide: „Uw woord is de waarheid.” (Joh. 17 : 17) Het Woord van God, dat door heilige menschen uit het verleden werd geschreven, werd onder de leiding van Jehova geschreven en dient ter onderwijzing van menschen, die op den rechten weg geleid wenschen te worden. (2 Petr. 1:21; 2 Thim. 3:16; Job 32:18) Alleen dwaze menschen slaan geen acht op den Bijbel bij hun zoeken naar een filosofie over den oorsprong des menschen. Het is echter zeer onredelijk te verwachten, een afdoend antwoord te vinden op de vraag: Wat is de mensch? als de mensch zich niet uit zijn eigen gedachtensfeer

terugtrekt en zich tot het Woord van den grooten Schepper wendt. De Profeet David was veel wijzer dan de moderne geleerden, en hij was daarom zoo wijs, omdat hij zich er geheel voor gaf, God en zijn wil te leeren kennen en te doen. Hij was een man naar God's hart, omdat hij altijd God getrouw bleef. Hij beging eenige zeer ernstige fouten, die uit overgeërfde zwakheid voortkwamen, maar zijn hart richtte zich steeds weer op God evenals de naald van een kompas, die bewogen wordt, weder naar de pool terugkeert. De geest des Heeren werkte op zijn verstand in en dienovereenkomstig sprak hij de waarheid. (2 Sam. 23:2) Deze wijze dienstknecht Gods schreef onder inspiratie: „De vreeze des Heeren is het begin der wijsheid; een goed inzicht hebben allen die zijn geboden doen, zijn lof bestaat tot in der eeuwigheid.” — Ps. 111:10.

Werkelijk wijze menschen zoeken kennis in het Woord van God, en nadat zij deze kennis verkregen hebben, richten zij hun leven naar dat Woord van God in. De mensch die dezen weg inslaat, zal zeker de gunst van God ontvangen. God weerstaat echter de hoovaardigen en ingebeelden. (1 Petr. 5:5) De dwaas raakt verstrikt in zijn eigen overleggingen. Met zijn lippen beweert hij een vertegenwoordiger Gods te zijn, doch terzelfder tijd loochent hij, door de leerstellingen die hij verdedigt en voorstaat, het bestaan van Jehova. Hierover schreef de profeet Gods: „De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God.” (Ps. 14:1) Het hart wordt hier gebruikt als een symbool van 's menschen beweegredenen, die zijn wandel bepalen.

De modernist of evolutionist zegt met ingebelde wijsheid in hoofdzaak: „Ik ben doctor in de theologie of godgeleerdheid. Men lette op mijn wijsheid. Ik weet, dat de mensch het gevolg is van het evolutie-

proces en dat hij voortgaat, zichzelf hooger te ontwikkelen.' Wat is nu de beweegreden van een dergelijken man? De begeerte, om de aandacht op zijn wijsheid te vestigen. Hij is buitengewoon zelfzuchtig en als gevolg van zijn hoogmoed en aanmatiging zegt hij: 'Er is geen Schepper van hemel of aarde of mensch. De dingen die wij zien, zijn door blinde natuurkrachten tot stand gekomen, en de mensch is een schepping der evolutie.' De dwaas is trotsch op zichzelf, hij verlustigt zich in zijn eigen grootheid en scheidt er een behagen in, zijn lof door anderen te hooren bezingen. Deze zoogenaamd wijze geleerden of modernisten vinden er hun genoegen in, elkander met vleierijen te overladen. Zij zetten een hooge borst, praten met groote waardigheid, en noemen elkander „Doctor”, of welke andere titel dan ook, en meermalen spreken zij over elkanders grootheid en wijsheid. Op deze wijze gebruikt Satan hen, om elkander te verblinden en den naam van den grooten, liefderijken God te smaden. Door hun wijsheid hebben zij zichzelf bij de menschen een zekere reputatie weten te verwerven, en door hun invloed keeren zij de zinnen der menschen van God, den trouwen Vriend en Weldoener der menschheid, af.

Het is wonderbaar, hoe onze God deze dingen vooruit wist, en vooruit deed opteekenen. De trouwe onderzoeker der profetie kan thans de woorden van Jehova lezen en daardoor den weg, dien deze ingebeelde geleerden thans inslaan, begrijpen. In de kerksystemen zijn enkele trouwe zielen, die treurig gestemd zijn over de aanmatiging en inbeelding der geestelijken. Deze roepen tot den Heer en vragen hem om bijstand. De profeet Gods geeft aan, hoe zij bidden: „Help Heer, want de vrome mensch is weg, want de getrouwen onder de menschen kinderen zijn weg. Zij spreken ijdele dingen, ieder tot zijn

nabuur met vleiende lippen en een dubbel hart spreken zij." Op hun geroep is het antwoord: „De Heer zal alle vleiende lippen afsnijden en de groot sprekende tong." De aanmatiging van deze ingebeeld wijze menschen, die zich doctoren in de godgeleerdheid noemen, werd van tevoren aangegeven door den profeet: „Wij zullen de overhand hebben met onze tong; onze lippen zijn onze. Wie is Heer over ons?" — Psalm 12 : 2-5.

In dezen tijd van groote huichelarij in de kerk-systemen vinden degenen, die zich tot het Woord Gods wenden bemoediging. Zij die tot den Heer roepen, hooren de woorden van God's profeet aldus: „Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen, zal ik nu opstaan, zegt de Heer; ik zal in behoudenis zetten dien hij aanblaast. De redenen des Heeren zijn reine redenen, zilver, gelouterd in eenen aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal. Gij, Heer, zult ze bewaren, gij zult ze behoeden voor dit geslacht tot in eeuwigheid." — Psalm 12 : 6-8.

De geestelijken zijn in dezen tijd de meest aanmatigende van alle menschen. Huichelachtig noemen zij zich bij den naam des Heeren, doch zij loochenen zijn Woord en misleiden het volk door uiting te geven aan hun zoogenaamde wijsheid. Zij zijn het, die God's Woord verloochenen en die de leerstelling der evolutie betreffende den oorsprong des menschen in strijd met God's Woord leeren. Zij vormen een deel van deze wereld of de organisatie des Duivels, daar zij zich verbonden hebben met de regeerders die over het volk heerschen. De Heer verklaart echter, dat hun hoogheid en aanmatiging niet lang meer zullen stand houden. „Want ik zal over de wereld de boosheid bezoeken, en over de goddeloozen hun ongerechtigheid; en ik zal den hoogmoed der stouten doen ophouden, en de hoovaardij der tyrannen zal

ik vernederen." (Jes. 13:11) „Hoovaardigheid is vóór de verbreking, en hoogheid des geestes vóór den val." — Spreuken 16:18.

De oorsprong des menschen is een geheim, dat alleen door het Woord Gods geopenbaard wordt. Geen mensch zou de waarheid daarvan kunnen verstaan zonder de openbaring, zooals die in God's Woord gegeven is. Het zou voor den mensch een absolute onmogelijkheid geweest zijn, zoovele duizenden jaren na den aanvang van de geschiedenis der menschheid, te vertellen hoe het begin geweest is, als zij er niet enig bericht over hadden, dat van den grooten Schepper afkomstig was. God, de groote Schepper, verheugt zich, zijn geheim bekend te maken aan degenen die hem liefhebben en dienen. De verborgenheid des Heeren wordt alleen hun geopenbaard. — Psalm 25:14.

David had Jehova lief en diende hem, en de geest des Heeren was op hem, toen hij schreef: „O Heer, onze Heer, hoe heerlijk is uw naam op de gansche aarde: Gij die uwe majesteit gesteld hebt boven de hemelen! Uit den mond der kinderkens en der zuigelingen hebt gij sterkte gegrondvest, om uwer tegenpartijen wil, om den vijand en de wraakgierige te doen ophouden." (Ps. 8:2, 3) Deze woorden van David en in het bijzonder die van het derde vers, zijn profetisch. De Heer wist, dat de modernistisch wijze geleerden of evolutionisten zouden opstaan en dat zij werktuigen van den booze en daarom zijn vijanden zouden zijn. En daarom liet hij David nederschrijven, dat uit den mond van kinderen sterkte zou komen, waarmede God wilde zeggen, dat de kracht van het Woord Gods niet zou verkondigd worden door groote, machtige en ingebeeld wijze menschen, maar door degenen die de leergierige en ootmoedige genegenheid van een kind bezitten. En

zoo zien wij dan ook, dat degenen die thans de boodschap van God's goedheid tot het volk brengen, aldus gezind zijn en als gevolg daarvan bevoorrecht zijn, aan dit wonderbare werk een aandeel te hebben.

In de nachtwaken blikte David dikwijls opwaarts naar het hemelgewelf en aanschouwde daar enkele der wonderen van God's schepping. Hoe wonderbaar grootsch en verheven zijn deze wonderen! De eerbiedige mensch verheugt zich bij het invallen van de nacht den sterrenhemel gade te slaan. Iedere plaats beweegt zich geruischloos in haar bepaalde baan voort, en de strikte gehoorzaamheid aan God's wetten verkondigt den lof van den eeuwiggen Schepper. Als David deze wonderen der schepping aanschouwde, werd hij tot aanbidding en lof bezwogen. Dan richtte hij de oogen op zichzelf en op de menschen om hem heen en zeide: „Als ik uwen hemel aanzie, het werk uwer vingeren, de maan en de sterren die gij bereid hebt — wat is de mensch dat gij zijner gedenkt, en de zoon des menschen dat gij hem bezoekt, en hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond! Gij doet hem heerschen over de werken uwer handen, gij hebt alles onder zijne voeten gezet: schapen en ossen, allen die, ook mede de dieren des velds; het gevogelte des hemels en de visschen der zee: hetgeen de paden der zee bewandelt. O Heer, onze Heer, hoe heerlijk is uw naam op de gansche aarde!” — Ps. 8:4-10.

Hoe geheel anders zijn deze woorden van den geïnspireerden profeet dan die van den modernen geestelijke! Het is duidelijk, dat de laatste een werktuig van Satan is, ongeacht of hij het weet of niet, omdat hij in zijn vermetelheid den naam van God onteert, waardoor hij de menschen van God afkeert en daardoor Satan's oogmerken dient. Als openlijke

berisping aan het adres der evolutionisten schreef de profeet Gods: „Weet, dat de Heer God is; hij heeft ons gemaakt (en niet wij), zijn volk en de schapen zijner weide.” — Psalm 100 : 3.

Als de menschen er weder toe overgingen, het Woord van God zelf te bestudeeren en daardoor den eenvoud en de schoonheid ervan zouden leeren verstaan, zouden zij kunnen inzien welke groote huichelaars de geestelijken zijn. Juist deze geestelijken zijn het, die de menschen in betrekking tot den Bijbel in onwetendheid gehouden hebben. Zij blijven weigerachtig, het volk de Bijbelsche waarheden bekend te maken, en keeren de gedachten van het volk van den Bijbel af en waarschuwen er voor, toch niets over den Bijbel te lezen, dat niet uit de pen van een hunner gekomen is. De Heer heeft deze menschen tot het uiterste laten begaan, maar thans begint hij zijn wonderbaar werk op de aarde, door de menschen in zijn Woord te onderrichten op een wijze, zooals alleen hij dit doen kan.

Wij hebben slechts te letten op den mensch. Hoe wonderschoon is hij geformeerd. Het geraamte of skelet is samengesteld uit een vast aantal beenderen, die hun onderscheiden functies verrichten. Niet een ervan is in het organisme overbodig. Deze beenderen worden samengehouden door de zenuwen en spieren, die de beenderen naar believen en in volkomen harmonie in beweging brengen. De huid, die de spieren en het vleesch bedekt, is zacht, fijn en elastisch, en verleent het geheele lichaam schoonheid. Van alle mogelijke electriche systemen, hoe ingewikkeld ook, die de mensch heeft uitgevonden, kan er niet een vergeleken worden met het wonderbare zenuwstelsel van het menschelijk organisme. Met nauwkeurige regelmaat stroomt het bloed door de slagaderen en de andere aderen, om het schepsel te doen leven. In

het hoofd zijn de hersenen, waarin de wil en het verstand zetelen. Met het verstand worden de feiten beschouwd en overwogen. Het besluit dat daaruit voortkomt, wordt door den wil in de daad omgezet. Voor ieder weldenkend mensch is het duidelijk, dat niemand minder dan de Oneindige den mensch had kunnen formeeren. Als de profeet Gods spreekt over de wonderbare wijsheid die in de schepping van den mensch ten toon gespreid wordt, drukt hij zich als volgt uit: „Deze kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog, ik kan daar niet bij. Ik loof u, omdat ik op een heel vreeselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn uwe werken, ook weet het mijne ziel zeer wel.” — Ps. 139:6, 14.

Deze geïnspireerde woorden, die geschreven werden lang voordat deze wijze en geleerde menschen er waren, moesten hen beschaamd maken. Als het volk de waarheid leert kennen, zullen deze zoogenaamd wijze menschen beschaamd en te schande worden en in verachting geraken. En als de mensch kennis omtrent dien grooten Jehova en zijn wonderbaarlijke schepping begint te verkrijgen, en zijn goedheid ten opzichte van den mensch kan waardeeren, verlangt hij nader tot dien God gebracht te worden en meer omtrent hem te leeren. Tot bemoediging derzulken liet de Heer het volgende in zijn Woord schrijven: „Nadert tot God, en hij zal tot u naderen; reinigt de handen, gij zondaren, en zuivert de harten, gij dubbelhartigen.” (Jac. 4:8) Moge dus hij die zich Christen wil noemen, de handen reinigen van de bezoedeling der evolutie-leer. Moge hij zijn hart zuiveren, en ophouden dubbelhartig te zijn. Iemand die beweert Christen te zijn, en zich toch aan de evolutie-theorie wil houden, op welke wijze dan ook, is een dubbelhartig mensch. Moge hij de waarheid des Heeren leeren en die volgen.

De schrijver koestert geen hoop of verwachting, de moderne geestelijken uit hun dronkenschap en bedwelming wakker te schudden, om hen weer tot God terug te brengen; maar deze dingen zijn geschreven in het welzijn van het volk in het algemeen, dat het goede liefheeft en God wenscht te leeren kennen. Mogen al dezulken met betamelijke nederigheid en zachtmoedigheid komen om kennis over het Woord Gods te verkrijgen en daaruit te leeren, hoe de mensch gemaakt werd en wat God's genaderijke voorzieningen voor de toekomstige welvaart en het geluk des menschen zijn.

Hoe de Mensch gemaakt wordt

De aarde kan terecht de moeder des menschen genaamd worden, omdat de eerste mensch uit de bestanddeelen der aarde gemaakt werd. Jehova schiep den mensch en gaf hem leven, en daarom is God de Vader of Levengever van den eersten mensch. Zich tot zijn geliefden Zoon richtende, zeide God: „Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt. En God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld Gods schiep hij hem; man en vrouw schiep hij ze.” — Gen. 1:26, 27.

De wijze waarop de mensch geschapen werd, wordt eenvoudig en schoon in de Schrift beschreven: „En de Heere God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens: alzoo werd de mensch tot eene levende ziel.” (Gen. 2:7) Deze uitspraak van het

geïnspireerde Woord Gods moest het einde van alle tegenspraak zijn, wat betreft den oorsprong van den mensch. Niemand die God gelooft, en die gelooft, dat de Bijbel het Woord van God is, zal voor één oogenblik ernstig zijn aandacht vestigen op de goddelooze en God=onteerende leer der evolutie. Het is niet moeilijk om in te zien, dat een Christen, die zich inlaat met een voorstander der evolutie=theorie, den naam van Jehova oneer aandoet, en door zijn handelwijze den booze steunt, omdat hij door aldus te handelen gemeenschap met den booze heeft en daardoor de Schrift overtreedt. — Psalm 39 : 2.

En nu lette men op de goedheid van den grooten Schepper. Toen hij zich voorgenomen had, den mensch te scheppen, maakte hij eerst Eden gereed en plantte in het oostelijk deel van Eden een hof van volmaakte, onovertroffen schoonheid. De hof was vol vruchten en bloemen en de lucht was vervuld met de heerlijkste geuren. Vogels van verschillend pluimage, die vroolijk zongen, kon men daar vinden. De dieren des velds en de vogelen des hemels woonden daar in volkomen vrede bij elkander. Geen heete zon verschroeide in den zomer dezen hof, noch teisterden hem sneeuwstormen in den winter. De naam Eden op zichzelf toonde reeds aan, dat deze hof een paradijs was. Het was een geschikte plaats voor een volmaakt, denkend schepsel, dat van dit alles de bewaarder en meester zou zijn, en die vol liefde en eerbied tot zijn grooten Schepper zou opzien. Toen beval God zijn geliefden Logos, zijn actieven vertegenwoordiger, alle elementen der aarde te nemen en het organisme van den mensch te vormen. Het schoone lichaam, volkomen en wonderbaar gemaakt, rustte na zijn formeering stil en zonder leven op den grond. Toen blies God in de neusgaten van dit organisme den adem des levens.

Die adem deed de longen uitzetten en daardoor het bloed door de aderen stroomen. Het lichaam werd daardoor levend gemaakt, en het werd een bewegend, ademend, voelend wezen, dat de Heer een ziel noemde, dat nu verrees en rondwandelde. Dit was de eerste mensch, de directe schepping van Jehova God. Deze mensch was volmaakt, want al Jehova's werken zijn volmaakt. — Deut. 32 : 4.

Daarna maakte God voor den mensch een vrouw tot levensgezellin en hulpe. Dit volmaakte paar verleende God de macht en de autoriteit, kinderen voort te brengen, met de bedoeling op deze wijze de aarde met een gelukkig menschengeslacht te vullen. Het leven der menschheid is uit dit eerste menschenpaar, dat door God volkomen geschapen werd, voortgekomen. Adam, de vorst, met Eva, zijn vorstin, waren een sieraad in den hof des Heeren. Zes duizend jaren geleden kwam dit wonderbare werk tot stand. Indien de zonde niet in Eden doorgedrongen ware, om haar schoonheid te verstoren en het menschelijk leven te verwoesten, wat zouden wij dan heden zien? Milliarden volkomen menschen op aarde, sterk en energiek, schoon en gelukkig, die allen Jehova God zouden prijzen en onder elkander in vrede zouden leven, de een tot hulp en vreugde den ander. In plaats daarvan zien wij echter het tegenovergestelde.

De eierzuchtige Lucifer verwoestte de schoonheid van dit paradijsachtig tehuis. Vanaf dien tijd tot nu toe zijn de namen van Lucifer veranderd in: Satan, Slang, Draak en Duivel. In Eden werd hij een leugenaar en moordenaar, en sedertdien heeft hij misdaad op misdaad gestapeld. Hij is het, die de menschen voor de waarheid omtrent God's groote liefde blind houdt. God liet hem in zijn boezen wandel begaan, totdat zijn tijd om hem te binden gekomen

is. Deze gelukkige dag is nu gekomen, en weldra zal Satan geheel gebonden zijn; dan eerst zullen alle menschen de waarheid kennen en vrij zijn.

Satan's eerste leugen, die den val des menschen veroorzaakte, was: ‚Er is geen dood.‘ Deze leugen, die de booze daad voortbracht, deed den mensch gelooven, dat hij het leven bij voortdoring zou bezitten, en grondvestte in hem de gedachte, dat hij onsterfelijk was. Heden ten dage leert de geestelijkheid, die beweert God's vertegenwoordiger te zijn, dat ieder mensch een onsterfelijke ziel bezit. Zij gaat dus voort, deze eerste leugen ‚Er is geen dood‘ niet alleen te vertellen, maar ook in practijk te brengen. Het zal een ieder duidelijk zijn, dat evolutie en onsterfelijkheid elkander tegengestelde begrippen zijn. Niettegenstaande dit feit leert de geestelijkheid beide. Deze leerstellingen moeten Jehova in de oogen van den onderzoeker in een verkeerd daglicht stellen. Wie heeft er echter in het bijzonder belang bij, dat deze valsche leerstellingen door de menschen worden geloofd? Natuurlijk Satan de Duivel; want indien men nooit volmaakt geboren en nooit gevallen is, kan er ook van herstelling of verzoening geen sprake zijn. Indien men een onsterfelijke ziel bezat of onsterfelijk was, zou er nooit een verzoening kunnen plaats vinden, want indien men onsterfelijk en onvernietigbaar is, zouden de boozen zich om geen verzoening bekommeren, maar altijd boos blijven en de goeden zouden niet noodig hebben, verzoend te worden. Beide leerstellingen hebben de gedachten van oprechten dusdanig in verwarring gebracht, dat zij niet meer kunnen begrijpen, dat Jehova een plan tot verzoening heeft.

De groote leerstelling van het goddelijk plan, waar alles om draait, is de dood en de opstanding van Jezus, door middel waarvan in den loskooprij

voorzien werd. Zoowel de evolutieleer als de leer der eeuwige pijniging zijn geheel in strijd met de Bijbelsche leer der verzoening. Als de onderzoeker echter in het oog behoudt, dat het hoofddoel van den Duivel is, den mensch van God af te houden, valt het niet moeilijk in te zien, wie deze foutieve leerstellingen verbreid heeft. Men kan met groote zekerheid zeggen, dat indien een leerstelling niet met den Bijbel, en in het bijzonder niet met de verlossing des menschen door Christus Jezus in overeenstemming is, deze leer onjuist moet zijn.

Een andere verkeerde leer, die uit de leer over de onsterfelijkheid voortgekomen is, is de leerstelling over de eeuwige pijniging der goddeloozen. Natuurlijk moet het leven eeuwigdurend zijn, wil er ooit van eeuwige pijniging sprake zijn; vandaar dan ook dat deze beide leerstellingen van onsterfelijkheid en ziel en eeuwige pijniging tezamen staan of tezamen vallen. Aangezien beide verkeerd zijn, moeten zij ook beide vallen. Het Woord van God is waarachtig, en te bestemder tijd zal het zegevieren.

God's geïnspireerde profeet schreef in betrekking tot den mensch: „Gij hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen.” Daar dit als waarheid vaststaat, verwerpt dit de leer der evolutie en de leer der inwonende onsterfelijkheid. Indien de mensch onsterfelijk ware, zouden ook de engelen, van wie gezegd wordt, dat zij hooger dan den mensch zijn, onsterfelijk moeten zijn. De Schrift toont daarentegen aan, dat de engelen niet onsterfelijk zijn. Vele engelen verlieten in de dagen van Noach den rechten weg en werden zeer verdorven. (Gen. 6 : 2-4; 1 Petr. 3 : 19, 20) God heeft vele van deze engelen gebonden. (Judas 6; 2 Petrus 2 : 4) God verklaart zelf, dat te bestemder tijd alle goddeloozen vernietigd zullen worden. (Ps. 145 : 20) Het hoofd over alle godde-

loozen is de Duivel, de eens zoo stralende en machtige engel. Het feit, dat deze booze engelen vernietigd zullen worden, is het beste bewijs, dat zij niet onsterfelijk zijn. Ook de Duivel, het hoofd over deze booze engelen — de Schrift bevestigt dit zeer nadrukkelijk — zal vernietigd worden. (Hebr. 2 : 14; Ezech. 28 : 19) Het feit, dat de mensch lager is dan de engelen, is een verder bewijs, dat de mensch niet onsterfelijk is.

Indien de mensch echter door evolutie ontstaan ware, zouden ook de engelen door evolutie ontstaan zijn, want de Schrift vergelijkt de schepping van deze beiden, en zegt dat de mensch zich op een lageren trap van leven bevindt. Bovendien zegt de Schrift, dat God de engelen en den mensch maakte, en het feit dat God ze gemaakt heeft, is een bewijs, dat noch de engelen, noch de mensch door evolutie zijn ontstaan.

De menschelijke ondervinding is, dat de mensch rondloopt, ademt en zijn dagelijksche bezigheden verricht. Indien dezen mensch een doodelijk ongeval overkomt blaast hij den adem uit, het lichaam functionneert niet langer en de mensch is dood. Deze ondervinding, waarvan gezegd kan worden de ondervinding van alle menschen te zijn, is in nauwkeurige overeenstemming met het Woord Gods. De Schrift verklaart, dat God den mensch uit het stof der aarde geformeerd en in zijn neusgaten den adem des levens geblazen heeft, waardoor een levende ziel ontstond. Neem nu den adem des levens weg, en het bloed houdt op te stroomen, het hart staakt zijn werking en de mensch is dood. God's macht schiep den mensch en gaf hem den adem des levens. Dezelfde macht van God neemt den adem des levens weg, en de dood treedt onmiddellijk in. Over dit punt zegt de Schrift: „De geest Gods heeft mij gemaakt,

en de adem des Almachtigen heeft mij leven gegeven." (Job 33 : 4) „Gij neemt hun adem weg, zij sterven, en keeren weder tot het stof." — Psalm 104 : 29.

Dat geen enkel deel des menschen, nadat de adem des levens is uitgeblazen, blijft leven, wordt door de Schrift met groote zekerheid bewezen. „Zijn adem gaat weg, hij keert weder tot de aarde, en op dienzelfden dag vergaan zijn gedachten." — Psalm 146 : 4, Eng. Vert.

De adem is onzichtbaar en krachtig evenals de wind. Het is de adem des levens, dien God den mensch gegeven heeft. Die adem brengt het bloed in werking. Zonder de circulatie van het bloed zou er geen leven zijn. „Het leven is in het bloed." (Lev. 17 : 14) Ontneem den mensch het bloed en de dood treedt onmiddellijk in. Dit op zichzelf toont reeds aan, dat de mensch niet onsterfelijk is.

De mensch is een ziel. De uitdrukking mensch, wezen, schepsel en ziel zijn verschillende benamingen voor een en hetzelfde begrip. (Gen. 2 : 7) Indien de ziel dus onsterfelijk ware, zou zij niet kunnen sterven, aangezien onsterfelijkheid een toestand is, die niet aan den dood onderworpen is. Hierover behoeft niet de geringste twijfel te bestaan, aangezien de Schrift duidelijk zegt: „De ziel die zondigt die zal sterven." (Ezech. 18 : 4) „Wat man leeft er die den dood niet zien zal, die zijne ziel zal bevrijden van het geweld des grafs?" — Psalm 89 : 49.

Onsterfelijkheid woont alleen in Jehova. Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid. Jehova kan onsterfelijkheid verleenen aan wien hij wil. Zijn Woord toont aan, dat het zijn wil is, alleen dengenen onsterfelijkheid te geven, die bijzondere beproevingen doorstaan en hun toewijding en trouw tot in den dood aan hem bewezen hebben. Toen Jezus op aarde

was, zeide hij: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelven, alzoo heeft hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in zichzelf.” (Joh. 5 : 26) Dit bewijst, dat Jezus toen nog geen onsterfelijkheid bezat; leven in zichzelf is hetzelfde als onsterfelijkheid. Jezus verklaarde, dat het God's bedoeling was, hem onsterfelijk leven of leven in zichzelf te geven. De Schrift verklaart duidelijk, dat alleen God onsterfelijk is. (1 Tim. 6 : 16) Omdat Jezus onder de zwaarste beproevingen, zelfs tot zijn smadelijken dood toe getrouw bleef, wakte God hem uit den dood op en beloonde hem door hem den grooten prijs der onsterfelijkheid te schenken. Over hem kan de dood nooit meer eenige macht hebben. (Fil. 2 : 9-11; 1 Cor. 15 : 53; Openb. 1 : 18) Deze teksten toonen duidelijk aan, dat Jezus voor zijn opstanding tot de goddelijke natuur geen onsterfelijkheid bezat. Jezus, de Logos, was het begin der schepping Gods. Niemand was hooger dan hij. Indien nu God zijn eerste schepsel, zijn grooten Zoon, den Logos, geen onsterfelijkheid onmiddellijk bij zijn schepping verleend had, zou het toch geheel onredelijk zijn te denken, dat hij den mensch onsterfelijk zou gemaakt hebben.

Deze voor zichzelf sprekende teksten leggen de evolutie-theorie over de schepping des menschen het zwijgen op. Zij weerleggen ook nadrukkelijk de bewering der geestelijkheid, dat de mensch ten deele goddelijk en ten deele menschelijk zou zijn. De waarheid in God's Woord is ten allen tijde met zichzelf in overeenstemming. Zij bevestigt, dat God de aarde voor den mensch en den mensch voor de aarde geschapen heeft, want de mensch is uit alle elementen der aarde samengesteld. Aangezien de eerste mensch een schepsel van Jehova was, was hij dus volmaakt; de aarde werd onder de heerschappij van dien mensch gesteld, en hij was vorst over de aarde.

In het bericht van Genesis vinden wij twee verklaringen over de schepping van den mensch. De eerste is een algemeen bericht van het feit, dat God den mensch in zijn beeld en gelijkenis schiep. De tweede is een meer in bijzonderheden tredend bericht over de wijze van schepping. Beide berichten zijn duidelijk en geheel met elkander in overeenstemming. God maakte den mensch tot een aardsch schepsel, uitsluitend bestemd voor de aarde, zonder beloften of uitzicht op den hemel. Zijn natuur was uitsluitend voor de aarde geschikt; hij was gemaakt van vleesch en bloed en beenderen, en de Schrift zegt duidelijk, dat vleesch en bloed en beenderen niet in den hemel of het onzichtbare deel van God's koninkrijk zullen komen. — Lucas 24 : 39; 1 Cor. 15 : 50.

Aangezien de mensch volkomen was, omdat hij in het beeld en de gelijkenis van zijn Schepper gemaakt was, moeten ook zijn hoofdeigenschappen geweest zijn: gerechtigheid, wijsheid, liefde en macht. Hij was gemaakt als een redelijk denkend schepsel. Hij wist dus, dat de overtreding van God's wet zonde was. De mensch was in Eden ten volle voor zijn daden verantwoordelijk, en zijn moedwillige overtreding van God's uitdrukkelijken wil riep dus om straf. God had den mensch zijn wil bekend gemaakt, toen hij zeide: „Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.” Deze verklaring stelde den mensch op de proef. De vorst van Eden mocht alles doen, wat hem genoeg kon verschaffen, doch hij mocht daarbij God's uitdrukkelijken wil niet veronachtzamen. Zoowel de vorst als de vorstin werden op de proef gesteld, en vooraf waren zij ingelicht over de straf, die hun bij wetsovertreding gegeven zou worden. Ongeacht de groote smart, die Jehova bij het voltrekken van het doodsvonnis aan dit volmaakte menschenpaar ondervond, moest hij

er toe overgaan, omdat zijn woord hierbij in het geding kwam. Nadat de wetsovertreding bekend werd, was het doodsoordeel het eenige vonnis dat gegeven kon worden. God sprak dan ook onmiddellijk het doodsvonnis uit, doch stelde de algeheele voltrekking daarvan nog vele jaren uit. Na den tijd van het uitspreken dier straf werden de nakomelingen van het eerste menschenpaar geboren.

Satan en zijn vertegenwoordigers op aarde wilden den menschen doen gelooven, dat God Adam had veroordeeld tot een vuurpoel, waar hij en zijn nakomelingen voor eeuwig en bij vol bewustzijn zouden gekweld worden. God zou nooit een dergelijke uitspraak gedaan kunnen hebben, noch den mensch aan zulk een vreeselijke marteling hebben overkunen geven. Als God dit gedaan zou hebben, zou hij de wettige straf na het begaan der misdaad veranderd hebben, en dit zou onrechtvaardig geweest zijn. God kan niet onrechtvaardig handelen, want gerechtigheid is de grondslag van zijn troon. (Ps. 89:15) Een eindeloos voortgezette straf zou ook geen enkel nut gehad hebben. Slechts een booze geest zou zulk een gruwelijke straf hebben kunnen opleggen. God is liefde, wat het tegenovergestelde van een boozen geest is. Satan wilde den mensch doen gelooven, dat God een groot monster is. Zijn bedoeling bij deze verkeerde voorstelling was, de menschen van God af te keeren en hun aanleiding te geven, God te verafschuwen. Als de straf, die den mensch werd opgelegd, eeuwige pijniging geweest zou zijn, zou de verzoening met God ook een absolute onmogelijkheid geweest zijn. Indien echter de mensch eens weer in volkomen overeenstemming met God zou worden teruggebracht, vormt dit op zichzelf reeds een voldoende tegenbewijs, dat de theorie der eeuwige

pijniging onwaar is. Het moet iemand verwonderen, hoe een redelijk denkend mensch ooit eenige moeite gehad heeft, dit te begrijpen.

En andere onjuiste theorie wordt nog door vele belijdende Christenen opgehouden, en dit is de theorie, dat alle nakomelingen van Adam in dit oorspronkelijk aan Adam opgelegde vonnis begrepen waren. Van dit standpunt uitgaande kwam men tot de gevolgtrekking, dat dan allen in de eeuwige pijniging zouden gaan, als er niet eenige goddelijke tusschenkomst te hunnen behoeve zou komen. Maar het vonnis, dat God over Adam uitsprak betrof niet mede al zijn kinderen, om de eenvoudige reden, dat ten tijde van het uitspreken van het vonnis tegen Adam, zijn kinderen nog niet geboren waren en dus ook geen kennis van het vonnis hadden kunnen nemen. Het zou bovendien in strijd met Jehova's gerechtigheid zijn, iemand buiten zijn weten een vonnis op te leggen. Hoe komt het dan, dat de kinderen van Adam toch gestorven zijn en nog steeds sterven? Er staat geschreven: „Want de dood heeft geheerscht van Adam tot Mozes toe, ook over degenen die niet gezondigd hebben naar de gelijkheid van Adam, die een beeld is van hem, die komen zou.” (Rom. 5:14) Mozes geeft hier den tijd voor het sluiten van het wetsverbond met de Israëlieten aan. De overtreding der wet beteekende den dood voor hen, die onder de wet stonden. Maar vóór dezen tijd stierven de menschen eveneens, ook al hadden zij niet gezondigd als Adam. Waarom moesten dan de kinderen van Adam, die toch niet in het vonnis begrepen waren, sterven?

De dood van Adam's kinderen was het natuurlijke gevolg van Adam's slechte daad. De volkomen mensch Adam had geen kinderen voortgebracht; eerst nadat het vonnis zich aan Adam begon te vol-

trekken, verwekte hij zijn kinderen. Adam was toen niet meer volmaakt, maar onvolmaakt, en kon dus geen volmaakte kinderen verwachten. Het gevolg was, dat al zijn kinderen onvolmaakt geboren werden. God kan, noch zal een onvolmaakt schepsel goedkeuren. Om deze reden waren de kinderen, die uit Adam geboren werden, zondaren en stonden onder veroordeeling of afkeuring krachtens de zonde. Zij waren zondaren, maar niet als Adam, die uit vrijen wil zondigde; zij waren onvrijwillige zondaren. Zij waren geboren zondaren, omdat hun ouders onvolmaakt waren. — Psalm 51 : 7.

Het is zeker, dat er graden van zonden onder de menschen zijn. Er zijn sommigen dermate ontaard, dat zij zoowel zichzelf als hun medemenschen tot last zijn. Er zijn anderen, die van nature in reinheid van denken en handelen ver boven den doorsnee mensch staan. Men noemt hen edel en goed onder hun medemenschen, doch beiden, zoowel de verdorven mensch als de zedelijk hoogstaande, zijn in God's oog geboren zondaren. Ieder kind is een zondaar door overerving. De geïnspireerde schrijver bevestigt dit. (Rom. 5 : 12) Iedere zondaar, ieder onvolmaakt schepsel is van God vervreemd, omdat God de zonde, die in alle onvolmaakte schepselen gezien wordt, niet kan goedkeuren, omdat zonde de overtreding van God's wet is. (Hab. 1 : 13; 1 Joh. 3 : 4) Geen schepsel zou zonder de goedkeuring Gods eeuwig kunnen leven, daar alle recht op leven door Jehova toegekend wordt. Daar de geheele menscheid wegens Adam's zonde onvolmaakt geboren werd, moet men tot de erkenning komen, dat het geheele menschelijk geslacht zou moeten vergaan, als er niet eenige voorziening getroffen werd, om de menschheid met Jehova te verzoenen.

De verzoening des menschen met God zou beteekenen, dat de mensch weer in volkomen harmonie met zijn Schepper zou komen. Dit zou de rechtvaardiging des menschen moeten beteekenen. Geen mensch zou echter in deze rechtvaardiging of verzoening kunnen voorzien. Niemand zou door eigen krachten zichzelf voor God kunnen rechtvaardigen. Er zou voor allen een bevoegde bewerker dezer verzoening noodig zijn en maatregelen zouden moeten genomen worden, om deze verzoening des menschen tot stand te brengen, en de voorwaarden, waarop deze verzoening tot stand gebracht zou worden, zouden geheel met Jehova in overeenstemming moeten zijn.

HOOFDSTUK IV

De Liefde voorziet

DE GEESTELIJKHEID heeft een geheel verkeerde voorstelling omtrent het wezen Gods gegeven. Indien deze uitspraak op waarheid berust, vormt deze alleen reeds voldoende bewijs, dat de geestelijkheid niet in waarheid God en Christus vertegenwoordigt, maar integendeel den vijand Gods, den Duivel vertegenwoordigt. Aangenomen dat de geestelijkheid op de door haar ingenomen plaats zeer nauwgezet geweest is en handelde overeenkomstig de leerstellingen, die zij geleerd heeft, zoo vormt dit nog in geen enkel opzicht het bewijs, dat ze rechtmatig gehandeld heeft. Handelen naar beste weten is geen veilige gids, tenzij dit weten in overeenstemming met het Woord van God is. Als de Bijbel duidelijk aantoonde, dat de leerstellingen, die de geestelijkheid leert, onjuist zijn en dat ook hun wandel verkeerd is, zou men hoogstens ter verontschuldiging hunner verkeerde leerstellingen en handelingen kunnen zeggen, dat zij door den boozen misleidenden invloed van Satan, den vijand Gods, bedrogen zijn. Als de leerstellingen, door de geestelijkheid geleerd, en de handelingen, door hen verricht, verschillend zijn van die van den Bijbel, zijn de geestelijken in geen geval veilige gidsen voor het volk, en het volk moest hen dan ook niet langer volgen.

Er zijn talrijke van elkander verschillende godsdienstige richtingen, die Christelijk genoemd worden. De wandel hunner leiders, de geestelijken, is gelijk

aan dien der wereld. Deze menschen trachten zich in regeeringszaken te mengen, knoeien in de politiek en werken mede tot onderdrukking van het volk. De leerstellingen der verschillende religieuze leiders loopen nog al ver uiteen. Zij zijn met elkander en met zichzelf in strijd, en alle tezamen zijn zij met God's Woord in strijd. Deze leerstellingen veroorzaken door hun tegenstrijdigheid groote verwarring in de gedachten der menschen. Dit is een verder bewijs, dat dergelijke leerstellingen niet de waarheid vertegenwoordigen. „God is geen God van verwarring.” Zijn Woord is waarheid. (1 Cor. 14:33; Joh. 17:17) Satan, de vijand van God en van de waarheid, is de god van verwarring. Hij is sluw en bedriegelijk; hij is de vader der leugen. (Joh. 8:44) Zij die zijn leerstellingen vrijwillig onderwijzen, zijn zijn kinderen. Het is zijn bedoeling, de menschen te verwarren, hun zinnen te verblinden en ze er van af te houden, een nauwkeurige kennis der waarheid te verkrijgen.

De verzoening der menschheid met God beteekent de redding van al degenen, die verzoend worden. Er is slechts één weg van verzoening tusschen God en den mensch mogelijk. Die weg moet God's weg en dus de ware weg zijn. (Jes. 55:8) Tengevolge van de verschillende en talloze met elkander in strijd zijnde leerstellingen, die de geestelijkheid leert betreffende de verzoening en verlossing der menschen, alsmede van den inconsequenten wandel dezer leeraars, zijn millioenen oprechte menschen van God en den Bijbel afgekeerd, en dit is precies hetgeen Satan wilde bereiken. Hij heeft tamelijk goed succes gehad.

Eén deel der zich Christelijk noemende organisatie leert door haar geestelijkheid, dat God Adam tot de hel veroordeelde en dat hel de plaats van eeuwige

pijniging is en dat op grond daarvan Adam zich daar zonder hoop op verlossing bevindt; dat God voorts van tevoren verordineerd heeft, dat het grootste gedeelte der menschheid eeuwig in zulk een hel zal moeten doorbrengeu, terwijl het kleinste gedeelte in den hemel zal worden opgenomen, en dit nog wel tegen wil en dank. Hun leerstelling is, dat de aarde een opvoedingsoord voor den mensch is en dat de eeuwige bestemming van iedere sterveling van tevoren geregeld en verordineerd is, bij of zelfs nog voor de geboorte, en dat de eeuwige bestemming dus bij den dood bereikt wordt. Een dergelijke leerstelling is dwaas, want op deze wijze zou de mensch geen enkele gelegenheid hebben, tusschen de een of andere plaats des levens te kiezen. Het ergste is, en dat toont tevens de onjuistheid dezer gedachte aan, dat deze leerstelling Jehova God tot een boozen geest maakt, die er een lust in scheidt, zijn schepselen eeuwig te folteren. Satan de Duivel is het, die wenscht, dat deze gevolgtrekking zich in de gedachten der menschen nestelt.

Een ander deel van deze zich Christelijk noemende organisatie leert door haar geestelijken, dat alle menschen wel tot de eeuwige straf veroordeeld werden, maar dat vrije genade wordt aangeboden aan allen, en indien men slechts gelooft, dat Jezus Christus de Zoon van God is, men gered kan worden, daar Jezus voor dezulken tusschenbeide getreden is ten behoeve dergenen, die gelooven en Jehova om vergiffenis smeeken. Deze leerstelling doet Jehova voorkomen als een verschrikkelijk monster, dat ongelukkige schepselen in alle eeuwigheid zou willen straffen, doch toegeeft aan de pleidooien van Jezus en den mensch onder zekere voorwaarden verademing toestaat. Door deze leerstelling verschijnt Jezus als de eenige vriend der menschen; maar God wordt er

door onteerd. Zij brengt de menschen er toe te gelooven, dat men slechts door de erkenning, dat Jezus de Zoon van God is en door zich aan te sluiten bij het een of andere kerksysteem, gered kan worden, wat echter geheel bezijden de waarheid is.

Een ander deel van deze Christelijke organisatie laat zijn leeraren prediken, dat alle menschen door het vonnis Gods over Adam tot de eeuwige straf werden veroordeeld, maar dat Jezus op aarde gekomen is, om door zijn daden een voorbeeld voor de menschen te zijn, welk voorbeeld, door de menschen nagevolgd, redding zou brengen en den mensch in staat zou stellen, zichzelf uit de vernedering op te werken. Deze leerstelling is ongerijmd en verkeerd, omdat zij het rechtvaardige oordeel Gods negeert en geheel en al blind is voor den eenigen grondslag voor verzoening en er den mensch toe brengt te gelooven, dat het mogelijk is, door eigen krachtsinspanning zijn verzoening met God tot stand te brengen.

Een ander deel van de organisatie, die Christelijk genoemd wordt, leert door zijn geestelijken, dat de mensch nimmer gevallen is en nooit door God veroordeeld werd; dat dientengevolge het offer van Jezus overbodig was; dat de dood van Jezus de menscheid geen nut aanbrengt, en dat alle menschen slechts door eigen krachtsinspanning gered kunnen worden. Ook deze leerstelling berust niet op waarheid, omdat zij het Woord Gods verwerpt, Jezus Christus en de waarde van zijn offer loochent en den goddelijken weg voor de verzoening van den mensch met God miskent.

Al deze verschillende afdeelingen of deelen van het zoogenaamde georganiseerde Christendom beswaren eenstemmig, dat elk voor zich God en

Christus op aarde vertegenwoordigt, en met autoriteit spreken zij over de verlossing der menschheid. Deze allen geven echter een verkeerde voorstelling van God en zijn Woord en brengen daardoor de menschen tot verwarring en twijfel. Het eindresultaat van dit alles is, dat er op zekeren tijd, om in de taal van de Schrift te spreken, een honger in het land is, om het Woord Gods te hooren. — Amos 8 : 11.

Dit wil natuurlijk in geen enkel opzicht zeggen, dat het ware Christendom verkeerd zou zijn of verwardend zou werken. Integendeel, waar Christendom wil zeggen de duidelijke en waarachtige leer van God's Woord betreffende zijn Christus. Door Jezus heeft God het Christendom geplant als een reinen en edelen wijngaard. Christus wordt als de ware en trouwe wijnstok voorgesteld en zijn getrouwe navolgers als de ware ranken. (Joh. 15 : 1-8) De apostelen en eerste volgelingen van Christus Jezus gingen in reinheid met de verbreiding der waarheid voort. Nadat echter de apostelen van het aardsche arbeidsveld waren verdwenen, leenden eierzuchtige menschen het oor aan den verleidenden invloed van Satan, en zoo ontstond er een schijn-Christendom, een zonderinge en ontaarde wijnstok. Het vermengde de dwalingen van het heidendom alsmede de politiek van de organisatie des Duivels met de kerk en ging daarmee al verder en verder. In den tegenwoordigen tijd is het georganiseerde systeem, dat als Christendom of Christenheid bekend staat, voor het grootste deel een politieke of sociale organisatie, die geheel van God en de waarheid is afgeweken. Deze zelfde toestand heeft God door zijn profeet voorzien: „Ik had u toch geplant, eenen edelen wijnstok, een geheel getrouw zaad: hoe zijt gij mij dan veranderd in verbasterde ranken eens vreemden wijnstoks?” — Jer. 2 : 21.

Het is thans de plicht van oprechte menschen, ijverig te zoeken naar de waarheid, zooals God die in zijn Woord geopenbaard heeft. Alleen dan kunnen zij de goedheid Gods verstaan en op prijs stellen, alsmede al zijn genadige beschikkingen, die hij voor de verzoening des menschen met zichzelf gemaakt heeft.

De onderzoeker moge daarbij in het oog behouden, dat de Bijbel naar waarheid verklaart, dat God liefde is. (1 Joh. 4 : 8) Dit wil niet alleen zeggen, dat God liefderijk is, medelijdend en barmhartig jegens den dwalende, maar het wil veel meer zeggen. Liefde beteekent volkomen onzelfzuchtigheid. Volkomen liefde is de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid. Alle dingen, die God doet of gedaan heeft, zijn geheel vrij van zelfzucht. Hij doet niets voor den mensch in de verwachting iets terug te ontvangen. Het zou trouwens den mensch onmogelijk zijn, Jehova eenig voordeel aan te brengen. God bezit alle goede dingen. Wat hij voor zijn schepselen doet, is in hun belang. Alles wat God voor den mensch doet, is onzelfzuchtig en wordt door liefde gedreven.

God is rechtvaardig. (Ps. 89 : 15) Zijn wet is volmaakt en rechtvaardig. (Ps. 19 : 8, 9) In hem zetelt de gerechtigheid. (Jer. 50 : 7) Hij is de ware en rechtvaardige God. (Jes. 45 : 21) Wat hij ook doet, is absoluut rechtvaardig. Hij zeide Adam vooruit, wat de straf zou zijn, als hij zijn wet zou overtreden. (Gen. 3 : 17) De moedwillige overtreding eischte, dat er een straf werd opgelegd, zooals God van tevoren had aangekondigd. Indien hij een andere straf had opgelegd, zou Jehova onbetrouwbaar geweest zijn, en dit is niet mogelijk. De straf voor de overtreding van God's wet eischte den dood van den volmaakten mensch Adam. Gerechtigheid maakte het God onmogelijk, een verandering in dit vonnis aan te brengen.

gen. Het moest blijven, zooals het van tevoren was aangekondigd. Tusschen den tijd, dat dit vonnis des doods ingegaan was, en den tijd dat het ten volle was uitgevoerd, werden Adam's kinderen allen geboren, en wel zonder recht op leven, omdat zij in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen waren. (Ps. 51:7) Alle kinderen Adams waren geboren zondaren en op grond daarvan eischte gerechtigheid, dat zij allen te bestemder tijd zouden sterven. — Rom. 5:12.

Zou het echter rechtvaardig zijn, als Adam en zijn kinderen of eenigen uit hen zouden blijven voortbestaan in een staat van pijniging bij vol bewustzijn? Een dergelijke straf zou noch wettig, noch rechtvaardig zijn. De wet van God verklaart, dat de dood de straf is. Dood wil zeggen de afwezigheid van leven. Indien de straf, die opgelegd was, zou veranderd zijn in een eeuwigdurende straf bij vol bewustzijn, zou deze straf met God's wet in strijd en dus onrechtvaardig geweest zijn. Gerechtigheid wil zeggen dat wat recht is. Zou het rechtvaardig geweest zijn, eenig schepsel eeuwig te pijnigen? Zou uit zulk een straf ooit iets goeds hebben kunnen voortkomen? Zou er nog van eenige liefde van de zijde van hem, die deze straf oplegt, gesproken kunnen worden? Deze vragen moeten zeker ontkennend beantwoord worden. Pijniging is zelfs voor onvolmaakte menschen weerzinwekkend. Slechts een zelfzuchtig, hardvochtig, wreed en goddeloos wezen zou opzettelijk eeuwige pijniging over een ander kunnen brengen. Als een schepsel eeuwig gepijnigd moet worden, zou dit schepsel ook eeuwig moeten voortbestaan.

Satan de Duivel bracht de eerste leugen in de wereld, toen hij tot Eva zeide: „Gijlieden zult den dood niet sterven.” De theorie van de eeuwige pijn-

niging in de hel is uit deze satanische leugen voortgesproten. De leerstelling der inwonende onsterfelijkheid en de leerstelling der eeuwige pijniging zijn grootelijks verkeerd, wreed en onrechtvaardig. De Duivel heeft deze leerstelling gemaakt en zijn vertegenwoordigers hebben ze den menschen geleerd. (Joh. 8 : 44) Deze leerstellingen hebben den goeden naam van Jehova God gelasterd. Satan de Duivel is daarvoor verantwoordelijk. De geestelijkheid is echter het werktuig geweest, dat hij gebruikt heeft, om deze verkeerde leerstellingen in de gedachten der menschen te griffen. Of de geestelijkheid dit nu willens en wetens gedaan heeft of niet, verandert aan het feit niets. Als het den geestelijken thans duidelijk geworden is, dat zij verkeerd gehandeld hebben, dienen zij zich heden in te spannen, deze verkeerde gedachten uit de harten van het volk weg te nemen. Dezen weg volgen zij echter niet.

Tengevolge van den smaad, die over den naam van Jehova gebracht is, hebben vele mannen en vrouwen geweigerd, ook maar iets meer over het Woord van God te hooren. Als echter de grondleggende leerstelling van inwonende onsterfelijkheid en eeuwige pijniging, die de geestelijkheid geleerd heeft, verkeerd zijn, dan zijn ook al haar theorieën over de verzoening onjuist. De groote massa heeft het vertrouwen in de geestelijkheid verloren en zich terzelfder tijd van den Heer afgewend. Als echter het volk de waarheid verstaat, zou het nog minder vertrouwen in de geestelijkheid schenken, maar zich tot God keeren.

Indien de mensch ooit met God verzoend zou worden, moet de eerste stap daartoe door den Heer zelf gedaan worden. De theorie, die door sommige geestelijken geleerd is, dat Jezus, de Zoon van God, tot den Vader gesmeekt heeft om genade en ver-

draagzaamheid ten aanzien der zondaren, is geheel en al verkeerd. Indien God aan die smeekbede van Jezus namens de zondaren zou hebben toegegeven en om deze reden de zondaren vergiffenis geschonken had, zou dit een overtreding van de gerechtigheid geweest zijn. Tevens zou dit een ontkenning van zijn eigen vonnis beteekend hebben, en het bewijs zou daardoor geleverd zijn, dat hij zonder eenige reden veranderlijk is, en dit zou onmogelijk zijn. (Mal. 3:6) God toont medelijden en barmhartigheid jegens zondaren, doch hij doet dit in overeenstemming met gerechtigheid, en hij handelt aldus niet eerder dan nadat aan de eischen van gerechtigheid ten volle voldaan is.

Indien God, nadat aan de gerechtigheid voldaan was, geen verdere stappen zou gedaan hebben, zouden te bestemde tijd alle menschen voor eeuwig moeten vergaan. God handelde echter in het welzijn des menschen en in strikte overeenstemming met gerechtigheid, om de menschheid van een zekeren ondergang te redden. Door aldus te handelen, gaf hij het grootste bewijs van onzelfzuchtigheid, dat ooit gegeven is of ooit gegeven zal worden. God deed de eerste stap tot verzoening des menschen, en hij deed dit, omdat hij liefde is. De liefde trof voorzorgsmaatregelen, en dit wordt bewezen door het goddelijk bericht, luidende: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door hem behouden zal worden.” — Johannes 3:16, 17.

Deze tekst bewijst tevens, dat de menschheid niet op weg was naar de eeuwige pijniging, doch op den

weg, die tot eeuwige vernietiging voerde. Verderven wil zeggen geheel ophouden te bestaan. God, die zijn groote liefde en goedheid wilde bewijzen, geheel in overeenstemming met zijn gerechtigheid, voorkwam de eeuwige vernietiging des menschen en maakte het allen menschen mogelijk een gelegenheid ten leven te verkrijgen. Daarom staat er geschreven: „Dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien gij gezondend hebt.” (Joh. 17:3) Het ligt in God's bedoeling, den menschen kennis te geven van hetgeen hij gedaan heeft. In dien zin lezen wij dan ook: „Want dat is goed en aangenaam voor God onzen Zaligmaker, welke wil dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen. Want daar is één God, daar is ook één middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd.” — 1 Tim. 2:3-6.

Deze schriftplaatsen toonen duidelijk aan, dat Jehova God de Zaligmaker der menschen is; dat het zijn voornemen tot redding en verzoening is, dat in het belang der menschheid doorgevoerd wordt; dat liefde deze voorziening voor den mensch trof; dat zijn geliefde Zoon Jezus het groote werktuig in God's hand is, om dit voornemen ten uitvoer te brengen; dat de mensch tot een nauwkeurige kennis der waarheid gebracht moet worden, opdat hij zich ook deze genaderijke voorzorgsmaatregelen ten nutte kan maken; en dat in den door God bestemden tijd het getuigenis der waarheid aan alle menschen gegeven moet worden. Men wete, dat nu de tijd gekomen is, dat God de poorten der Waarheid ten gunste der menschen begint te openen. Deze regelen worden hier niet geschreven om te pogen uiting aan menschelijke wijsheid te geven, doch slechts om te

getuigen voor God's liefde en om het volk te helpen, eenige kennis te verkrijgen over de maatregelen, die God zoo genadig voor de verzoening des menschen met zichzelf getroffen heeft. Hieruit volgt, dat de mensch thans de hem door God gegeven vermogens dient te gebruiken om deze kennis te verkrijgen. Hij moet zijn verstand gebruiken om tot een begrip der waarheid te komen.

Indien God zijn eigen vonnis niet kon veranderen en den zondaar Adam geen vergiffenis kon schenken, hoe is het dan mogelijk, dat toch liefde in overeenstemming met gerechtigheid kon worden uitgeoefend door voor den mensch in een weg ten leven te voorzien? In het kort luidt het antwoord, dat God gezorgd heeft voor een vrijwillige plaatsvervanging, waardoor in de plaats van Adam een ander in den dood ging, ten einde Adam en zijn geheele nakomelingschap een gelegenheid ten leven aan te bieden. Om dezen weg, die tot de verzoening leidt, te verstaan en te waardeeren, is het noodig, stap voor stap God's genadige voorziening te overdenken. Bij iederen stap zal de onderzoeker de openbaring der goddelijke liefde ontdekken.

De Grondslag voor Verzoening

De grondslag voor de verzoening der zonde en het terugbrengen van den mensch in overeenstemming met God is een offer, dat de zonde bedekt en den weg voor de verzoening van den mensch met God opent. Dit wordt van het begin tot het eind in de Schrift nadrukkelijk geleerd. In Eden werd dit voorschaduwd. Nadat Adam en zijn vrouw de groote zonde begaan hadden, werden zij zich van hun naaktheid van hun wezen en hun onwaardigheid tegenover den grooten Schepper bewust. Zij poogden

deze naaktheid te verbergen en zij verscholen zich. In antwoord op een vraag zeide Adam: „Ik vreesde: want ik ben naakt; daarom verborg ik mij.” Het besluit of vonnis van Jehova over Adam en Eva werd uitgesproken. Ongeveer te dien tijde, maar blijkbaar reeds buiten Eden, voorzag God in een bedekking voor hun naaktheid, gelijk geschreven staat: „En de Heere God maakte voor Adam en zijn vrouw rokken van vellen en toog ze hun aan.” — Genesis 3:21.

Om in deze bedekking te voorzien was het noodzakelijk, dat er eenig leven geofferd werd. Door aldus te handelen beoogde God meer dan alleen maar hun bedekking te dien tijde. In het licht, dat God in deze laatste dagen op zijn Woord doet schijnen, zien wij, dat God van den beginne af de wijze heeft aangegeven, waarop hij den mensch wederom met zichzelf in overeenstemming zou brengen. De zonde des menschen zou bedekt worden, maar ten koste van leven. De zonde des menschen en de bedekking, waarin voorzien zou worden, waren reeds in den beginne met elkander vereenigd. Aldus werd voorzien, dat op God's tijd in een bedekking voor de zonde des menschen zou worden voorzien, waardoor hun misdaad gereinigd zou worden. (Hebr. 9:14) Adam en Eva verstonden de beteekenis hiervan niet, maar God begon hier zijn goedertierenheid aan de menschenkinderen te openbaren.

Vanaf Eden tot den vloed zochten slechts zeer weinige menschen God, maar degenen die het deden, schenen de noodzakelijkheid van een offer om God's goedkeuring te verwerven, te beseffen. Het schijnt zeer duidelijk te zijn, dat niemand hunner de volle beteekenis van het offer heeft verstaan, maar de offering dezer dieren wees op het feit, dat God te

zijner tijd voor de herstelling des menschen zou zorgen. Deze offers hadden in het geheel niet ten doel, om God's toorn te stillen, zooals velen schijnen te denken, doch om de onwaardigheid des menschen aan te vullen om tot God te naderen en om den door God bepaalden weg om den mensch met zich te verzoenen, te voorschaduwten. Toen begon God reeds degenen die tot kennis van zijn voornemen wilden komen, te onderrichten. Abraham wordt een vriend van God genaamd, op grond van het groote vertrouwen, dat hij in God stelde, en aan Abraham gaf God het meest in bijzonderheden tredend beeld van het ware offer, dat gebracht zou worden en door zijn zoon Izaäk voorschaduwd werd. — Genesis 22 : 1-18.

Daarna verkoos God de Israëlieten tot een volk voor zich, en door dit volk gaf hij vele afbeeldingen, die den grondslag der verzoening aangaven. In Egypte werd een lam gedood, zonder vlek of smet, en het bloed van dit offer werd op de deur van ieder Israëlietisch huis gestreken, en dit diende den Israëlieten tot schild en bescherming tegen den dood. Hierdoor werd het grootere offer voorschaduwd, dat eenmaal voor den mensch gebracht zal worden als schild tegen den verderfelijken invloed der zonde. In de woestijn beval God den tabernakel op te richten en eenmaal per jaar werden daarin dieren geofferd, van welke het bloed op den verzoendeksel in het heilige der heiligen van den tabernakel gesprenkeld werd. Dit diende voor de reiniging van het geheele Israëlietische volk van de zonde, en ook dit voorschaduwde, dat er een levend offer zou komen, dat verzoening voor de zonde des menschen zou brengen. Deze jaarlijksche offeranden werden gebracht om te voldoen aan de bepalingen van het wetsverbond, en van dit wetsverbond staat uitdruk-

kelijk geschreven, dat het diende tot leermeester, om het volk te brengen tot dien Eene, wiens bloed den weg tot verzoening zou openen.

Werden deze dieren geofferd voor het genoegen en ter bevrediging van Jehova God en om zijn wraak te stillen, zooals eenige geestelijken beweerd hebben? De Heer zegt door zijn Woord: Neen. „Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer; gij hebt mij de ooren doorboord, brandoffer en zondoffer hebt gij niet geëischt.” (Ps. 40 : 7) „Brandofferen en offer voor de zonde hebben u niet behaagd.” — Hebr. 10 : 6.

Waarom werden deze dieren dan geofferd? Het was een bewijs van God's groote liefde en goedheid jegens den mensch, want het leerde den mensch, dat God te bestemder tijd den weg voor algeheele verzoening zou openen en dat een levensoffer de grondslag voor deze verzoening zou vormen. God ging van stap tot stap voort, den mensch te onderwijzen en te leiden, omdat hij wist, dat wanneer de menschen hem en zijn goede bedoelingen met den mensch zouden leeren kennen, zij hem dan zullen liefhebben en gehoorzamen. Satan die zich van dit feit wel bewust was, heeft steeds gepoogd, de menschen in duisternis over God's groote liefde en goedheid jegens hen te houden. (2 Cor. 4 : 4) Op den bestemden tijd zal dit geheele drama eindigen in de algeheele vernietiging van den booze en in de eeuwige heerlijkheid van God. God had geen behagen in de offerande dezer dieren, doch het behaagde hem, den mensch in staat te stellen, duidelijk te begrijpen en te waardeeren, waarom er een offer noodig was om den weg ter verzoening te openen.

De tijd kwam, dat God door zijn profeet de stellige belofte gaf, dat hij den mensch van den dood zou vrijkopen en hem van de macht van het graf

zou verlossen. Daartoe liet hij zijn profeet het volgende schrijven: „Doch ik zal ze van het geweld des grafs verlossen, ik zal ze vrijmaken van den dood; o dood! waar zijn uw pestilentiën? Graf, waar is uw verderf?” (Hosea 13:14) Het woord, dat hier weergegeven wordt met „verlossing”, beteekent iets losmaken of bevrijden van. Het graf of de toestand des doods hield den mensch in zijn kluisters, maar de belofte Gods, die wij in dezen tekst hebben, is, dat op zekeren tijd en op goddelijke wijze de mensch van den dood en van de macht des grafs bevrijd zal worden. Het geven van deze belofte is een zekere waarborg, dat zij op den door God bepaalden tijd vervuld moet worden en dat als gevolg daarvan verlossing en bevrijding tot stand gebracht zullen worden. — Jes. 55:11.

Maar hoe zou deze belofte vervuld worden? Wat zou er vereischt worden, om den mensch van de macht des grafs te bevrijden en hem uit den dood te verlossen? Hoe zou dit in overeenstemming met gerechtigheid tot stand gebracht kunnen worden? Een afwijking van God's wet zonder daarbij de gerechtigheid geweld aan te doen zou niet mogelijk zijn. De wet Gods eischte een volkomen menschelijk leven als vergelding voor de zonde. De nadruk hierop wordt gelegd in de goddelijke bepaling van de wet, die luidde, dat een leven voor een leven gegeven moest worden. (Deut. 19:21) Het leven van de redelooze dieren kon de plaats van een menschelijk leven niet vervangen; en daarom konden de offers van dieren ook geen verlossing tot stand brengen. Het is dus duidelijk, dat de offeranden in den vorm van deze dieren slechts het offer van een leven voor schaduwden, maar niet van de natuur van dengene die het ware offer zou zijn. De eenige gevolgtrekking die uit de woorden van God's profeet gemaakt kan

worden, is dat de loskoopprijs, die geëischt werd, een volkomen menschelijk leven moest zijn. Deze gevolgtrekking wordt ondersteund door het woord des Heeren, dat zegt: „Niemand van hen zal zijnen broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven [want de verlossing hunner ziel is te kostelijk, en zal in eeuwigheid ophouden].” — Ps. 49 : 8, 9.

Alle menschen zijn nakomelingen van Adam, en daardoor onvolmaakt. Geen sterveling zou in een bedekking voor eigen zonden kunnen voorzien; veel minder nog zou hij de zonde zijns broeders kunnen bedekken. Dit bewijst afdoende, dat de mensch de eerste stap tot verzoening niet zou kunnen doen. Jehova God alleen zou de noodige beschikkingen daartoe moeten treffen, en als God dit niet doen zou en niet door liefde gedreven den weg daartoe zou openen, zouden alle menschen na verloop van tijd moeten omkomen. Daarom staat er geschreven, dat God de wereld zóó heeft liefgehad, dat wil zeggen, dat hij zóó onzelfzuchtig tegenover de menschen gestemd was, dat hij zijn geliefden Zoon Jezus in de wereld gezonden heeft, opdat de volken der wereld niet zouden omkomen, maar opdat zij van eeuwige vernietiging zouden gered worden. — Johannes 3 : 16, 17.

Toen Jezus op aarde kwam, zeide hij, dat hij gekomen was om zijn leven tot een rantsoen voor den mensch te geven, opdat de mensch mocht leven. (Matth. 20 : 28; Joh. 10 : 10) Nadat Jezus, de Zoon Gods, aan het kruis gestorven was en God hem uit de dooden had opgewekt, schreef Paulus betreffende Jezus Christus met goddelijke autoriteit: „In welken wij hebben de verlossing door zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom zijner genade.” — Efeze 1 : 7.

Wie nu even logisch doordenkt, moet tot de volgende slotsom komen; God's wet eischt het leven van een volmaakt mensch als straf op de zonde, waarom Adam ook als volmaakt mensch sterven moest. De verlossings- of rantsoenprijs moet dus een volmaakt menschelijk leven zijn, dat als plaatsvervangende voor Adam in den dood zou gaan. Nu rijst de vraag: Hoe kon Jezus zijn leven als rantsoen voor den mensch geven, als hij niet, toen hij op aarde was, alleen een volmaakt mensch was? Voorts, daar de Schrift aantoonde, dat God geen behagen in het offer van dieren had, omdat hun leven minder was dan dat van een volmaakt mensch en daardoor dus geen rantsoenprijs kon verschaft worden, zou het niet eveneens waar zijn, dat indien het leven van Jezus meer waarde had dan het leven van een volmaakt mensch, ook zijn leven, indien het geofferd werd, niet aan de eischen van de wet zou voldoen? Hoe zou God dan in zijn offerande behagen kunnen hebben, en hoe zou zijn offerande als grondslag voor de verzoening aannemelijk kunnen zijn, indien Jezus grooter was dan de volmaakte mensch Adam?

De Drieëenheid

Reeds in het begin van het Christelijke tijdperk toog de Duivel aan het werk, om den mensch juist over deze vragen in verwarring te brengen. De geestelijkheid heeft zich ten allen tijde als de vertegenwoordigster Gods voorgedaan. Satan kreeg de geestelijken in zijn macht en gaf hun de leerstellingen in, die de geestelijkheid den menschen betreffende Jezus en zijn offer heeft voorgehouden. Deze leerstellingen hebben groote verwarring gesticht. De apostelen leerden de waarheid, maar het was niet lang na hun dood, dat de Duivel eenige geestelijken aantrof, die in ei-

gen oogen wijs waren, die meenden, meer te kunnen leeren dan de geïnspireerde apostelen gedaan hadden.

De leerstelling van de drieëenheid werd het eerst in de Christelijke kerk gebracht door een geestelijke van Antiochië, Theofilus genaamd. De leerstelling, die door dezen geestelijke geleerd werd, en sindsdien door anderen is nagevolgd, is in het kort, dat er drie goden zijn in één wezen, namelijk, God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest, alle drie van gelijke macht, wezen en onsterfelijkheid. De geloofsbelijdenis van de Engelsche kerk geeft dit weer in de volgende woorden: „Er is slechts één levende en waarachtige God, . . . en in de eenheid van deze Godheid zijn drie personen van eenzelfde wezen, macht en onsterfelijkheid; de Vader, Het Woord en de Heilige Geest.”

Een concilie van de geestelijkheid, dat te Nicea gehouden werd in het jaar 325, bekrachtigde deze leerstelling der drieëenheid, en later verklaarde eenzelfde concilie, dat ter bekrachtiging van de goddelijkheid van den Heiligen Geest en de eenheid Gods te Constantinopel gehouden werd, dat de leerstelling der drieëenheid in de eenheid tot leerstelling der kerk was verheven. De geestelijkheid heeft zich altijd aan deze dwaze en Godsonteerende leerstelling gehouden. Om te zorgen dat deze leerstelling steeds in de gedachte zijner vertegenwoordigers zou blijven, zocht de Duivel naar een voorwerp, dat als symbool der drieëenheid zou kunnen dienen. De mystieke triangel of driehoek werd als symbool aangenomen. Soms vindt men dit symbool nog in graven, waar het met de dooden begraven werd. Ook werd gepoogd de drieëenheid voor te stellen door drie hoofden op een hals, waarbij het oog van het eene gezicht tegelijk tot het andere gezicht behoorde. Ook werd de verbinding van cirkel en driehoek voor dit doel gebruikt,

en ook wel een klaverblad. Indien men een geestelijke zou vragen, wat met de drieëenheid bedoeld wordt, zou hij antwoorden: „Dat is een mysterie.” Hij weet het niet, en niemand anders weet het, omdat het onwaar is.

Nooit werd er een bedriegelijker leer opgesteld dan de leer der drieëenheid. Zij kan slechts uit één brein zijn voortgekomen, namelijk uit dat van Satan den Duivel. Zijn bedoeling hiermede was en is, verwarring in het menscheijk verstand te veroorzaken en daardoor de ware filosofie van het groote rantsoenoffer te vernietigen. Want indien Jezus op aarde reeds God geweest ware, zou hij meer dan een volmaakt mensch geweest zijn en had dan dus nimmer een nauwkeurig overeenkomstigen prijs voor Adam kunnen betalen. Hieruit volgt vanzelf, dat het uitgestorte bloed van Jezus niet de grondslag voor de verzoening van den mensch met God had kunnen zijn. Indien Jezus een deel van de drieëenheid zou zijn, zou het voor deze drieëenheid of voor een deel ervan onmogelijk zijn, den loskooprijs voor een volkomen mensch te verschaffen, aangezien deze prijs niet in overeenstemming zou zijn met de waarde van een volkomen mensch.

Wie zou er belang bij hebben, een zoodanige verwarring te veroorzaken? Satan de Duivel. Om deze verwarring te kunnen stichten, gebruikte hij zelfzuchtige en eierzuchtige menschen. Hij bracht hen er toe twee anderen aan God gelijk te maken en het schepsel meer te eeren dan den Schepper. Paulus drukt dit in de volgende woorden uit: „Omdat zij God kennende, hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt, maar zijn verijdeld geworden in hunne overleggingen, en hun onverstandig hart is verduisterd geworden. Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden, ... als die de waarheid Gods veranderd

hebben in de leugen, en het schepsel geëerd en geëdiend hebben boven den Schepper, die te prijzen is in eeuwigheid." — Rom. 1:21, 22, 25.

Het is een opmerkelijk feit, hoe in de verschillende kerksystemen de naam van Jezus meer op den voorgrond treedt dan de naam van Jehova God. De geestelijkheid heeft de menschen er toe gebracht, Maria, de moeder van Jezus, te aanbidden, en zoo gaf zij een vrouw dezelfde eer, die God toekomt. De namen Maria en Jezus worden in de kerkelijke systemen meer gebruikt dan de naam van Jehova God. De vereering van afgoden en zichtbare dingen is eveneens door de geestelijkheid ingevoerd. Het geheele opzet van den leidenden geest, die achter dit alles staat, was den naam van Jehova te kleineeren, te lasteren en belachelijk te maken.

Het is onmogelijk, een juist begrip van het goddelijk plan der verzoening des menschen met God te hebben, zonder de juiste verhouding van Jezus tot God te begrijpen. Daarom is het ook absoluut noodzakelijk, de onjuistheid van de leer der drieëenheid aan het licht te brengen en uit de zinnen der menschen te verwijderen, opdat het licht der waarheid in hun harten schijnen moge.

Er is slechts één God, de Schepper van hemel en aarde en de Levengever van zijn geheele schepping.

Jezus is de Zoon van God, het begin der schepping Gods en de groote uitvoerende dienaar van Jehova God, die zijn voornemens ten uitvoer brengt.

De heilige geest is de onzichtbare kracht Gods, die hij kan verleenen aan allen, en die gebruikt wordt door degenen, die in volkomen harmonie met God zijn en die aangesteld zijn, een zekeren dienst in zijn naam te verrichten.

Laat God's Woord ons dit bewijzen, en dan mogen de menschen zich alleen daaraan houden,

zooals de apostel dit uitdrukt: „Laat God zich als waarachtig bewijzen, doch ieder mensch als leugenachtig.” — Rom. 3:4, Rotherham.

Jehova is God

Er is slechts één Eerste Oorzaak: Hij die van eeuwigheid tot eeuwigheid is en „wiens naam alleen is Jehova”. (Ps. 90 : 2; 83 : 19) Oorspronkelijk bezat alleen hij de onsterfelijkheid, „dien geen mensch gezien heeft, noch zien kan”, omdat hij goddelijk is. (1 Tim. 6 : 16) In zijn Woord verklaart hij: „Ik ben de Heer, en niemand meer, buiten mij is er geen God.” (Jes. 45 : 5) „Ik, ik ben de Heer, en daar is geen heiland behalve mij.” (Jes. 43 : 11) „Ik ben de Heer, dat is mijn naam, en mijne eer zal ik geen andere geven.” — Jes. 42 : 8.

Hij openbaart zich aan zijn schepselen onder verschillende namen, en elk zijner namen heeft een diepe beteekenis. De naam God komt in den Bijbel in verbanding met het begin der schepping voor. (Gen. 1:1) Deze naam heeft in het bijzonder op hem betrekking als den Schepper van hemel en aarde en den Gever van den adem des levens aan al zijn schepselen. „Alzoo zegt God de Heer, die de hemelen geschapen, en dezelve uitgebreid heeft, die de aarde uitgespannen heeft en wat daaruit voortkomt, die den volke dat daarop is, den adem geeft, en den geest dengenen die daarop wandelen.” (Jes. 42 : 5) Deze naam duidt hem als den Allerhoogste aan en heeft betrekking op zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van de gansche schepping.

Vervolgens openbaart hij zich onder den naam Almachtige God. (Gen. 17 : 1) Deze naam wordt het eerst genoemd, als God tot Abraham spreekt in betrekking tot zijn verbond met Abraham. God zeide

bij die gelegenheid tot Abraham ongeveer het volgende: „Ik sluit een verbond met u en bekrachtig dit, dat gij de vader van vele volken zult zijn, en dit zal in uw naam ten uitdrukking komen, die thans veranderd zal worden. Ik ben de Almachtige God.” De naam Almachtige God was voor Abraham een absolute waarborg, dat God, de Eeuwige, zijn onbegrensde macht zou gebruiken, om zijn aangekondigd voornemen ten uitvoer te brengen. Abraham was toen een bedaagd man, en zijn vrouw was reeds den leeftijd om kinderen te baren gepasseerd. God deelde hem echter mede, dat hij een zoon zou krijgen van deze oude vrouw, en God sprak tot Abraham ongeveer aldus: „Mijn naam Almachtige God is een waarborg, dat dit ook geschieden zal.” Deze naam wijst op de onbegrensde macht van Jehova. De naam Almachtige God beteekent voor allen die gelooven, dat zijn macht onbeperkt is, dat indien hij iets ten uitvoer wenscht te brengen, dit ook zeker tot stand zal komen.

Verder openbaarde God zich onder den naam Jehova. De vertalers hebben dezen naam gewoonlijk slechts weergegeven als de in Zichzelf Bestaende, maar deze naam wil veel meer zeggen. Deze naam beteekent God's voornemen in betrekking tot zijn volk. God verkoos Israël tot zijn bijzonder volk, en Jehova was de nationale naam, onder welken hij aan dit volk bekend was. Mozes moest tot de Israëlieten gaan en hun zeggen, dat Jehova hem gezonden had, en bij die gelegenheid openbaarden zijn woorden tot Mozes de beteekenis van zijn naam Jehova, door zijn voornemens bekend te maken. Hij zeide: „Derhalve zegt tot de kinderen Israëls: Ik ben Jehova; en ik zal ulieden uitleiden onder de lasten der Egyptenaren, en ik zal u redden uit hunne dienstbaarheid, en zal u verlossen door eenen uit-

gestrekten arm en door groote gerichten, en zal u lieden tot mijn volk aannemen; en ik zal u tot eenen God zijn, en gijlieden zult erkennen, dat ik Jehova uw God ben, die u uitleidde van onder de lasten der Egyptenaren. En ik zal ulieden brengen in dat land, waarover ik mijne hand opgeheven heb, dat ik het Abraham, Izaäk en Jacob geven zoude; en ik zal het ulieden geven tot een erfdeel, ik Jehova." (Exodus 6:5-7) De naam Jehova beteekent dus voor God's uitverkoren volk zijn voornemens met hen, en in het bijzonder zijn voornemens betreffende Christus Jezus en zijn gemeente.

Tenslotte openbaarde God zich onder den naam of titel de Allerhoogste. Deze naam heeft betrekking op zijn verhouding tot zijn schepping, en kenmerkt hem als de oppermachtige Heerscher over alle overheden en machten. Ieder schepsel en alles wat het bezit, is aan den wil des Allerhoogsten onderworpen. Hij is boven alles en niets is hem gelijk. Geen macht is in staat hem de uitvoering van zijn macht te beletten. Deze naam spreekt van zijn oppermacht, van hem wien alle heerschappijen en machten en schepselen onderworpen moeten zijn. Hij is de Schepper, de Maker, de Uitvoerder en Voleindiger van zijn voornemen. Hij werkt door zijn uitverkoren werktuigen, die zijn wil en voornemens ten uitvoer brengen. „De Allerhoogste woont niet in tempelen met handen gemaakt.”

Het is een onteering en smadng van zijn naam om het volk te leeren, dat er drie goden zijn in één God of één God in een drieëenheid. De groote Jehova God is geheel verschillend en afgescheiden van allen. Hij is de Schepper. Alle anderen zijn schepselen.

De Zoon

Jezus Christus is de Zoon van God. De naam, waaronder hij het eerst in de Schrift voorkomt, is Het Woord of Logos, beteekenende, dat hij als Jehova's werktuig het mondstuk of de woordvoerder is. Hij was het begin van God's schepping en vanaf dien tijd de werkmeester, door wien Jehova alle dingen geschapen heeft, die geschapen zijn. — Joh. 1:1-3.

Het Hebreeuwsche woord *elohim* is met god vertaald. De groote Jehova is de God. De Zoon, de Logos, is een God. De naam god wordt in den Bijbel algemeen gebruikt voor machtige wezens, zooals engelen en opperste machthebbers. In dezen zin is de naam god dus terecht van toepassing op den Zoon, omdat hij een machtige is. De naam god komt hem toe, omdat hij door den grooten Schepper als zijn vertegenwoordiger bij de schepping aller dingen gebruikt werd. De namen Jehova, Almachtige God en Allerhoogste hebben echter nimmer betrekking op Jezus, den Zoon van God.

Jezus getuigt zelf, dat hij het begin van God's schepping is, „de trouwe en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods.” (Openbaring 3:14) Voorts zeide hij: „De Heer bezat mij in het begin zijns wegs, vóór zijne werken, van toen aan. Ik ben van eeuwigheid af gezalfd geweest, van den aanvang, van de oudheden der aarde aan. Ik was geboren als de afgronden nog niet waren, als nog geene fonteinen waren, zwaar van water; aler de bergen ingeest waren, vóór de heuvelen was ik geboren. Hij had de aarde nog niet gemaakt, noch de velden, noch den aanvang van de stofjes der wereld. Toen hij de hemelen bereidde, was ik daar; toen hij eenen cirkel over het vlakke des afgronds beschreef.” — Spreuken 8:22-27.

Toen de tijd voor de schepping van den mensch gekomen was, richtte Jehova zich blijkbaar tot zijn Zoon den Logos met deze woorden: „Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis.” (Gen. 1:26) Later, toen de mensch gezondigd had en uit Eden verdreven werd, richtte Jehova zich klaarblijkelijk wederom tot zijn Zoon en zeide: „Zie, de mensch is geworden als onzer één, kennende het goed en het kwaad.” — Gen. 3:22.

De mensch strekt zijn arm uit om een zeker plan, dat hij bedacht heeft, ten uitvoer te brengen. De arm is een symbool van uitgeoefende macht. Hij is ook een symbool van macht, die iemand over een ander uitoefent. Over den Logos, den Zoon van God, wordt in de Schrift dikwijls gesproken als den arm van Jehova. De volgende schriftteksten ondersteunen deze bewering: „Zie, de Heere God zal komen tegen den sterke, en zijn arm zal heerschen; zie, zijn loon is bij hem, en zijn arbeidsloon is voor zijn aangezicht.” (Jes. 40:10) „De Heer heeft zijnen heiligen arm ontbloot.” (Jes. 52:10) „Aan wien is de arm des Heeren geopenbaard?” (Jes. 53:1) „Ik heb gemaakt de aarde, den mensch en het vee die op den aardbodem zijn, door mijne groote kracht en door mijnen uitgestreken arm, en ik geef ze aan wien het recht is in mijne oogen.” — Jer. 27:5.

Deze teksten toonen aan, dat Jehova God, de groote Schepper, een ander als zijn machtig werktuig gebruikt, door wiens bemiddeling hij zijn voornemens ten uitvoer brengt. De Machtige, die Jehova als zijn werktuig gebruikt heeft, is zijn Zoon, de Logos, Jezus, de Christus. Paulus schreef met goddelijke autoriteit over Jezus het volgende: „Dewelke is het beeld des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creatuur. Want door hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn,

die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door hem en tot hem geschapen: en hij is voor alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door hem." — Col. 1 : 15-17.

De voorgaande teksten toonen duidelijk het onderscheid aan, dat er tusschen God, de groote Eerste Oorzaak, en den Logos, die door den grooten Schepper als eersteling, als begin der schepping geschapen werd, bestaat. Adam, de volkomen mensch, vervreemde zich door zijn zonde van God, wat voor hem den dood tengevolge had. God's voornemen tot verzoening des menschen werd door het offeren van dieren voorschaduw. Deze offeranden voorzeiden, dat er een offer van een volmaakt menschelijk leven moest gebracht worden. Maar dit was op aarde niet aanwezig. Daarom bracht God het leven van zijn geliefden Zoon van den hemel op de aarde over, opdat hij degene mocht zijn, die de zonde teniet zou doen en die den grondslag voor de verzoening des menschen zou vormen.

Mensch geworden

In eenvoudige woorden zegt het Heilige bericht: „En het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader) vol van genade en waarheid." (Joh. 1 : 14) Dat de maagd Maria te Bethlehem een kind geboren werd, dat tot den mannelijken staat opgroeide en te Jeruzalem aan het kruis stierf, wordt zoowel door de gewijde als de ongewijde geschiedenis betuigd. Wie was die mensch? De zoogenaamde orthodoxe of rechtzinnige geestelijkheid werd er, om haar verkeerde dogma van de drieëenheid te staven, toe gedwongen, nog een andere leugen van Satan

aan te nemen en te leeren, namelijk, dat het kind dat uit de maagd Maria geboren werd, tot den mannelijken staat opgroeide en gekruisigd werd, God zelf was; dat hij terwijl hij op aarde verkeerde, een geestwezen was, en dat zijn lichaam slechts geïncarneerd of een omhulsel van zijn geestelijk wezen was; dat wil zeggen dat God over zichzelf de vorm van een mensch had aangenomen en zich in dit vleeschelijk omhulsel drie en dertig en een half jaar ophield, en dat hij gedurende dien tijd bekend was als de mensch Jezus Christus. Haar bewering is, dat bij de geboorte van het mannelijke kind, de tweede persoon van de drieëenheid een menschelijk lichaam aannam, en dat Jezus gedurende zijn geheele leven zoowel God als mensch geweest is. Dikwijls hoort men echter ook zeggen: „Jezus was waarachtig God en waarachtig mensch; hij was God in het vleesch gekomen.”

Het doet vreemd aan, dat denkende menschen zich ooit door een dergelijk onredelijk dogma hebben kunnen laten misleiden. Men lette eens op, tot welke ongerijmdheden zulk een leerstelling leidt. De leerstelling is: God is één, samengesteld uit God den Vader, God den Zoon en God den Heiligen Geest. De logische gevolgtrekking moet dan gemaakt worden, dat toen God den hemel verliet en de gestalte des menschen aannam, welke gestalte hij gedurende drie en dertig en een half jaar behield, de hemel gedurende dien tijd zonder God geweest is, zoodat de hemel zichzelf moest regeeren. Aan het einde van deze periode stierf Jezus een smadelijken dood aan het kruis en riep toen uit: „Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten.” Deze kreet moet in waarheid en oprechtheid geslaakt zijn, anders zouden wij moeten aannemen, dat het met een bedriegelijke bedoeling gedaan werd.

De Schrift toont aan, dat God onsterfelijk is en dus niet sterven kan; derhalve voert het drieënheden-incarnatie-dogma tot de onvermijdelijke gevolgtrekking, dat de dood van Jezus aan het kruis slechts een schijndood geweest is en dat Jezus in het geheel niet gestorven is, en voorts, dat de woorden van zielestrijd, door Jezus uitgesproken, slechts ten doel hadden het volk te misleiden. Indien hij die stervend aan het kruis hing, inderdaad God geweest is, hoe is het dan mogelijk, dat hij tot zichzelf had kunnen roepen: „Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten?” Indien Jezus God zelf en de heilige geest was, tot wien riep hij dan, toen hij aan het kruis hing? Indien men deze vragen aan de geestelijken zou stellen, zouden zij u zeer wijsgeerig aankijken en zeggen: „Dit is een mysterie.” Feit is, dat dit niet alleen een mysterie is, maar een bedriegelijke valstrik en een zeer groote onwaarheid.

Indien Jezus, toen hij op aarde was en stierf, God geweest ware, zou hij meer dan een mensch geweest zijn en had dus onmogelijk een gelijkwaardigen koopprijs voor Adam kunnen verschaffen. Zijn dood zou dan niet den loskooprijs als grondslag voor 's menschen verzoening met God hebben kunnen zijn. Ook hier zien wij den „gespleten hoef” van Satan den Duivel op den voorgrond treden. Doordat Satan het deed voorkomen, dat Jezus God was, moest iemand die redelijk hierover nadacht tot de gevolgtrekking komen, dat Jezus' roepen aan het kruis slechts komedie geweest was, dat zijn dood geen werkelijke koopwaarde bezat en dat deze geheele opzet voor een oprecht mensch eigenlijk der beschouwing niet waard was. Het einde van dit alles moet zijn de algeheele vernietiging van al het Godsvertrouwen en van al het vertrouwen in het grooterantsoenoffer, alsmede de verblinding van den mensch

voor God's bedoeling met de verlossing en verzoening des menschen. In het licht van de duidelijke verklaring der Schrift, dat Satan, de god dezer wereld, de zinnen der menschen verblindt, opdat hen niet bestrale de heerlijkheid van God's voornemen (2 Cor. 4:3,4), schijnt het vreemd te zijn, dat de menschen zich nog langer door dergelijke onredelijke leerstellingen als die der drieëenheid laten bedriegen.

Naar waarheid was Jezus, toen hij op aarde was een volmaakt mensch, niets meer en niets minder. Van alle namen, die in de geschiedenis bekend zijn, treedt de naam van Jezus van Nazareth het meest op den voorgrond. In de korte periode van drie en dertig en een half jaar, die zijn aardsche pelgrimsreis heeft geduurd, heeft hij den loop van de geschiedenis der menschheid meer beïnvloed dan eenig ander mensch. De meer beschaafde volken der aarde rekenen hun jaartelling vanaf de geboorte van Jezus. De geschiedenis van dezen waarlijk grooten man wordt in den Bijbel gevonden. Door zijn profeten voorzeide God de geboorte van dezen Machtige. (Gen. 49:10; Deut. 18:15-18; Jes. 9:5, 6) Op den bestemden tijd zond God zijn engel Gabriël tot Maria, die toen te Nazareth woonde, en deze engel kondigde Maria aan, dat zij, hoewel een maagd zijnde, degene was, die uitverkoren was, de moeder van dezen Machtige te zijn, wiens komst door alle profeten Gods voorzegd was. (Lucas 1:28-32) Op den vastgestelden tijd werd het kind te Bethlehem, de stad Davids, geboren, juist zooals de profeet aangekondigd had. (Micha 5:2) In den nacht van Jezus' geboorte brachten heilige engelen Gods het getuigenis van deze geboorte tot eenvoudige schaapherders in de velden van het heilige land. Dat de geboorte van dit kind in verband stond met de verzoening des menschen met God, wordt bevestigd

door het lied der hemelsche heirscharen, die bij die gelegenheid zongen: „Eere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.” (Lucas 2 : 14) God's engel legde te dien tijde getuigenis af van het feit, dat de geboorte van Jezus te bestemder tijd een boodschap van groote vreugde voor alle volken der aarde zou zijn.

Het kind was zijn moeder en zijn pleegvader Jozef onderdanig. Er bestaat geen enkele reden, om aan te nemen, dat het huis waarin Jezus woonde, voornamer was dan de andere eenvoudige huizen in het stadje Nazareth. Jozef, zijn pleegvader, was timmerman, en naar alle waarschijnlijkheid heeft Jezus met hem als timmerman samengewerkt. (Matth. 13:55) Op twaalfjarigen leeftijd trad Jezus als kind even op den voorgrond. (Lucas 2 : 47-52) Overigens is er weinig uit zijn jeugd bekend. Hij „nam toe in wijsheid en in grootte, en in genade bij God en de menschen.”

Op den leeftijd van dertig jaren, toen Jezus zijn wettelijke meerderjarigheid bereikt had, bood hij zich aan den Jordaan den Vader aan, om zich geheel aan hem te wijden, en hij symboliseerde deze wijding door den doop in het water dezer rivier. Hij was toen een volmaakt mensch, heilig, onschuldig, onbesmet en afgescheiden van de zondaren. (Hebr. 7 : 26) Op grond van de volgende twee onderscheiden redenen moet dit waar zijn:

(1) Hij was niet verwekt door een menschelijken vader, doch in den schoot van zijn moeder Maria werd hij door den heiligen geest Gods verwekt. De Schrift geeft geen bijzonderheden aan, hoe dit geschiedde, doch er wordt een verklaring gegeven van het feit, dat hij door de kracht van den heiligen geest, namelijk God's onzichtbare macht, verwekt

werd, en dat is het einde van alle verschil van meening. — Matth. 1 : 18.

(2) Als jongeling en als man had hij zijn reinheid bewaard en niet gezondigd, noch in woord, noch in daad, noch in gedachte, dit was hem mogelijk, omdat hij volmaakt was. Blijkbaar waakte God over Jezus, toen hij nog een jongen was, en toen zijn verstand begon te werken, hield hij zichzelf in zijn overdenkingen verre van het verderf dat in de wereld was. Dit waren dertig jaren van voorbereiding van het werk, dat God voor hem bestemd had. Zijn geestelijk bestaan was door den Vader op menschenlijken trap overgebracht. Hij was een geboren menschenkind en groeide tot den mannelijken staat op, bekleed met de heerlijkheid en de eer van een volmaakt mensch.

Toen Jezus zich wijdde om zijns Vaders wil te doen, ging in vervulling, wat de profeet Gods reeds lang van tevoren geschreven had: „Zie, ik kom; in de rol des boeks is van mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God! om uw welbehagen te doen, en uwe wet is in het midden mijns ingewands.” (Ps. 40 : 8, 9) Aan den Jordaan gaf God het bewijs, dat hij Jezus' wijding aangenomen had. Getuigen, die daarbij stonden, hoorden een stem van den hemel, zeggende: „Deze is mijn geliefde Zoon, in wien ik een welbehagen heb.” Te dien tijde zalfde God Jezus met zijn heiligen geest, en een zichtbaar bewijs hiervoor werd den getuigen gegeven. — Matth. 3 : 16, 17.

Als volkomen mensch stond Jezus nu voor God, zijn Vader, ten volle toegerust, bereid en gereed om zijns Vaders wil te volbrengen. Indien de geestelijkheid juist was in haar dogma's van incarnatie en drieëenheid, waarom zou Jehova dan bij deze gelegenheid in betrekking tot dezen bijzonderen mensch, die op den oever van den Jordaan stond, gezegd

hebben: „Deze is mijn geliefde Zoon, in wien ik mijn welbehagen heb”? Indien de geestelijkheid gelijk had, zou God hier wederom de menschen, die daarbij aanwezig waren, misleiden hebben. De geestelijkheid zou den menschen willen doen gelooven, dat daar aan den Jordaan God de Zoon stond, maar het is nu duidelijk, dat de geestelijkheid ongelijk heeft. Jezus was niet God de Zoon, doch hij was en is de Zoon van God, die door Jehova op de aarde gezonden werd om een groot werk ten uitvoer te brengen. Jehova bemindde zijn Zoon en de Zoon bemindde zijn Vader, en de Vader had een welbehagen in de oprechte gehoorzaamheid van den Zoon. Daar aan den Jordaan verbond de Zoon zich om den wil zijns Vaders te doen, wat deze ook zijn mocht, en de Vader nam hem aan en ging op zijn besluit om zijn wil te doen in en bekrachtigde deze aanneming, door hem den heiligen geest te geven, wat den getuigen die daarbij stonden, zichtbaar bevestigd werd.

De Heilige Geest

De geestelijkheid leert, dat de heilige geest de derde persoon van den „drieënen god” is. De algemeen geldende gedachte is, dat een geest een geestwezen is. Het woord geest is uit den oorspronkelijken tekst onjuist vertaald. Het is afgeleid van hetzelfde grondwoord, dat juist vertaald wind, adem of ademhaling beteekent. De juiste beteekenis is onzichtbare macht. De geest van den Heere God is voor den mensch onzichtbaar en is machtig. Hij wordt terecht de heilige geest genoemd, omdat God's macht heilig is. De heilige geest is niet een persoon of een levend wezen; geen enkele schriftplaats geeft recht tot een dergelijke gevolgtrekking. Indien God zijn macht op het schep-

sel legt, wordt dit schepsel met macht en autoriteit bekleed, om als vertegenwoordiger van Jehova God op te treden. God legde zijn geest op David om zijn getuige te zijn, en David zeide: „De geest des Heeren heeft door mij gesproken, en zijne rede is op mijne tong geweest.” (2 Sam. 23 : 2) Op gelijke wijze legde de Heere God zijn geest van wijsheid op de menschen die opdracht hadden, zekere dingen voor den tabernakel te maken. (Ex. 35 : 31–35) Deze mannen waren bekleed met macht en autoriteit, om den Heere God te vertegenwoordigen.

De profeet, die voor Christus sprak, schreef : „De geest des Heeren Heeren is op mij, omdat de Heer mij gezalfd heeft, om eene blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten.” (Jes. 61 : 1, 2) Jezus haalde deze profetie aan en paste haar op zichzelf toe. (Lucas 4 : 18–21) Deze schriftplaats toont aan, dat de heilige geest de autoriteit de macht is, die God aan zijn geliefden Zoon overgedragen had. God had Jezus de opdracht gegeven, hem te vertegenwoordigen en met autoriteit in zijn naam te spreken. Verder zegt de profeet, in de plaats van Jehova sprekende: „Ik heb mijnen geest op hem gegeven, hij zal het recht den heidenen voortbrengen.” (Jes. 42 : 1) Dit werd voorgesteld door de zalfolie, die uitgestort werd op het hoofd van den priester, waardoor hij met autoriteit bekleed werd. Jehova heeft thans zijn geest op zijn geliefden Zoon gelegd en hem daardoor gezalfd, om Jehova te vertegenwoordigen.

Over de zalving van Jezus met den heiligen geest staat geschreven: „Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat: daarom heeft u, o God! uw God gezalfd met olie der vreugde boven uwe medegenooten.” (Hebr. 1:9; Psalm 45:7) Verder staat er geschreven: „Deze Jezus van Nazareth, dien God gezalfd heeft met den heiligen geest en met macht; welke het land is doorgegaan, goeddoende, en genezende allen die van den Duivel overweldigd waren; want God was met hem.” — Handelingen 10:38, Eng. Vert.

Deze schriftplaatsen toonen onomstootelijk aan, dat de heilige geest geen persoon is, en dus niet een van de goden der drieëenheid. Zij bewijzen, dat de heilige geest de macht van Jehova is, die hij zijn geliefden Zoon en ook anderen, die opgedragen waren hem te vertegenwoordigen, had verleend. Deze en meerdere schriftplaatsen toonen de onjuistheid van Satan's leerstellingen over de incarnatie en de drieëenheid, en doen zien, dat de geestelijkheid den Heer geheel verkeerd voorstelde, nu en in het verleden.

De Volmaakte Mensch

Jezus was een volmaakt mensch en wel de eenige volmaakte mensch, die ooit op aarde geleefd heeft behalve Adam, toen hij nog in Eden was. Op den oever van den onstuimigen Jordaan stond de volmaakte mensch Jezus en verklaarde daar zijn toewijding aan den Vader. Daar gaf God hem zijn heiligen geest en bekleedde hem met volledige macht en autoriteit om in zijn naam te spreken. Daar begon hij zijn machtig werk. Hij was volmaakt, heilig, onschuldig en afgescheiden van de zondaren. God's profeet schreef over hem: „Gij zijt veel schooner dan de menschenkinderen; genade is uitgestort op uwe

lippen; daarom heeft u God gezegend in eeuwigheid." (Ps. 45:3) Hij was de belichaming van waarheid, zachtmoedigheid en gerechtigheid. Met vrijmoedigheid en openhartigheid sprak hij de waarheid. „Nooit heeft een mensch alzo gesproken gelijk deze mensch." (Joh. 7:46) Dit kwam, doordat hij een volmaakt mensch was en zich geheel had toegewijd om Jehova's wil te doen, en hij was gekomen om de boodschap te verkondigen, die zijn Vader hem gegeven had, om bekend te maken. Er staat geschreven: „Want ik heb uit mijzelf niet gesproken; maar de Vader, die mij gezonden heeft, die heeft mij een gebod gegeven, wat ik zeggen zal en wat ik spreken zal. En ik weet dat zijn gebod het eeuwige leven is. Hetgeen ik dan spreek, dat spreek ik alzo gelijk mij de Vader gezegd heeft." (Joh. 12:49, 50) God zond hem in de wereld om de waarheid te verkondigen, en hij verkondigde ook de waarheid. Hij zeide: „Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik der waarheid getuigenis geven zoude. Een iegelijk die uit de waarheid is, hoort mijne stem." (Joh. 18:37) Hieruit blijkt, dat degenen die de boodschap van Jezus tegenspreken of loochenen, de waarheid niet spreken.

Hooren wij thans de woorden van Jezus, dan zullen wij opmerken, dat hij de leeraars van het dogma der drieëenheid en der incarnatie als zonen of vertegenwoordigers van Satan, den grootsten leugenaar, die ooit bestaan heeft, brandmerkt. Tot de geestelijkheid van dien tijd, die weigerde naar de woorden van Jezus te luisteren of zich daaraan te houden, zeide Jezus in duidelijke bewoordingen: „Indien God uw Vader ware, zoo zoudt gij mij liefhebben; want ik ben van God uitgegaan en kom van hem; want ik ben ook van mijzelf niet gekomen, maar hij heeft mij gezonden. Waarom kent gij mijne spraak

niet? Het is omdat gij mijn woord niet kunt hooren. Gij zijt uit den vader den Duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen. Die was een menschenmoorder van den beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven; want geene waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen, want hij is een leugenaar en de vader der leugen." (Joh. 8 : 42-44) Ook de geestelijkheid van thans, die de drieëenheid en incarnatie-dogma's geleerd heeft en nog leert, weigert te luisteren en de waarheid te gehoorzamen en plaatst zichzelf daardoor in dezelfde klasse, waarin de Farizeërs door Jezus gesteld werden.

De drieëenheidsbelijders zeggen: „God, Jezus en de Heilige Geest zijn één, van gelijke macht, één in persoon en eeuwigheid; zij zijn drie in één.” Jezus zeide: „Mijn Vader is meerder dan ik.” (Joh. 14 : 28) De geestelijkheid zegt: „Jezus was zijn eigen vader.” Zij spreken de waarheid niet. De ware verhouding tusschen God en Jezus was die van Vader en Zoon; deze verhouding heeft Jezus altijd betuigt. Hij zeide: „Want de Vader heeft den Zoon lief, en toont hem alles wat hij doet.” — Joh. 5 : 20.

De Heilige Schrift betuigt, dat God alleen onsterfelijkheid heeft. (1 Tim. 6 : 16) Dat wil dus zeggen, dat toen Jezus op den oever van de Jordaan stond, hij niet onsterfelijk was, en daarom ook niet aan God gelijk was. Jezus' eigen woorden laten wij hier volgen als verder bewijs, dat hij niet zijn eigen vader was en dat zijn macht en eeuwigheid niet aan die van God gelijk was. „Want gelijk de Vader het leven heeft in zichzelf, alzoo heeft hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in zichzelf, en heeft hem macht gegeven ook gericht te houden, omdat hij des menschen Zoon is.” (Joh. 5 : 26, 27) Moge het volk thans voor zichzelf uitmaken, of Jezus hier al

of niet de waarheid gesproken heeft. Indien wel, dan moet het ook erkennen, dat de geestelijken, die de drieënhedsleer onderwijzen, valsche getuigen zijn.

Tot de schare zeide Jezus: „Werkt niet om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des menschen ulieden geven zal; want dezen heeft God de Vader verzegeld.” (Joh. 6:27) Voorts zeide hij tot de Joden: „Ik heb vele dingen van u te zeggen en te oordeelen; maar die mij gezonden heeft, is waarachtig, en de dingen die ik van hem gehoord heb, deze spreek ik tot de wereld. Zij verstonden niet dat hij hun van den Vader sprak.”

Jezus sprak herhaaldelijk van zichzelf als van den Zoon Gods, en dit bewijst, dat hij niet zijn eigen Vader was. (Joh. 9:35) En juist omdat hij zeide, dat hij de Zoon Gods was, klaagden de Joden hem aan wegens godslastering. De geestelijkheid van dien tijd was precies zooals de hedendaagsche geestelijkheid, zij wilde de waarheid niet aannemen.

Lazarus, de vriend van Jezus, werd ziek, en de tijding van dit feit werd onder Jezus' aandacht gebracht. Jezus zeide: „Deze krankheid is niet tot den dood, maar ter heerlijkheid Gods, opdat de Zoon Gods door haar verheerlijkt worde.” (Joh. 11:4) Nadat Jezus met de zusters van den gestorvene gesproken had en haar de hoop op de opstanding had voorgehouden, bad hij in tegenwoordigheid van getuigen tot den Vader in deze woorden: „Vader, ik dank u, dat gij mij gehoord hebt. Doch ik wist dat gij mij altijd hoort; maar om der schare wil die rondom staat, heb ik dit gezegd, opdat zij zouden gelooven dat gij mij gezonden hebt.” Indien de geestelijkheid met haar dogma's gelijk had, zou Jezus hier bedrog gepleegd hebben. Zijn woorden toonen echter aan, dat hij waarlijk tot God, zijn

Vader, bad, en vervolgens de waarheid over de opstanding leerde, die God in zijn macht gesteld had.

Toen hij zijn discipelen onderwees over hun voorrecht des gebeds, zeide hij niet, dat zij tot hem als den gelijke zijns Vaders zouden bidden, doch hij zeide: „Gij dan bidt aldus: Onze Vader, die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd.” (Matth. 6:9) „En zoo wat gij begeeren zult in mijnen naam, dat zal ik doen, opdat de Vader in den Zoon verheerlijkt worde.” — Joh. 14:13.

Jehova God is de groote Levengever van alles, wat ademt. Ook schonk hij Jezus, zijn geliefden Zoon, het leven. Hij zond zijn Zoon op de aarde, om den grondslag voor de verzoening des menschen met hem te leggen en hem door den Zoon leven te geven. De mensch nuttigt stoffelijk voedsel tot instandhouding zijns lichaams. Jezus vergeleek zich met brood, waarmede hij zeggen wilde, dat het geloof in hem en zijn vergoten bloed en het geloof in het werk, dat de Vader hem op aarde opgedragen had, krachtgevend voedsel voor den mensch is. Daarom zeide hij betreffende het geven van leven: „Gelijkerwijs mij de levende Vader gezonden heeft en ik leef door den Vader, alzoo die mij eet, die zal leven door mij.” (Joh. 6:57) Dit is een verder bewijs, dat Jezus niet zijn eigen vader was.

Toen Jezus onder zijn discipelen was, onderrichtte hij hen over den weg des levens. Voor een ieder die leven wil, is het noodzakelijk met God, den Vader, verzoend te worden. Hij zeide: „Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven: niemand komt tot den Vader dan door mij.” (Joh. 14:6) Hierdoor bewees hij, dat de wijze, waarop zijn Vader de verzoening tot stand zou brengen, door zijn geliefden Zoon Christus Jezus is.

Hij onderrichtte zijn discipelen, dat hij moest heengaan en dat hij zou wederkeeren, om dan degenen die getrouw gebleven waren, tot zich te nemen en zijn koninkrijk op te richten. Zijn discipelen ondervroegen hem, wanneer dit zou zijn, en hoe zij dit zouden weten. Jezus antwoordde: „Van dien dag en die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, doch mijn Vader alleen.” (Matth. 24 : 36) Zou Jezus werkelijk gelijk in macht en eeuwigheid aan God geweest zijn, zooals de geestelijken beweren, zoo zou hij deze woorden niet gesproken hebben. Zijn duidelijke verklaring is echter, dat de Vader enkele dingen wist, die hij, Jezus, toen niet wist.

Toen Jezus het einde van zijn aardschen dienst nabij gekomen was, zeide hij tot zijn discipelen: „Indien gij mij liefhebt, zoo bewaart mijne geboden: en ik zal den Vader bidden, en hij zal u eenen anderen trooster geven, opdat hij bij u blijve in der eeuwigheid, namelijk den geest der waarheid, welken de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet hem niet en kent hem niet; maar gij kent hem, want hij blijft bij ulieden en zal in u zijn.” (Joh. 14 : 15-17) Met deze woorden deed hij duidelijk uitkomen, dat er een onderscheid tusschen den Vader en den heiligen geest bestaat. Hij zeide duidelijk, dat hij tot den Vader zou bidden; dat zijn Vader dien trooster zou zenden en dat die trooster de heilige geest was en dat die heilige geest in zijn discipelen wonen zou, omdat zij de zijnen waren en God hen uitverkoren had om zijn volk te zijn. Verder wees hij hen er op, dat er sommige dingen waren, die zij niet ten volle konden verstaan, doch dat zij met den heiligen geest gedoopt zouden worden en dat zij dan ook deze dingen zouden verstaan. Hij zeide: „Wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de geest der waarheid, hij zal u in al de waarheid leiden.” (Joh. 16 : 13) De

heilige geest werd den discipelen op den Pinksterdag gegeven, zooals de Schrift duidelijk aantoon, en toen spraken de discipelen, gelijk de geest hun te spreken gaf. (Handelingen 2:4) Dit was de tijd, waarop de discipelen de zalving ontvingen van den Heer door middel van hun Hoofd, Christus Jezus, en zij werden met autoriteit en macht bekleed om te spreken, en daarna verkondigden zij de waarheid met vrijmoedigheid en zonder vreeze. — Handelingen 4:13.

De tijd kwam, dat Jezus zijn werk, dat zijn Vader hem had opgedragen, zou beëindigen. Hij wist, dat hij weldra gekruisigd zou worden. Hij wist, dat hij voor de menschen gesteld zou worden als een vijand van zijn Vader, dat wil zeggen, dat men hem als zondaar zou beschouwen en dat hij als een zondaar zou sterven. Dit was een groote beproeving, die hem veel leed veroorzaakte. Hij bad tot God, zijn Vader in den hemel: „Vader, de ure is gekomen, verheerlijk uwen Zoon, opdat ook uw Zoon u verheerlijkke. Ik heb u verheerlijkt op de aarde, ik heb voleindigd het werk dat gij mij gegeven hebt om te doen.” Hij had den naam zijns Vaders onder de menschen bekend gemaakt. Hij zocht geen verheven dingen, doch zijn innigste wensch was, hersteld te worden tot de zoete gemeenschap en den omgang, die hij met den Vader gehad had. Daarom bad hij: „En nu verheerlijk mij, gij Vader, bij uzelf, met de heerlijkheid, die ik bij u had eer de wereld was.” — Joh. 17:1, 4, 5.

Indien nu Jezus God geweest zou zijn, zooals de geestelijkheid volhoudt, waartoe zou hij dan tot zichzelf zulk een gebed uitgestooten hebben? Want óf hij bad tot zichzelf, óf hij misleidde anderen er door. Welke oplossing van dit vraagstuk de predikers ook aannemen, zij zullen in geen enkel opzicht eenigen steun in het woord Gods kunnen vinden. Ware Jezus

zijn Vader in macht en eeuwigheid gelijk geweest, zoo zou hij noch bij deze, noch bij andere gelegenheden tot zijn Vader gebeden hebben.

Voor dien tijd had Jezus tot zijn discipelen gezegd: „Ik en de Vader zijn één... Geloofst gij niet dat ik in den Vader ben, en de Vader in mij is? De woorden die ik tot ulieden spreek, spreek ik van mijzelf niet, maar de Vader die in mij blijft, die doet de werken. Geloofst mij dat ik in den Vader ben, en de Vader in mij is; en indien niet, zoo geloofst mij om de werken zelve.” (Joh. 10:30; 14:10, 11) Aan deze teksten hebben de drieënhedenbelijders zich vastgeklemd om te bewijzen, dat God en Jezus één zijn. Jezus zelf toont duidelijk aan, wat er met de eenheid die er tusschen hem en den Vader bestond, bedoeld wordt. In zijn gebed dat hij in den laatsten nacht op aarde gebeden heeft, zeide hij onder andere tot den Vader: „Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen die door hun woord in mij gelooven zullen: opdat zij allen één zijn, gelijkterwijs gij, Vader, in mij, en ik in u, dat ook zij in ons één zijn, opdat de wereld gelooft dat gij mij gezonden hebt. En ik heb hun de heerlijkheid gegeven die gij mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, gelijk wij één zijn.” (Joh. 17:20–22) Jezus bad hier voor degenen die in hem zouden gelooven en die als leden van zijn lichaam gezalfd zouden worden. Hij bad voor zijn gemeente. God stelde hem tot hoofd der gemeente aan, opdat hij en de gemeente één mochten zijn. Dit was het wat hij zijn discipelen leerde en dit is het ook, wat de discipelen later geleerd hebben.

Paulus schreef: „Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en alle de leden van dit ééne lichaam vele zijnde maar één lichaam zijn, alzoo ook Christus.” (1 Cor. 12:12) Paulus, die dit wilde duidelijk maken, gebruikte als beeld de verhouding van

man tot vrouw. „Ik wil dat gij weet, dat Christus het hoofd is eens iegelijken mans, en de man het hoofd der vrouw, en God het hoofd van Christus.” (1 Cor. 11 : 3) „Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het hoofd der gemeente is, en hij is de behouder des lichaams.” (Efeze 5 : 23) Door deze toelichting van Paulus kunnen wij duidelijk erkennen, wat Jezus bedoelde. Zooals de man het hoofd der vrouw is, is ook Christus het hoofd der gemeente. En evenals de man en de vrouw tezamen één gerekend worden, zoo worden ook Christus en zijn gemeente één gerekend. En zooals Christus over de geheele gemeente staat, zoo staat God over den Christus. Daarom zijn allen in organisatie één. De vrouw erkent den man als haar hoofd. De gemeente erkent Jezus als haar hoofd, en Jezus erkent God als hoofd. Dit is de gedachte, die de apostel verder uitwerkt, als hij zegt: „Verre boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij, en allen naam die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld maar ook in de toekomst, en heeft alle dingen zijnen voeten onderworpen, en heeft hem der gemeente gegeven tot een hoofd boven alle dingen, welke zijn lichaam is, en de vervulling desgenen die alles in allen vervult.” (Efeze 1 : 21-23) Hiermede is de volle eenheid van God, Christus en de gemeente bewezen. Door een onzichtbare macht zijn zij vereenigd, vandaar dan ook dat gezegd wordt, dat zij één in geest zijn. Er is een absolute eenheid tusschen den Vader, Christus Jezus den Zoon van God en de gemeente, de leden van zijn lichaam. Dit is een verdere stellige weerlegging van de drieëenheids- en incarnatie-dogma's.

Toen Jezus in Gethsemané was, en wist dat een smadelijken dood hem wachtte, zond hij gebeden en smeekingen tot God zijn Vader op. Hij bad toen niet

tot zichzelf. Indien de drieënhedenbelijders gelijk hadden, zou hij tot zichzelf gebeden en daardoor bedrog gepleegd hebben. Indien zij echter ongelijk hebben en de Schrift gelijk heeft, bad hij in oprechtheid en waarheid tot God. Het is veel beter God te gelooven, dan op menschen te vertrouwen. God spreekt de waarheid en zijn Woord is waarachtig. (Ps. 118:8,9) Paulus getuigt, dat hij tot zijn Vader gebeden heeft en verhoord werd. „Die in de dagen zijns vleesches, gebeden en smeekingten tot dengene, die hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreeze, hoewel hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen hij heeft geleden.” — Hebr. 5:7, 8.

Toen de menigte kwam om Jezus gevangen te nemen, sloeg een zijner discipelen bij zijn poging zijn meester te verdedigen, den knecht des hoogenpriesters het oor af. Jezus zeide echter tot hem: „Keer uw zwaard weder in zijne plaats; want allen die het zwaard nemen zullen door het zwaard vergaan. Of meent gij dat ik mijnen Vader nu niet kan bidden, en hij zal mij meer dan twaalf legioenen van engelen bijzetten?” — Matth. 26:52, 53.

Indien Jezus te dien tijde, naar de geestelijkheid leert, de met vleesch bekleede God zelf zou geweest zijn en hem in macht en eeuwigheid gelijk geweest ware, zou hij dan deze woorden gesproken hebben? Zou hij dan gezegd hebben, dat hij den Vader om hulp zou kunnen bidden? Had hij dan zijn macht niet zelf kunnen uitoefenen? Jezus sprak altijd de waarheid; indien hij God geweest ware, had hij bij deze gelegenheid niet verklaard, dat hij zijn Vader om onmiddellijke hulp zou kunnen bidden en deze hulp onmiddellijk had kunnen verkrijgen.

Waarom hebben de geestelijken al deze verklaringen van Jezus en de apostelen over het hoofd gezien? Waarom hebben zij zich aan een dogma of leerstelling vastgeklemd, dat zij zelf niet kunnen verklaren en dat trouwens niemand kan verklaren; en waarom gaan zij voort, deze Godsontereende leerstelling, die de waarde van het rantsoenoffer teniet doet, te leeren. Er is slechts één antwoord op deze vraag: Zij zijn vrijwillig of onvrijwillig werktuigen in de hand van Satan den Duivel, die hen gebruikt om de zinnen der menschen te verblinden, ten einde hen van een begrip van God's groot voornemen ter verlossing en verzoening des menschen af te houden. — 2 Cor. 4:4.

De groote reeks schriftbewijzen toont zonder eenigen twijfel aan, dat de Logos het begin van de schepping Gods was; dat het God's wil was, dat de mensch van den dood en het graf vrijgekocht zou worden; dat God's groote liefde hem er toe dreef, deze voorziening voor de verzoening des menschen te maken, doch dat de verzoening slechts zou geschieden in volmaakte overeenstemming met gerechtigheid; dat aan den eisch der gerechtigheid alleen zou kunnen worden voldaan door de offerande van een volmaakt menschelijk leven; dat om Adam en zijn nakomelingen te kunnen redden, een ander volmaakt mensch Adam's plaats in den dood moest innemen, om als zijn plaatsvervanger te dienen; dat er op aarde geen volmaakt mensch was, doch dat God het leven van den Logos van geestelijken op menschelijken trap overbracht en hem mensch deed worden, en niet meer dan een mensch; dat Jezus geboren werd uit een vrouw, doch niet verwekt werd door een man, doch door de macht Gods, den heiligen geest, en dat hij daarom volmaakt was, heilig en onschuldig en afgescheiden van de zondaren; dat

God hem aldus gemaakt had, opdat hij de Verlosser en Redder der menschheid zou kunnen zijn, opdat de menschheid het leven mocht hebben. — Mattheüs 20 : 28; Joh. 10 : 10.

De Mensch

Een van de titels van den Heer Jezus is „de Zoon des menschen”. De juiste overzetting van dezen tekst zou zeer nadrukkelijk luiden „De Zoon van den mensch.” Deze titel is wederom een bewijs voor de verhouding, waarin Jezus tot God en tot zijn verlossingsvoornemen stond. Adam was een volkomen mensch en hem werd de heerschappij over alle dingen der aarde gegeven. Door zijn ongehoorzaamheid verloor Adam dit alles. Jezus, die volkomen mensch gemaakt werd, met het doel de verlossing van het menschedom te verwerven, moest geheel gelijk zijn aan den volkomen mensch in Eden, en hij moest daarom de rechtmatige eigenaar van alle dingen, die den volkomen mensch Adam hadden toebehoord, worden. Daarom verleende God zijn geliefden Zoon den titel van „de Zoon des menschen”, welke titel aantoonde, dat hij het recht had op alle dingen, waarop de volkomen mensch aanspraak zou kunnen maken. Dit is wederom een sterk bewijs, dat Jezus, toen hij op aarde was, een volkomen mensch was, niets meer en niets minder, en dat hij daarom alle bevoegdheden bezat om de verlosser van Adam en zijn nakomelingschap te worden.

Vanaf den tijd dat hij aan den Jordaan gezalfd was, droeg hij den titel „Christus”. Christus betekent Gezalfdes Gods. In den tijd dat hij gezalfd werd, ontving hij de belofte der onsterfelijkheid en der goddelijke natuur. Zijn getrouwheid in de uitvoering van het werk Gods, dat zijn Vader hem opgedragen

had, zou Jezus deze groote belooning waarborgen. De volkomen mensch Jezus stierf en het in den dood neergelegde leven kwam nauwkeurig overeen met het volmaakte menschelijke leven van Adam, dat hij voor den zonderval bezat. De mensch Jezus Christus, de Gezalfde, werd plaatsvervanger in den dood voor Adam den zondaar. Jezus was geen zondaar, doch het was noodig, dat hij de plaats van den zondaar innam, en als zondaar stierf, opdat hij aan alle eischen der wet zou voldoen.

Jezus was dood en bleef drie dagen in de hel of het graf. Lang voor dien tijd had de profeet Gods geschreven: „Want gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten, gij zult niet toelaten, dat uw Heilige de verderving zie. Gij zult mij het pad des levens bekend maken: verzadiging der vreugde is bij uw aangezicht, liefelikheden zijn in uwe rechterhand eeuwiglijk.” (Psalm 16 : 10, 11; Handelingen 2 : 30-33) Drie dagen na zijn dood wekte God, zijn Vader, hem uit den dood op. Ware Jezus God zelf geweest, zoo zou hij zichzelf hebben opgewekt, en dan zou ook het heelal drie dagen zonder God geweest zijn. Het is derhalve duidelijk, dat de drieëenheidsbelijders de waarheid niet vertellen; anders zou God drie dagen niet bestaan hebben. De drieëenheidsbelijders hebben ongelijk. Het goddelijk bericht over de opstanding luidt aldus: „Belangende Jezus van Nazareth, hoe hem God gezalfd heeft met den heiligen geest en met kracht; welke het land doorgestaan is, goed doende, en genezende allen die van den Duivel overweldigd waren, want God was met hem. En wij zijn getuigen van al hetgeen hij gedaan heeft, beide in het Joodsche land en te Jeruzalem; welken zij gedood hebben, hem hangende aan een hout. Dezen heeft God opgewekt ten derden dage, en gegeven dat hij openbaar zoude worden.” — Handelingen 10 : 38-40.

Herinner u thans, dat Jezus van tevoren zijn discipelen medegedeeld had, dat zijn Vader hem de belofte had gedaan, dat hij onsterfelijkheid of leven in zichzelf zou verkrijgen. (Joh. 5 : 26) De mensch Jezus moest voor altijd dood blijven, indien hij een plaatsvervanger voor Adam wilde zijn. Dit beteekent, dat hij niet uit den dood als mensch zou kunnen worden opgewekt, en toch den loskoop prijs voor den gevallen mensch zou kunnen verschaffen. God wekte dan ook Jezus uit den dood op in overeenstemming met zijn belofte tot onsterfelijk leven, als een goddelijk wezen. Men lette in dit verband eens op de argumenteering van den apostel. Voordat hij op de aarde kwam, was hij een geestelijk wezen naar het beeld Gods. In tegenstelling met Lucifer zocht hij niet door roof te verkrijgen, wat alleen God toekwam, doch ontdeed zich van de geestelijke natuur, en werd mensch, zich gewillig vernederend tot den dood, waaruit God hem tot onsterfelijkheid opwekte: „Die in de gestaltenis Gods zijnde, niet door roof achtte God gelijk te zijn, doch vernietigde zichzelf, de gestalte eens dienstknechts aannemende, is hij den menschen gelijk geworden; en in de gedaante gevonden als een mensch, vernederde hij zichzelf, gehoorzaam zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises. Daarom heeft God hem ook uitermate verhoogd, en hem een naam gegeven, die boven allen naam is; dat in den naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden, dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid Gods, des Vaders.” — Fil. 2 : 6-11.

Hij werd als mensch ter dood gebracht, doch werd levend gemaakt als een geestelijk wezen en verhoogd tot een plaats van eer en onsterfelijkheid met den Vader. (Openb. 3 : 21; 1 Petr. 3 : 18) Na zijn op-

standing verklaarde Jezus: „Ik ben de eerste en de laatste, en die leeft, en ik ben dood geweest; en zie, ik ben levend in alle eeuwigheid. En ik heb de sleutels der hel en des doods.” (Openb. 1 : 18) God gaf dus zijn geliefden Zoon onsterfelijkheid, gelijk hij beloofd had.

Nadat Jezus uit de dooden opgewekt was en voor zijn hemelvaart, zeide hij tot Maria: „Raak mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren tot mijnen Vader; maar ga henen tot mijne broeders, en zeg hun: Ik vaar op tot mijnen Vader en uwen Vader, en tot mijnen God en uwen God.” — Joh. 20 : 17.

Indien de geestelijken wagen te beweren, dat Jezus God was, in het vleesch gekomen, waarachtig God en waarachtig mensch, vergeten zij, dat Jezus ten tijde dat hij bovenaangehaalde woorden sprak, uit de dooden opgestaan was als een geestelijk wezen. Hij was toen geen mensch meer. Was hij toen God zelf? De geestelijken zeggen, Ja, doch Jezus zeide: ‚Nee, Jehova God is mijn Vader. Ik ben nog niet tot hem opgevaren, doch ik zal tot hem opvaren.’ Jezus zeide de waarheid. De drieënhheidsbelijders en hun vader spreken de waarheid niet. Jezus verklaarde dat Satan de Duivel de vader der leugen is en dat allen, die hem op dit pad volgen, zijn kinderen zijn. Moge het volk echter acht slaan op de woorden der waarheid, die door Jezus, zijn apostelen en de profeten gesproken zijn, en de woorden der geestelijkheid verwerpen.

Zondoffer

Men bedenke, dat Adam om der zonde wil ter dood veroordeeld werd. Zonde is de overtreding van God's wet. De gerechtigheid eischte, dat het oordeel uitgesproken en ook voltrokken zou worden. Dit vonnis werd in den hemel door God zelf geveld.

Het opofferen van het leven van den volmaakten mensch Jezus kwam nauwkeurig overeen met het volkomen leven van Adam, dat als gevolg van het vonnis verbeurd verklaard was. Doch de dood van den volkomen mensch Jezus kon op zichzelf genomen niets goeds bewerken voor Adam en zijn nakomelingen, als de waarde van dit volkomen menschelijk leven van Jezus niet voor de goddelijke rechtbank als zondoffer werd aangeboden. Dit moest in den hemel geschieden door iemand die daar toegang had. Het behaagde God, zijn Zoon de eer te geven, de waarde van dit volkomen menschelijk leven als zondoffer aan te bieden. Opdat dit zou kunnen geschieden, wekte God Jezus uit de dooden op tot de goddelijke natuur, en deze goddelijke Jezus had toegang tot de hemelsche hoven. Toen Jezus in den hemel opvoer, verscheen hij in de tegenwoordigheid van Jehova God en bood hem de waarde van zijn menschelijk leven als zondoffer aan. Het werd in het welzijn des menschen als een plaatsvervangning voor het leven van Adam aangenomen, doch diende te dien tijde slechts voor degenen, die door het geloof tot God gebracht zouden worden, terwijl het daarna in het welzijn der geheele menschheid zou worden toegepast.

Het zondoffer werd voorschaduwd door de ceremoniën, die God den Joden jaarlijks op den wettelijk voorgeschreven verzoendag liet verrichten. De dieren werden in den voorhof van den tabernakel geslacht, en het bloed werd door den hoogepriester in het heilige der heiligen gedragen, en het werd gesprengd op het verzoendeksel. De voorhof van den tabernakel stelde de aarde voor, waar het offer van Jezus gebracht werd. Het heilige der heiligen stelde den hemel voor, waar de waarde van het volkomen menschelijk leven als zondoffer aangeboden werd. Hierover staat geschreven: „En alle dingen bijna

worden door bloed gereinigd naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geene vergeving. Zoo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeeldingen der dingen die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelsche dingen zelve door betere offeranden dan deze. Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons, noch ook opdat hij zichzelf dikwijls zoude opofferen, gelijk de hoogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed (anders had hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af); maar nu is hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde teniet te doen door zijns zelfs offerande." — Hebr. 9:22-26.

De toepassing van de waarde van de verdienste dier offerande, de waarde van het volmaakte leven, geschiedde te dien tijde slechts ten behoeve van hen, die volgelingen van Christus Jezus wenschten te worden. Deze verdienste zal ter gelegenheid van de inwijding van het nieuwe verbond ter beschikking van de verzoening van alle menschen met God worden gesteld.

God voorzeide door zijn profeet, wat door het offer van zijn geliefden Zoon tot stand gebracht zou worden. De profeet schreef: „Doch het behaagde den Heer hem te verbrijzelen, hij heeft hem krank gemaakt; als zijne ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, ... om den arbeid zijner ziel zal hij het zien, en verzadigd worden; ... want hij zal hunne ongerechtigheden dragen ... omdat hij zijne ziel uitgestort heeft in den dood, ... en hij veler zonden gedragen heeft." — Jes. 53:10-12.

Jezus stierf, zooals God voorzegt had, voor de zonde des menschen, en werd uit de dooden opgewekt voor de rechtvaardigmaking des menschen. — 1 Cor. 15 : 21; Rom. 4 : 25.

Verlossing Noodzakelijk

Satan heeft de geestelijkheid gebruikt, om het volk in betrekking tot de waarde van het bloed van Jezus Christus in verwarring te brengen. Enkele geestelijken zeggen: „Alles wat voor den mensch noodig is, is te verklaren, dat hij geen gemeenschap met de zonde heeft, en om vergiffenis te vragen, lid van het een of ander kerksysteem te worden en te belijden een Christen te zijn, en hierin getrouw te volharden.” Anderen zeggen: „Het bloed van Jezus heeft geen waarde. Jezus was een goed mensch, en het is goed zijn voorbeeld te volgen. De mensch moet echter voortgaan een karakter te ontwikkelen, totdat hij geleidelijk tot volkomenheid opgegroeid is.” Beter is het echter, zich te houden aan het geïnspireerde getuigenis der Schrift, dat daarin door God's Getuigen opgeteekend is. Daarin staat geschreven: „Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving.” (Hebr. 9 : 22) Het vergieten van het bloed van een volmaakt menschelijk wezen was de eenige weg, waardoor God rechtvaardig en de rechtvaardiger des menschen kon zijn.

Het leven is in het bloed. (Lev. 17 : 14) God's vonnis eischte Adam's levensbloed, omdat hij gezondigd had. Als plaatsvervanger voor het verbeurde leven van Adam, nam de gerechtigheid het levensbloed van den volkomen mensch Jezus aan, opdat de waarde van dit offer te bestemder tijd ter beschikking der menschheid kon worden gesteld. De geheele menschheid, met inbegrip van Adam, zal

verlost en van den dood en het graf vrijgekocht worden, zooals God beloofd heeft. (1 Cor. 15 : 22) Gedurende het offertijdperk, dat wil zeggen, gedurende de periode, waarin God de leden van het lichaam van Christus uitverkiest, wordt de waarde van dit volmaakte leven, dat uitgestort werd, gebruikt als een loskoop prijs ten behoeve van hen, die zich geheel wijden om God's wil te doen. Later, namelijk bij de inwijding van het nieuwe verbond, zal de waarde van dit volmaakte leven verder toegepast worden als een loskoop prijs voor de geheele menscheid. Ten bewijze dat het bloed van Jezus een prijs van hooge waarde vertegenwoordigt, waardoor de mensch leven zal verkrijgen, getuigt de Schrift : „Gij zijt duur gekocht.” (1 Cor. 6 : 20; 7 : 23) Wat is die prijs? Het antwoord moet zijn: „Wetende dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uwen ijdel wandel, die u van de vaderen overgeleverd is, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam.” — 1 Petr. 1 : 18, 19.

Om met God in harmonie te komen, dient men eerst iets te weten van de maatregelen, die God daartoe getroffen heeft. Men moet berouw hebben over zijn verkeerden wandel. Men moet gelooven, dat het bloed van Christus vergoten is tot een loskoop prijs voor de zonden, en dan moet God's genade zich tot hem uitstrekken. De grondslag voor de verzoening is het levensbloed van den volmaakten mensch Jezus Christus. Te bestemder tijd moeten alle menschen tot kennis der waarheid gebracht worden en een gelegenheid ontvangen, met God verzoend te worden.

Wederom heeft de vijand getracht, Jehova in een verkeerd daglicht te stellen door te beweren, dat hij zoo wreed is, het bloed van iemand te eischen, en

dat zijn toorn door het bloed van Jezus gestild werd, en op grond daarvan nu bereid is den zondaar te vergeven. Dit is geheel en al onwaar. God is rechtvaardig, en de uitvoering van zijn wet, in overeenstemming met gerechtigheid, kan niet over het hoofd gezien worden. De liefde Gods opende echter een weg, door middel waarvan aan de eischen der gerechtigheid geheel en al voldaan zou worden. Dit werd mogelijk gemaakt door Jezus' vrijwillige gehoorzaamheid in den dood. De uitstorting van zijn levensbloed als plaatsvervanging voor Adam, vormt de grondslag voor de verzoening des menschen met God, en indien dan de mensch berouw toont, in God en het uitgestorte bloed van Christus Jezus gelooft en aan God gehoorzaam is, wordt hij gerechtvaardigd. Op deze wijze is God rechtvaardig en tevens de rechtvaardigmaker dergenen die gelooven. — Rom. 3:26.

Verzoening is het Doel

God heeft een welomschreven doel met alles wat hij doet. Wat was dan het doel van Jezus' menschwording en zijn dood als mensch? Wat was het doel zijner opstanding als een goddelijk wezen en daarna zijn hemelvaart met de waarde van zijn volkomen menschelijk bestaan, dat hij daar als zondoffer aanbod? Het doel was, dat de weg geopend mocht worden, langs welchen de mensch met God verzoend kon worden. Door deze schikking omvatte of besloot God het geheele menschelijk geslacht in de zonde van Adam, met het doel dat wanneer de grondslag voor de verzoening door het bloed van Jezus gelegd zou zijn, allen die gelooven zouden, de voordeelen daarvan zouden smaken. (Gal. 3:22) Jehova werd echter niet mensch en stierf niet, zooals

sommige geestelijken u zouden willen doen gelooven, maar zijn Zoon werd mensch en stierf; en hij werd opgewekt uit den dood, opdat Adam en zijn nakomelingen met God verzoend zouden kunnen worden. Adam en zijn kinderen waren en zijn menschen van vleesch en bloed; zij waren de menschelijke natuur deelachtig. Ook Jezus moest dezelfde natuur deelachtig zijn, ten einde de menschheid te kunnen verlossen. Daarom staat er geschreven: „Overmits dan de kinderen [der menschen] des vleesches en bloeds deelachtig zijn, zoo is hij [Jezus] ook desgelijks derzelve deelachtig geworden, . . . waarom hij in alles den broederen moest gelijk worden, opdat hij een barmhartig en een getrouw hoogepriester zoude zijn in de dingen die bij God [zijn Vader] te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen.” — Hebr. 2 : 14, 17.

Alle kinderen der menschen zijn zondaren en werden als zoodanig geboren; van natuur zijn zij vijanden Gods, maar het vergoten bloed van Jezus opent den weg voor alle menschen, om met God verzoend en vrienden Gods te worden. Zoodra de menschenkinderen geheel met God verzoend zullen zijn, zullen zij leven hebben. „Want indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood zijns Zoons, veel meer zullen wij verzoend zijnde, behouden worden door het leven.” — Rom. 5 : 10.

Vanaf Pinksteren heeft God door Christus den weg geopend voor hen die in het vergoten bloed van Jezus gelooven en zich sedertdien geheel gewijd hebben om God's wil te doen, met God verzoend te worden op grond van hun geloof in Jezus' bloed. Paulus en andere menschen uit zijn tijd en ook daarna, die hetzelfde geloof aan den dag gelegd hebben, hebben van dit gezegende voorrecht gebruik gemaakt. Daarom schreef Paulus: „Alle deze dingen

zijn uit God, die ons met zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft. Want God was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd. . . . Want dien, die geene zonde gekend heeft, heeft hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in hem." (2 Cor. 5:18-21) De genadige voorziening, die God getroffen heeft, werd niet voor een zelfzuchtig doel getroffen, maar God trof deze voorziening geheel onzelfzuchtig in het welzijn des menschen.

Jehova de Zaligmaker

Satan heeft eenige zijner vertegenwoordigers, de geestelijkheid, gebruikt om den naam van Jezus boven den naam van Jehova te verhoogen. Anderen van deze zelfde klasse gebruikte hij weer om Jezus en Jehova op gelijken trap te stellen, terwijl een derde groep het bloed van Jezus geheel en al wegcijfert. Steeds is het zijn tactiek geweest om de zinnen en harten der menschen van Jehova af te keeren, de waarheid te verduisteren en Jehova's naam te lasteren. Dit is geen nieuwe kunstgreep van hem. De Duivel volgde dezelfde tactiek reeds lang voor Jezus' komst op aarde. Hij is het, die reeds langen tijd voordien de leerstelling der drieëenheid had ingegeven. Hij verhief den slechten Nimrod en de slechte vrouw Semiramis, zijn moeder, in de gedachte der menschen en stelde hen op voet van gelijkheid met God, waardoor hij reeds een zekere drieëenheid op den voorgrond liet treden. Toen het Christendom veld begon te winnen en de menschen zich tot Christus wendden, bracht Satan door zijn sluwe methoden eveneens een drie-

eenheid naar voren en deed deze leer door het concilie van Nicea in de kerk vasten voet krijgen. Om zoo te kunnen handelen, was het noodzakelijk de duidelijke uitspraken der Schrift terzijde te stellen, onder andere deze verklaring: „Want hoewel daar ook zijn die goden genaamd worden, hetzij in den hemel, hetzij op de aarde (gelijk er vele goden en vele heeren zijn), nochtans hebben wij maar éenen God, den Vader, uit welken alle dingen zijn en wij tot hem, en maar één Heer, Jezus Christus, door welken alle dingen zijn en wij door hem.” (1 Cor. 8 : 5, 6) In het licht van deze duidelijke uitspraak van het Woord des Heeren en van nog vele andere schriftplaatsen die hetzelfde bevestigen, is de geestelijkheid echter voortgegaan en gaat nog steeds voort, het volk de satanische leerstellingen der drieëenheid en der incarnatie te leeren.

Jehova God is de Zaligmaker des menschen, omdat hij het is, die het plan der verlossing gemaakt heeft en alle dingen van hem zijn uitgegaan. Jezus Christus is de Zaligmaker of Heiland des menschen, omdat hij degene is, die voor Jehova handelend optreedt en door den Vader gebruikt wordt om de menschheid te redden, doch alle dingen worden door hem gedaan in den naam en in de autoriteit des Vaders. Jezus en God zijn niet een en dezelfde persoon, doch Jehova is de Vader en Christus Jezus is de Zoon. Alle dingen zijn van den Vader en alle dingen zijn door den Zoon. — Efeze 4 : 6, 7; 2 Cor. 1 : 3; Col. 1 : 3.

Er staat geschreven: „Het heil is des Heeren; uw zegen is over uw volk.” (Ps. 3 : 9) De Schrift spreekt dikwijls van Jezus Christus als de Heiland of Zaligmaker, omdat hij de arm of het werktuig is, dat gebruikt wordt, om het volk redding te brengen. (Jes. 12 : 2; 59 : 16; 63 : 5) De Apostel Paulus maakt

de verhouding van God den Vader tot Jezus Christus zijn Zoon duidelijk, en hij bewijst, dat de redding van God komt en dat de verzoening van den mensch met God geschiedt door het bloed van zijn Zoon. In dien zin schreef hij: „Dankende den Vader, die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht; die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het koninkrijk van den Zoon zijner liefde, in denwelke wij de verlossing hebben door zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden, dewelke is het beeld des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creatuur. Want door hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door hem en tot hem geschapen: en hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan te zamen door hem. En hij is het hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, hij die het begin is, de eerstgeborene uit de dooden, opdat hij in allen de eerste zoude zijn. Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in hem al de volheid wonen zoude; en dat hij door hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, door hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zoude tot zichzelf, hetzij de dingen die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn. En hij heeft u die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de booze werken, nu ook verzoend.” — Col. 1 : 12-21.

Goddelijke Liefde

Een gave is een weldaad, die de schenker verleent aan een ander die de ontvanger is, als deze schenking gedaan wordt zonder de verwachting, daarvoor iets

terug te ontvangen. Jehova God is de Gever van iedere goede en volmaakte gift. „Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van den Vader der lichten afkomende bij welken geene verandering is of schaduw van omkeering.” — Jac. 1:17.

De arme heeft gaven noodig. De arme van geest en de zachtmoedige van hart en de nederige van zin is het, die dankbaar gaven weet te aanvaarden en te waardeeren. Hoe grooter de armoede, hoe meer gaven er noodig zijn. Door de zonde is het menschelijk geslacht tot de diepste armoede vervallen, zonder eenig recht of hoop, ooit weer de rijkdommen des levens te genieten. De ondergang van de armen is hun armoede. (Spreuken 10:15) De armoede van het menschelijk geslacht zou tot een zekeren ondergang voeren. De goddelijke liefde trof echter maatregelen, om dezen ondergang te verhinderen.

Jezus, de geliefde Zoon Gods, verheugde zich in alle rijkdommen des levens, in heerlijkheid bij zijn Vader in den hemel. Hij zag echter neder en bemerkte de diepe armoede der menschheid, zich zeer wel bewust van het feit, dat de oproerige Lucifer deze armoede over de menschheid gebracht had. Hij kende het liefdevolle hart Gods en zijn voornemen, om de menschheid met zich te verzoenen. Jezus was bereid arm te worden, opdat de menschheid leven zou verkrijgen en wederom gelukkig zou worden door met God verzoend te worden. „Want gij weet de genade onzes Heeren Jezus Christus, dat hij om uwentwil is arm geworden, daar hij rijk was, opdat gij door zijne armoede zoudt rijk worden.” — 2 Cor. 8:9.

Adam was een weinig minder dan de engelen des hemels geschapen. Zijn zonde had hem tot een toestand van vernederende armoede gebracht. Jezus verliet zijn hemelsche heerlijkheid en werd mensch, op-

dat hij in overeenstemming met den wil zijns Vaders de redder van de door armoede geslagen en zondige menschen zou kunnen worden. Hij werd een volmaakt mensch, bekleed met alle eer en heerlijkheid van een volmaakt mensch. Hij zou zich over de aarde en alles wat daarop was, hebben kunnen verheugen. Dit alles gaf hij gewillig prijs terwille van den mensch. „Maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eere gekroond, die een weinig minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden des doods, opdat hij door de genade Gods voor allen den dood smaken zoude.” — Hebr. 2:9.

De dood van Jezus aan het kruis was in het welzijn van alle menschen, en God zal te bestemder tijd alle menschen tot een nauwkeurige kennis der waarheid brengen, opdat zij in de gelegenheid gesteld zullen worden, zich de weldaden, door Jezus' dood verworven, te nutte te maken. Het was God's wil, dat zijn geliefde Zoon mensch zou worden, opdat hij de Verlosser der menschheid mocht worden. Jezus deed deze stap gewillig. Zijn Vader dwong hem niet, noch eischte hij, dat hij dit doen zou. En nu geeft hier de apostel zeer duidelijk het onderscheid tusschen God den Vader en Jezus den Zoon en toont hoe beiden bij de verschaffing van den loskoop prijs tot elkander staan. Hij zegt: „Want dat is goed en aangenaam voor God onzen Zaligmaker, welke wil dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen. Want daar is één God, daar is ook één middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, waarvan het getuigenis te zijner tijd verkondigd zal worden.” — 1 Tim. 2:3-6.

De liefde van God voor zijn geliefden Zoon zou niet overtroffen kunnen worden. Jezus getuigt van de innige verhouding tusschen hem en zijn Vader.

Toen Jezus op aarde gekomen was en zich aan den Jordaan aangeboden had, zeide Jehova, opdat anderen het weten mochten: „Deze is mijn geliefden Zoon, in wien ik mijn welbehagen heb.” Vader en Zoon hadden elkander lief. (Joh. 3:35; 5:20) De Zoon was de kostbaarste schat voor het vaderhart. Als God zijn liefde voor de menschheid echter niet getoond had, zou de menschheid nooit met God hebben kunnen verzoend worden en leven ontvangen. De groote God van het heelal, de Schepper van hemel en aarde, gaf zijn geliefden Zoon vrijwillig, opdat de mensch het leven mocht hebben. De apostel, nadat hij de goddelijke liefde en de hemelsche gave gesmaakt had, wist niets hiermede te vergelijken en vond geen gepaste uitdrukking om zijn waardeering te toonen, en riep daarom uit: „Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave.” (2 Cor. 9:15) Hierdoor laat de apostel zien, dat er geen woorden zijn, die voldoende de grootheid van God's gave terwille van den mensch kunnen weergeven.

Voorts schreef Paulus, dat gelijk door de overtreding van Adam alle menschen in zonde geboren waren en daardoor onder de vloek gekomen zijn, zoo ook door de gerechtigheid van Christus Jezus de vrije gave tot alle menschen komt, waardoor zij allen in de gelegenheid gesteld worden ten leven gerechtvaardigd te worden. — Rom. 5:18.

Deze groote gave komt van God den Vader, den Gever van alle goede en volkomen gaven. De genadegave Gods is het eeuwige leven door Christus Jezus onzen Heer. (Rom. 6:23) De liefde heeft deze voorziening getroffen. „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” (Joh. 3:16) Dit is een volkomen uiting van onzelf-

zuchtigheid. Het is goddelijke liefde. „Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat hij ons lief heeft gehad, en zijnen Zoon gezonden heeft tot eenverzoening voor onze zonden.” (1 Joh. 4 : 10) Dat is de goddelijke voorziening ter vergeving van zonde en ter verzoening van den mensch met God. „En wij hebben gekend en geloofd de liefde die God tot ons heeft. God is liefde, en die in de liefde blijft, die blijft in God en God in hem.” — 1 Joh. 4 : 16.

HOOFDSTUK V

Het Verbond voor de Verzoening

JEHOVA'S Woord is zijn uitgedrukte wil. Hij heeft daarvan een bericht laten opteekenen ter onder-richting en leering dergenen die in de voetstappen van zijn geliefden Zoon zouden volgen. (Rom. 15 : 4) Door zijn Woord te bestudeeren kan men God's wil vaststellen. Als men op het Woord Gods acht geeft en de daarin gegeven bevelen gehoorzaamt, wandelt men op den goeden weg. „Uw Woord is een lamp voor mijn voet, en een licht op mijn pad.” (Ps. 119 : 105) Het Woord des Heeren is altijd een betrouwbare gids. „De woorden des Heeren zijn reine woorden, gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuisverd zevenmaal.” (Ps. 12:7) Het woord des menschen dat niet op God's Woord gegrond is, is bedrog en een valstrik; het is wereldsche wijsheid, die dwaasheid bij God is. (1 Cor. 1 : 18, 25) De mensch die een oprecht verlangen heeft God's wil te leeren kennen en te doen, bidt tot God, gelijk de psalmist bad: „Maak mijne voetstappen vast in uw woord en laat geene ongerechtigheid over mij heerschen.” — Psalm 119 : 133.

Jehova heeft niet ten allen tijde zijn naam den menschen voorgehouden. Doch van tijd tot tijd be- haagde het hem zijn naam onder de aandacht zijner schepselen te brengen, opdat zij in hun eigen wel- zijn hun Weldoener niet geheel en al zouden ver- geten. Zijn Woord heeft hij steeds grootgemaakt. David die Christus voorschaduwde, schreef: „Ik wil

mij nederbuigen naar uw heiligen tempel en uwen naam danken voor uw goedertierenheid en voor uw trouw, want gij hebt boven uwen naam uw woord grootgemaakt." (Ps. 138:2, Rotherham.) Herhaaldelijk en door vele getuigen heeft Jehova zijn voornemen te kennen gegeven, dat hij den mensch weder met zich in harmonie zal brengen, opdat de mensch in de gelegenheid gesteld moge worden, het eeuwige leven deelachtig te worden. Hij heeft zijn Woord grootgemaakt, opdat de menschheid van God's goedertierenheid ten volle verzekerd mocht zijn. De tijd is thans gekomen, dat de naam van Jehova ook in de gedachten en harten der menschen zal verhoogd worden, en met dat doel maakt God thans de beteekenis van zijn Woord duidelijk. De naam van Jehova is verbonden aan alles wat rechtvaardig is. Hem te kennen beteekent den weg te kennen tot volkomen verzoening en leven. — Joh. 17:3.

Jehova's verbonden nemen een belangrijke plaats in den Bijbel in. Zij bevatten de duidelijke uitzettingen van zijn voornemens om zekere dingen in het welzijn des menschen te doen. Deze verbonden hebben duidelijk ten doel, de verzoening des menschen te bewerkstelligen. De geestelijkheid wil echter deze kostbare waarheden, die met deze verbonden in verband staan, niet leeren, en er bestaat een goede reden, waarom zij dit niet wenschen. Door sterken drank zijn deze menschen van den weg der waarheid afgedwaald. Het woord *drank* is hier zinnebeeldig gebruikt en beteekent leerstelling of leer. De geestelijken beweren geestelijk voedsel voor den Christen te hebben en dit voedsel in het belang der Christenen op tafel te zetten. Hun tafels zijn daarentegen vol walgelijke leerstellingen, die de oprechte zoekers naar waarheid van God afkeeren.

God wist dit van tevoren en liet zijn profeet betreffende dezen tijd de volgende woorden opteekenen: „Ook dwalen dezen van den wijn [valsche leerstellingen] en zij dolen van den sterken drank [bedwelmende leer], de priester en de profeet [predikanten en geestelijken] dwalen van den sterken drank, zij zijn verslonden van den wijn, zij dolen van sterken drank [duivelsche leerstellingen der wereld], zij dwalen in het gezicht [begrijpen God's waarheid niet], zij waggelen in het gericht; want alle tafelen zijn vol uitspuwselen en drek, zoodat er geen plaats schoon is.” (Jes. 28 : 7, 8) De zoeker naar waarheid vindt God's Woord niet langer in de kerkelijke systemen. De preeken van de geestelijkheid handelen over wereldsche onderwerpen, zooals politiek, drankverbod, Volkenbond en vele dwaze dingen die aan het Woord Gods geheel vreemd zijn. Doch God heeft ruimschoots voorzien in de onderwijzing dergenen die het zoogenaamde georganiseerde Christendom den rug toegekeerd hebben en die ernstig de waarheid van het goddelijk voornemen trachten te verkrijgen.

Dezelfde profeet gaat in dit verband verder en zegt: „Wien zoude hij dan de kennis leeren, en wien zoude hij het gehoorde te verstaan geven? Den gespeenden van de melk, den afgetrokkenenen van de borsten? Want het is gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig van, daar een weinig van.” (Jes. 28 : 9, 10) Dit is in overeenstemming met de woorden van Jezus, toen hij zeide: „Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het die van mij getuigen.” (Joh. 5 : 39) De woorden des Heeren zijn thans in vervulling gegaan, want de waarheid is voor de geestelijkheid verborgen en het inzicht is verzegeld. (Jes. 29 : 9-12) De reden hiervoor

is volgens den profeet, dat de geestelijken en hun kudden die leerstellingen van menschen prediken en aanvaarden, God wel met hunnen mond naderen, doch den Heer in het geheel niet liefhebben. De Heer heeft hun de gelegenheid gegeven om de waarheid te onderwijzen, doch zij zijn in gebreke gebleven. Thans gaat de Heer er toe over een wonderlijk werk te doen door menschen te gebruiken die niet de aanspraak maken geestelijken te zijn, om de aandacht op God's kostbare waarheden te vestigen. — Jesaja 29 : 13, 14.

De geestelijken zijn zoo zeer door hun eigen belangrijkheid ingenomen, dat zij meenen, zich zelfs voor den Heer te kunnen verbergen. Zij gaan in de duisternis voort en meenen, dat niemand genoeg verstand heeft om hen te doorzien. Zij doen met groote vrijmoedigheid beweringen, waarvan zij zelf moeten weten, dat zij niet waar zijn, maar zij verwachten dat hun verklaringen op grond van hun hooge positie die zij innemen, als waarheid aanvaard zullen worden. Zij hebben alles verdraaid en zeggen tot het volk: „God heeft u niet geschapen. Gij zijt een product van evolutie en hebt geen verzoening met God van noode. Gij kunt uzelf verheffen.” Men lette er op, hoe nauwkeurig de Heer dit alles voorzag, en hij deed zijn profeet daaromtrent het volgende schrijven: „Wee dengenen die zich diep versteken willen voor den Heer, hunnen raad verbergende; en welker werken in duisterheid geschieden, en zij zeggen: Wie ziet ons en wie kent ons? Ulieder omkeeren is alsof de pottenbakker geacht werd als leem, dat het maaksel zeide van zijnen maker: Hij heeft mij niet gemaakt, en het geformeerde vat van zijnen pottenbakker zeide: Hij verstaat het niet.” — Jesaja 29 : 15, 16.

Maar een ieder die oprecht de waarheid wenscht te leeren kennen, zoeken in het Woord des Heeren, en hij zal vinden. God heeft beloofd, dat hij zijn voornemen zal openbaren aan degenen die hem vrezen. — Psalm 25 : 14.

Onder de verbonden, die een vooraanstaande plaats in de Schrift innemen, zijn: Het verbond met Abraham; het wetsverbond; het offerverbond en het nieuwe verbond. Als de onderzoeker tot het besef komt van het feit, dat God deze verbonden gesloten heeft om de verzoening van de gevallen menschheid met zichzelf te bewerken, staat hij verwonderd over de minzaamheid van den almachtigen God en de wonderlijke ontplooiing zijner onbaatzuchtigheid. Instinctief moet hij uitroepen: „Waarlijk, God is liefde.”

Wie deze Verbonden sluit

Jehova spreekt in zijn Woord dikwijls over „mijn verbond”. (Genesis 9 : 9; 17 : 2; Exodus 6 : 4; Leviticus 26 : 42) De reden hiervan is, dat hij altijd degene is, die ieder verbond, dat met hem gesloten wordt, voor stelt. Het zou vermetel voor een schepsel zijn, om een verbond met den almachtigen Schepper voor te stellen. „Zoo is het dan niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods. (Romeinen 9 : 16) Daar hij volkomen wijsheid heeft om te weten, wat het beste is, rechtvaardigheid bezit, om vast te stellen, wat rechtvaardig is, en de macht heeft, om zijn wil ten uitvoer te brengen, is hij de Eenige, die het recht heeft, de bepalingen van het verbond met hem voor te stellen en te dicteeren. Het past het schepsel niet, tot den Schepper te zeggen, wat gedaan en wat niet gedaan moet worden. Degenen, die zich den Heer wijden en zeggen, dat

zij dit doen, om leven op een zekeren trap te verkrijgen, doen goed, het bovengenoemde beginsel in den zin te houden.

Met wien

God sluit geen verbond met iemand, die niet in harmonie met hem is. Geloof is het eerste vereischte voor het schepsel. Ten einde God te behagen, moet het gelooven, dat God bestaat en dat hij een belooner is dergenen, die hem naarstig zoeken. (Hebreëen 11:6) Degene, met wien God een verbond sluit, moet dus gerechtvaardigd of gerecht zijn. Zijn geliefde Zoon Jezus, die altijd in overeenstemming met Jehova is, is gerecht. Voordat iemand van Adam's nageslacht onmiddellijk een verbond met Jehova kan aangaan, moet hij eerst gerechtvaardigd worden, zij het daadwerkelijk of toegerekend. Rechtvaardigen beteekent, dat iemand door geloof rechtvaardig gerekend wordt. In zijn goedertierenheid heeft God de schikking getroffen, dat iemands geloof hem onder zekere omstandigheden tot rechtvaardigheid gerekend kan worden. Zoo iemand geldt dus voor Jehova als een rechtvaardig of gerechtvaardigd persoon. Als Jehova een verbond sluit met één of meerderen, die deze hoedanigheid niet bezitten, moet zulks door een middelbaar gedaan worden, die de juiste plaats tegenover Jehova inneemt.

Houdt steeds zijn Verbonden

Jehova houdt zijn verbonden altijd ongeschonden. Herhaaldelijk wordt hij een verbondhoudend God genoemd. Hierover getuigde Mozes: „Gij zult dan weten, dat de Heer, uw God, die God is, die getrouwe God, welke het verbond en de weldadigheid houdt dien, die hem liefhebben, en zijne geboden

houden, tot in duizend geslachten." (Deuteronomium 7:9) Mozes had eenige kennis omtrent het feit, dat God zijn verbond met Abraham gehouden had. Hij wist, dat Abraham een zoon gekregen had en dat zijn zaad tot het vierde geslacht vermenigvuldigd was. (Genesis 15:16) Hij wist, dat God de natuurlijke nakomelingen van Abraham uit Egypte geleid had, overeenkomstig zijn belofte. Ook Salomo getuigde van God's getrouwheid in het houden zijner verbonden. „En hij zeide: Heer, God van Israël! er is geen God, gelijk gij, boven in den hemel, noch beneden op de aarde, houdende het verbond en de weldadigheid aan uwe knechten, die voor uw aangezicht met hun gansche harten wandelen." (1 Koningen 8:23) Nehemia getuigde in denzelfden geest. — Nehemia 1:5.

Als de andere partij in het verbond ontrouw tegenover God wordt en haar belofte breekt, is Jehova niet verplicht eenig deel van dit verbond tegenover zoo'n verbondsverbreker na te komen. Hij onthoudt zich echter niet, denzulken genade te betoonen, die hun verbond uit zwakheid of misleiding verbroken hebben. Als iemands hart trouw aan God blijft, toont God zijn goedertierenheid tegenover dien persoon. Hij die gerechtigheid liefheeft, dient er naar te streven, dienzelfden regel te volgen. God verlangt goedertierenheid van degenen, die hij goedkeurt.

De Drijfveer

De beweegreden of de drijfveer tot het sluiten van een verbond door Jehova met zekere zijner schepselen is nooit zelfzuchtig. Van geen van beide zijden is het ooit een zelfzuchtige overeenkomst. Hoewel God de trouw aan de zijde van de andere partij in het verbond met hem bewondert en er behagen in

schept, zoo ondervindt hij er toch in geen enkel opzigt baat bij, als de andere contracteerende partij zijn deel van het verbond nakomt. De wensch van het schepsel, om in verbondsgemeenschap met Jehova te zijn, moet altijd geleid worden door een verlangen om God te behagen en zijn naam te verheerlijken. Dit is een onzelfzuchtige drijfveer. Iemand kan niet om een zelfzuchtige reden een verbond met God sluiten, om óf een plaats in den hemel óf een plaats op aarde te verkrijgen. De mensch, die een Christen wenscht te worden, moet een verbond met Jehova aangaan, en wel zonder er naar te vragen, wat zijn belooning zal zijn. Hij komt overeen, God's wil te doen. Indien de mensch getrouw is, weet God, dat het resultaat ten goede voor den mensch zal zijn, en hij moedigt dengene, die het verbond gesloten heeft aan, trouw te zijn. — Maleachi 2 : 1, 2, 4.

Jehova God verbindt zich onzelfzuchtig, om zijn verbond ten uitvoer te brengen. Hij zegt: „Ik heb het gesproken, ik zal het ook doen komen.” (Jesaja 46 : 11) Niet dat hij dit in zijn belang doet, maar hij doet het tot het welzijn en ten bate zijner schepselen. „En de Heer gebod ons te doen al deze inzettingen, om te vreezen den Heer, onzen God, ons voor altoos ten goede, om ons in het leven te behouden, gelijk het te dezen dage is.” (Deuteronom. 6 : 24) De voorschriften, die Jehova geeft, zijn steeds dezelfden. Hij verandert niet. — Maleachi 3 : 6.

Gedefinieerd

Het Nederlandsche woord verbond beteekent „samenkomsten door overeenkomst”. Het is een plechtige en bindende overeenkomst tusschen de daarbij betrokken partijen. Het Hebreeuwsche woord, waarvan het Nederlandsche woord verbond een ver-

taling is, beteekent eigenlijk letterlijk „snijden of het snijden”, naar aanleiding van het feit, dat het slachtoffer of dier in stukken gesneden werd en dat de contracteerende partijen tusschen deze stukken doorgingen. „Met het kalf, dat zij in tweeën hadden gehouwen, en waren tusschen zijn stukken doorgegaan.” (Jeremia 34 : 18) Zie ook Genesis 15 : 17. Dat was een plechtige ceremonie, die de heiligheid en bindende gevolgen van de overeenkomst tusschen de partijen aangaf.

De vereischten tot het sluiten van een verbond zijn: (1) Partijen, die bevoegd zijn, om een onderlinge overeenkomst te sluiten; (2) kennis van de bepalingen, die overeengekomen zijn, en (3) een goede en voldoende welwillendheid van den één tot den ander. God is altijd bevoegd, om een overeenkomst te sluiten. Ook van zijn schepselen, die in overeenstemming en in vrede met hem zijn, kan gezegd worden, dat zij tot het sluiten van een contract bevoegd zijn. Dezulken worden van de middelen voorzien, waardoor zij de bepalingen van het verbond kunnen leeren kennen, terwijl onderlinge beloften der partijen een goede en voldoende welwillendheid vormen ten aanzien van het verbond.

Als volkomen mensch in Eden betuigde Adam, die God's wil betreffende hem kende, zijn instemming om den wil van zijn Schepper te doen, door alles, wat God voor hem gemaakt had, te aanvaarden en te genieten. Hier kan terecht van een stilzwijgend verbond gesproken worden, hetgeen ten doel had, dat de mensch eeuwig leven en de volle genieting der aarde zou verkrijgen, op voorwaarde van zijn gehoorzaamheid. Als volkomen mensch was Adam bevoegd om een verbond te sluiten. God's uitgedrukte wil betreffende hem en Adam's gedrag kunnen als een stilzwijgend verbond beschouwd worden. Door

zijn ongehoorzaamheid verbrak Adam dat verbond. „Maar zij hebben het overtreden als Adam; daar hebben zij trouwelooslijk tegen mij gehandeld.” (Hosea 6:7) De verwantschap tusschen God en Adam werd verbroken, en Adam moest de doodstraf ondergaan. Zijn geheele nakomelingschap moet, omdat zij in zonde geboren is, een gelijke straf ondergaan, als God geen maatregelen voor de verzoening des menschen met hem zou nemen. Zonder met zichzelf in strijd te komen en in zijn groote genade heeft God zulke maatregelen genomen.

Het Abrahamietische Verbond

Jehova gebood Abram (later Abraham genoemd) zijn vaderland te verlaten en naar een vreemd land te trekken. God beloofde hem tot een groot volk te maken, hem te zegenen, zijn naam groot te maken en hem tot een zegen te doen zijn. Hier voegde hij aan toe: „En in u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.” (Genesis 12:3) Hier deed God een onvoorwaardelijke belofte, betreffende zijn voornemen, om alle geslachten der aarde te zegenen en dus te verzoenen, en wel ongeacht hetgeen zijn schepselen konden of zouden doen. Het was een unilateraal of eenzijdig verbond, omdat God zich alleen door deze belofte bond. Later werd het echter door Abraham's handelwijze, waardoor hij zijn geloof toonde en waardoor God welgevallen in hem kreeg, een verbond tusschen God en Abram.

Abram was in zijn geboorteland, toen God hem deze belofte deed. Op hetzelfde oogenblik dat Abram zijn voet in het land Kanaän zette, begon zijn verblijf daar. Nauwkeurig 430 jaren daarna werd het pascha in Egypte ingesteld, en op dienzelfden dag trokken de Israëlieten uit Egypteland. „De tijd nu der woning, dien de kinderen Israëls in Egypte ge-

De groote leestelling van het goddelijk plan, waar alles om draait, is de dood en de opstanding van Jezus, door middel waarvan in den loskooprijis voorzien werd. . . . Doordat Satan het desd voorkomen, dat Jezus God was, moest iemand, die redelijk hierover nadacht, tot de gevolgtrekking komen, dat Jezus' roepen aan het kruis slechts kommedie geweest was, dat zijn dood geen werkelijke koopwaarde bezat en dat deze geheele opzet voor een oprecht mensch eigenlijk der beschouwing niet waard was.

De Begravenis

Vecello Tiziano

De belofte aan Abraham

Wilhelm Steinhausen

Jehova gebood Abram te trekken naar een vreemd land. God beloofde, ... "in u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden." (Genesis 12:3) Hier deed God een onvoorwaardelijke belofte om alle geslachten der aarde te zegenen en dus te verzoenen.

Hagar en Ismaël

A. v. d. Werff

Jehova sloot toen een verbond met het volk Israëls. . . . Dit verbond wordt in de Schrift het Wetsverbond genoemd. . . . God gebruikte Hagar, een slavin, om dit verbond af te beelden, en haar zoon Ismaël om het zaad daarvan te voorschaduwen. . . . Maar beloofde dit verbond den Joden dan geen leven, als zij het zouden houden? Inderdaad. . . . „Welk mensch dezelve zal doen, die zal door dezelve leven.“ (Leviticus 18:5) . . . Als de Joden de wet Gods volkomen gehouden hadden, zouden zij dan eeuwig leven ontvangen hebben? Zeer zeker, want God had dit beloofd en hij houdt zijn beloften altijd.

Kruisiging

Franz Stuck

Jehova sloot een ander verbond in verband met de verzoening tusschen den mensch en zichzelf. Dit verbond omvat het grootste aller offers. Het omvat een offer van de zijde van Jehova zelf en een offer van de zijde van zijn Zoon, Jezus, en zelfs nog anderen worden in dit verbond opgenomen. Dit verbond wordt daarom in de Schrift terecht het „verbond met offerande” genoemd. . . . De dood van Jezus Christus aan het kruis maakte een einde aan het wetsverbond. In geen enkel opzicht deed hij het wetsverbond te niet, maar hij vervulde het. „Meent niet, dat ik gekomen ben, om de Wet en de profeten te ontbinden; ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen.”

woond hebben, is vier honderd jaren en dertig jaren. En het geschiedde ten einde van de vier honderd en dertig jaren, zoo is het even op denzelfden dag geschied, dat al de heiren des Heeren uit Egypteland gegaan zijn." (Exodus 12:40, 41) Aangezien Abram de vader van Israël was, begon het verblijf der Israëlieten met Abram's intrede in Kanaän. Het pascha was het begin van het wetsverbond. Het pascha werd precies 430 jaren na God's belofte aan Abram ingesteld. (Galaten 3:17) Dit toont aan, dat God Abram zijn voornemen beken' had gemaakt, terwijl Abram nog in Chaldeën was, en onmiddellijk toen Abram zijn voet in het land Kanaän zette, werd het verbond met Abram gesloten en bracht verplichtingen voor Abram met zich. Toen was het een bilateraal of tweezijdig verbond, omdat beide partijen daarbij gebonden werden.

Door zijn geboorteland te verlaten en naar een vreemd land te trekken, betoonde Abram zijn geloof in God en in zijn belofte. Het was Abram's geloof, dat hem voor gerechtigheid of rechtvaardigheid gerekend werd. (Rom. 4:16-22) Nu Abram op grond van zijn geloof eenmaal gerechtvaardigd was, had hij de bevoegdheid een verbond met Jehova te sluiten. Daarom moeten wij wel tot de gevolgtrekking komen, dat het verbond met Abram dateerde vanaf het oogenblik, waarop hij het land Kanaän betrad.

Men zal opgemerkt hebben, dat er bij het sluiten van een verbond met God meestal een offer is. Was er nu ook een offer in verband met het sluiten van het Abrahamietische verbond? Er was tenminste een beeld van een offerande, namelijk in dezen zin: Toen Abram zijn geboorteland verliet om naar een vreemd land (Kanaän) te trekken, werd hij voor zijn vaderland en alles, wat daarmede in verband stond, dood. En hij werd levend voor het land, dat hij zocht.

Ons wordt nergens bericht, dat Abram ooit in zijn geboorteland, het land der Chaldeën terugkeerde, zelfs niet voor een bezoek. Later zond hij zijn knecht Eliëzer naar dat land, om een vrouw voor zijn zoon Izaäk te halen, maar Abram zelf is er nooit heen-gegaan. Abram offerde alles, wat hij in verband met het land zijner geboorte bezat, en toonde daardoor zijn geloof in God. Aldus schijnt ook de bewijsvoering van den Apostel Paulus te zijn, die het volgende schreef: „Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben ze van verre gezien, en geloofd en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren; want die zulke dingen zeggen, betoonen klaarlijk, dat zij een vaderland zoeken. En indien zij aan dat vaderland gedacht hadden, van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben, om weder te keeren; maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is, naar het hemelsche. Daarom schaamt God zich hunner niet, om hun God genaamd te worden; want hij had hun eene stad bereid.” — Hebreë 11 : 13–15.

Dit is dus het bewijs, dat Jehova een verbond sloot met iemand, die dood was voor alle dingen van het verleden, doch die toen levend gemaakt werd door geloof en hoop in de toekomst, die God voor dezulken bereid had. Jehova deed Abram den komenden dag van den Messias zien, wiens regeering der gerechtigheid opgericht zou worden, in dewelke hij een aandeel zou kunnen krijgen. Door het geloof zag hij dus naar het koninkrijk uit. Jezus zeide: „Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij mijnen dag zien zou; en hij heeft hem gezien, en is verblijd geweest.” — Johannes 8 : 56.

Onmiddellijk nadat Abram in het land Kanaän aangekomen was, zeide God hem voor de eerste maal,

dat hij dat land aan zijn „zaad” zou geven. Abram bouwde toen dadelijk een altaar, klaarblijkelijk met het doel om te offeren. — Genesis 12 : 6-9.

De eerste maal, dat de uitdrukking „verbond” tusschen God en Abram genoemd wordt, is in Genesis 15 : 18, waar geschreven staat: „Tenzelfden dage maakte de Heer een verbond met Abram, zeggende: Aan uw zaad heb ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die groote rivier, de rivier Frath.” Dat was ongeveer tien jaar nadat Abram het land Kanaän betreden had. Moeten wij dit nu als den datum van het Abrahamietisch verbond aannemen? Of hoe moet dit begrepen worden?

Het in dezen tekst met „gemaakt” vertaalde woord beteekent letterlijk „snijden”. Het bericht luidt, dat God bij die gelegenheid letterlijk een verbond met Abram „sneed”. Vóór dien tijd had Abram dieren op het altaar geofferd. Bij deze gelegenheid vroeg Abram aan God: „Waarbij zal ik weten, dat ik het land erfelijk bezitten zal?” In antwoord daarop beval God hem zekere dieren te nemen en ze in stukken te snijden. „En hij zeide tot hem: Neem mij eene driejarige vaars, en eene driejarige geit, en eenen driejarigen ram, en eene tortelduif, en eene jonge duif. En hij bracht hem deze alle, en hij deelde ze middendoor, en hij leide elks deel tegen het andere over; maar het gevogelte deelde hij niet... Tenzelfden dage maakte de Heer een verbond met Abram, zeggende: Aan uw zaad heb ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af, tot aan die groote rivier, de rivier Frath.” — Genesis 15 : 9, 10, 18.

Uit hetgeen te dien tijde gebeurde, kunnen twee gevolgtrekkingen gemaakt worden, die beide met elkander in overeenstemming zijn. Die gelegenheid kan als een bevestiging van het oorspronkelijke verbond

beschouwd worden, dat van kracht werd, toen Abram het land betrad. De oorspronkelijke verklaring van het verbond betrof God's voornemen om alle geslachten des aardrijks te zegenen. Het zou voor hem dus zeer logisch en begrijpelijk zijn, daarna dat verbond te bevestigen. De andere gevolgtrekking is, dat God's uitspraak aan Abram bij de laatste gelegenheid het erfrecht van het land betrof. Het zou in alle opzichten goed en in overeenstemming schijnen te zijn, dat een aanvullend verbond, dat in het bijzonder betrekking had op het land, dat Abram's zaad in eeuwigheid erfelijk zou bezitten. Bij deze gelegenheid ging niet Abram tusschen de gesneden dieren door, maar een rookende oven en een vurige fakkel gingen tusschen deze stukken door. Deze stelden den Heer voor en gaven ongetwijfeld aan, dat God zich verplichtte, Abram en zijn zaad het land te geven.

Daarna, toen Abram ongeveer negen en negentig jaar oud was, „zoo verscheen de Heer aan Abram, en zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige! Wandel voor mijn aangezicht, en zijt oprecht! En ik zal mijn verbond stellen tusschen mij en tusschen u, en ik zal u gansch zeer vermenigvuldigen... Ik zal mijn verbond oprichten tusschen mij en tusschen u, en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot eenen God en uw zaad na u.” — Genesis 17 : 1, 2, 7.

Hoe moeten wij de uitdrukking „Ik zal mijn verbond met u oprichten” verstaan? Het hier met „oprichten” vertaalde woord is niet afgeleid van het Hebreeuwsche woord, dat „snijden” beteekent, maar van een ander woord, dat op verschillende wijzen vertaald wordt. De meest gebruikelijke vertaling is „geven” of „vervullen”, dat wil zeggen, dat God zijn verbond met Abram vervullen of volledig

ten uitvoer brengen zou, mits Abram voor zijn aanzicht zou wandelen en volkomen zijn. Aan de vervulling van de belofte of het verbond Gods, om alle geslachten des aardrijks te zegenen, valt niet te twijfelen. Dat zou hij doen ongeacht hetgeen Abram zou doen of laten. Maar de vraag was, of Abram deel zou hebben in God's voornemen, om dezen zegen te geven. Naar aanleiding hiervan was het, dat een contract of verbond gesloten werd, om Abram's zaad te besnijden: „Dit is mijn verbond, dat gijlieden houden zult tusschen mij en tusschen u, en tusschen uw zaad na u: dat al wat mannelijk is, u besneden worde.” (Genesis 17 : 10) Dit was ondergeschikt aan het oorspronkelijke verbond, dat gesloten werd, toen Abram Kanaän betrad.

De besnijdenis was niet noodzakelijk voor Abram's rechtvaardiging; want Abram werd toen gerechtvaardigd. Zijn geloof werd hem tot rechtvaardigheid gerekend, lang voordat de besnijdenis ingesteld werd. Paulus' bewijsvoering betreffende Abram's rechtvaardiging maakt dit punt duidelijk: „Deze zaligspreking dan, is die alleen over de Besnijdenis, of ook over de Voorhuid? Want wij zeggen, dat Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid. Hoe is het hem dan toegerekend? Als hij in de Besnijdenis was, of in de Voorhuid? Niet in de Besnijdenis, maar in de Voorhuid. En hij heeft het teeken der Besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de Voorhuid was toegerekend; opdat hij zou zijn een vader van allen, die gelooven in de Voorhuid zijnde, ten einde ook hun de rechtvaardigheid toegerekend worde; en een vader der Besnijdenis den genen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook wandelen in de voetstappen des geloofs van onzen vader Abraham, hetwelk in de

Voorhuid was. Want de belofte is niet uit de Wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs." — Romeinen 4:9-13.

Abraham werd rechtvaardig gerekend vanaf den tijd, dat hij Kanaän binnenkwam, en was daarom ook bevoegd een verbond aan te gaan. Nu werd het teeken der besnijdenis ontvangen als een zegel zijner rechtvaardigheid des geloofs, welke rechtvaardigheid hem toegerekend werd, voordat hij besneden was. Van dien tijd af moest de besnijdenis hem en zijn zaad tot een teeken of zegel der rechtvaardigheid en medewerking met God bij de uitwerking van de oorspronkelijke belofte zijn. Abraham's gehoorzaamheid tegenover God in betrekking tot de besnijdenis en andere goddelijke voorschriften bracht hem de goedkeuring en het getuigenis des Heeren, zooals geschreven staat: „Daarom dat Abraham mijne stem gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden mijn bevel, mijne geboden, mijne inzettingen en mijn wetten." — Genesis 26:5.

Izaäk zou weldra geboren worden, en besnijdenis was nu zeer gepast. Izaäk moest het „zaad" der belofte voorschaduwen. Besnijdenis staat in verband met zindelijkheid en reinheid. Zij wijst op reinheid in betrekking tot het verwekken van het „zaad" der belofte, alsmede tot de reinheid van het „zaad" zelf. Het zou een „zaad" met een zegel der gerechtigheid er op zijn. Dienovereenkomstig werden nu de namen van Abram en zijn vrouw veranderd. Voortaan zou hij bekend staan onder den naam Abraham, hetgeen beteekent „Vader eener groote Menigte", en hij zou een zoon krijgen door zijn vrouw, wier naam nu Sara moest heten, hetgeen „Vorstin" beteekent.

Het is wonderlijk te zien, hoe de groote God van het universum met zijn onvolmaakte schepselen

handelt. Hierbij wordt de goedertierenheid des Heeren duidelijk geopenbaard. Liefderijke ouders vinden het dikwijls noodzakelijk, hun kind aan een strenge beproeving te onderwerpen, ten einde het de noodige lessen te leeren. Zij doen dit niet uit zelfbevreddiging, maar voor het welzijn voor het kind. De groote God wilde nu Abraham op de proef stellen, niet ter bevreddiging van God zelf, maar om Abraham's geloof en trouw te beproeven en om terzelfder tijd Abraham en degenen die na hem zouden komen te leeren, dat de grondslag voor de verzoening des menschen het offeren van het leven is.

Izaäk was Abraham's eenige zoon. Wij kunnen er zeker van zijn, dat Abraham veel van hem hield. Hij was zijn eenige zoon bij zijn toen wettige vrouw Sara. God zeide Abraham, Izaäk te nemen en van zijn woonplaats te Mamre te reizen naar den berg Moria en aldaar een altaar te bouwen en Izaäk op dat altaar als een brandoffer te offeren. Het is bijna niet voor te stellen, dat Abraham meer op de proef gesteld had kunnen worden, dan zijn eigen zoon te dooden en hem op een altaar te verbranden. Abraham had echter het vertrouwen, dat God machtig was, zijn zoon uit den dood op te wekken. In ieder geval wist hij, dat het gebod Gods goed was. Hij gehoorzaamde dit goddelijke gebod. Hij trok naar den berg Moria en bouwde aldaar een altaar en maakte voorbereidingen om zijn zoon te offeren. Juist op het oogenblik dat Abraham het mes ophief om zijn geliefden zoon te dooden, weerhield God door middel van zijn engel Abraham's hand. Dus juist op het oogenblik waarop Abraham's geloof het sterkst beproefd werd. Het voorbeeld ging juist ver genoeg, om duidelijk te maken, welk beeld God hiermede wilde maken. Bij deze gelegenheid beeldde Abraham Jehova God af, terwijl Izaäk Jezus, den eeniggeboren

en zeer beminden Zoon van God, voorstelde. Dit beeld voorschaduwde, dat God te bestemder tijd zijn eigen Zoon als offer zou offeren, opdat daardoor de grondslag voor de verzoening des menschen gelegd mocht worden.

Zijn Eed

Over het geval, dat Abraham Izaak offerde, staat geschreven: „Ik zweer bij mijzelfen, spreekt de Heer; daarom, dat gij deze zaak gedaan hebt, en uwen zoon, uwen eenige, niet onthouden hebt; voorzeker zal ik u grootelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poorte zijner vijanden erfelijk bezitten. En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij mijne stem gehoorzaam geweest zijt.” — Genesis 22 : 16–18.

Waarom gaf Jehova behalve zijn woord nog zijn eed? Paulus zegt, dat dit in het belang der Christenen gedaan werd, opdat zij de onveranderlijkheid van God's besluit mochten erkennen en opdat daardoor hun hoop gesterkt mocht worden. (Hebreë 6 : 18) Kan men ook niet terecht zeggen, dat God door zijn eed zijn welbehagen in Abraham's geloof en gehoorzaamheid ten uitdrukking bracht? Hij zeide: „daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, ...zal ik u zegenen ...en uw zaad vermenigvuldigen.” Dit toont aan, dat God er welgevallen aan had en dat dit meer stuwkracht aan de doorvoering van het verbond zou geven.

Sterren en Zand

Bij die gelegenheid zeide God tot Abraham: „Ik zal uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is.”

Wat heeft men onder deze woorden te verstaan? In geen geval kon dit op twee zaden wijzen, een van een hemelsche en het andere van een aardsche natuur. Paulus verklaart nadrukkelijk: „Nu, zoo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden als van velen; maar als van een: En uwen zade; hetwelk is Christus.” (Gal. 3:16) Hiermede werden noch de Joden, noch de oudtestamentische waardigen bedoeld. Ook kon dit geen betrekking hebben op zaden van verschillende naturen. De sterren en het zand moeten daarom slechts gebruikt zijn in betrekking tot het aantal. Deze gevolgtrekking wordt door de Schrift ondersteund.

God zeide tot Abraham: „Tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en hij zeide tot hem: Zoo zal uw zaad zijn.” (Genesis 15:5) Verder: „De Heer, uw God, heeft u vermenigvuldigd, en ziet, gij zijt heden als de sterren des hemels in menigte.” (Deuteronom. 1:10) „En nu heeft u de Heer, uw God, gesteld als de sterren des hemels in menigte.” (Deuteronomium 10:22) Paulus, die naar ditzelfde feit verwijst, zegt: „Daarom zijn ook van éénen, en dat eenen verstorvene, zoo velen in menigte geboren, als de sterren des hemels, en het zand, dat aan den oever der zee is, hetwelk ontallijk is.” (Hebreëen 11:12) Deze teksten toonen boven allen twijfel verheven aan, dat het beloofde „zaad” niet uit twee deelen, een hemelsch en een aardsch, bestaat. Het Zaad is Christus alleen. De volledige Christus bestaat uit Jezus het Hoofd en de lichaamsleden, die zijn gemeente vormen. — Gal. 3:16, 27-29; Col. 1:18.

Aangezien nu Abraham's „zaad” ontelbaar zal zijn, als de sterren en als het zand, hoe kan men dan zeggen, dat het „zaad” één is? Het antwoord is: Omdat allen „in één hoop geroepen zijn”. (Efeze 4:4) Allen zijn oorspronkelijk verwekt om leden van den

Christus te zijn. Uit degenen, die aldus geroepen en verwekt zijn, komt „eene groote schare, die niemand tellen kon” (Openbaring 7:9), die God echter wel tellen kan. (Psalm 147:4) God zeide: „Want in Izaäk zal uw zaad genoemd worden” (Genesis 21:12), waardoor hij bewees, dat Izaäk een voorbeeld was en het „zaad” voorschaduwde. Izaäk stelde dus alle geestverwekten voor, omdat allen oorspronkelijk tot leden van het lichaam van Christus geroepen zijn. Gemeente beteekent opgeroepen klasse. De groote schaar kan terecht als een deel van de gemeente ingedeeld worden, omdat haar leden geroepen zijn, leden van het lichaam van Christus te worden.

Voorbeelden van het Verbond

Jehova liet voorbeelden samenstellen, die de uitwerking van zijn verbond aantoonde. Abraham, die de vader van vele volken werd, stelde Jehova God zelf voor. (Romeinen 4:16, 17) Sara, zijn vrouw, stelde het verbond voor, waardoor het „zaad” leven gegeven werd. (Galaten 4:24-26) Izaäk, de eenige zoon van Abraham en Sara, stelt het „zaad” der belofte voor, dat de Christus is. Christus Jezus is het Hoofd over zijn gemeente, dewelke is zijn lichaam. (Colossenzen 1:18) Zij, die tenslotte de groote schaar zullen vormen, zijn verwekt en geroepen in dezelfde hoop met de lichaamsleden en vormen dus een deel van de gemeente, doch geen deel van den Christus in heerlijkheid; en het zaad is dus talloos. Dit wil nu niet zeggen, dat God het aantal niet vooruit kon weten of dat hij het getal, dat de groote schaar zou vormen, niet vermeldde, zooals hij het getal van 144,000 aangaf, waardoor het lichaam samengesteld zou worden.

Het Zaad

Men behoeft geen natuurlijke nakomeling van Abraham te zijn, om tot het beloofde „zaad” te behooren. Johannes de Dooper zeide tot de Farizeën: „Want ik zeg u, dat God zelfs uit deze steenen Abraham kinderen kan verwekken.” (Matth. 3:9) Toen Jezus zich tot Zacheüs, een tollenaar en zondaar, wendde, zeide hij: „Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon van Abraham is.” (Lucas 19:9) Deze teksten toonen aan, dat er veel meer verlangd wordt dan een rechtstreeksche afstammeling, om in de beteekenis van de belofte tot een nakomeling van Abraham gerekend te worden. De toetssteen is het geloof gelijk aan dat van Abraham. „Zoo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abraham's kinderen zijn.” (Gal. 3:7) Hoewel het waar is, dat Jezus zijn menschelijk lichaam door een kleindochter van Abraham kreeg, maakte dit feit hem echter geenszins tot het „zaad der belofte”. Voor zijn wijding aan den Jordaan kan men over hem nauwelijks als het „zaad” der belofte spreken. Ten tijde zijner wijding werd Jezus door zijn Vader tot de goddelijke natuur verwekt, en werd daardoor het „zaad van Abraham naar de belofte”. Jezus moest een rechtstreeksche afstammeling van den Patriarch Abraham zijn, omdat God het zoo bevolen had. Maar het was niet zijn menschelijke afstamming, doch zijn gedrag in gehoorzaamheid tegenover God's wil, dat hem tot het „zaad” maakte, dat het verbond moest voortbrengen. De Profeet Jesaja, als het ware voor Jezus sprekende, zeide: „Ziet, ik en de kinderen, die God mij gegeven heeft.” Deze kinderen waren allen deelhebbers van vleesch en bloed. Desgelijks was ook Jezus vleesch en bloed deelachtig. (Hebr. 2:13, 14) Niet velen der rechtstreeksche nakomelingen

van Abraham zijn van het „zaad” of zullen van het „zaad” zijn; maar allen, die het zaad vormen, zijn vleesch en bloed deelachtig met inbegrip van Jezus.

Toen de tijd gekomen was, om de kinderen Gods, de leden zijns lichaams uit te kiezen, nam Jezus niet de engelen aan, maar hij nam het „zaad” van Abraham aan. (Hebr. 2:16) Hieronder verstaan wij, dat hij degenen uitverkoos, die hetzelfde geloof als Abraham hebben. Zij die door Christus God's kinderen worden, zijn erfgenamen van de belofte en het „zaad” overeenkomstig de belofte.

Menschelijke verwantschap heeft hoegenaamd geen beslissenden invloed bij de verkiezing van het „zaad” van Abraham naar de belofte. Het is daarom duidelijk, dat Christus het „zaad der belofte” is, en dat allen, die tot Christus komen, aan het „zaad” deelhebben op grond van het feit, dat zij in Christus zijn; en dezen zijn geestelijk.

Men heeft gezegd, dat Jezus de wet gehouden heeft en dat hij door haar te houden bevoegd was, het „zaad der belofte” te zijn. Dat zou niet waar kunnen zijn. Jezus was geen zoon van Hagar, die volgens Paulus het wetsverbond voorstelde. Het Abrahamietische verbond brengt het „zaad” voort, dat de Christus is, en dit moet buiten het wetsverbond om gebeuren. (Galaten 3:17) Hoewel het waar is, dat Jezus de wet hield, won hij daardoor niets. Hij verhoogde de wet en toonde aan, dat zij rechtvaardig en volkomen was.

Zegeningen voor Allen

Het einddoel van het Abrahamietische verbond is de zegening van alle geslachten der aarde. Deze zegening moet van God uitgaan. Daarom verklaarde God aan Abraham: „In u zullen alle geslachten des

aardrijks gezegend worden." Abraham trad daarbij op in een vertegenwoordigende hoedanigheid en in het beeld stelde hij God voor. God is het, die de zegening brengt. Het verbond moet eerst het „zaad" voortbrengen, namelijk Christus, en door Christus brengt God de zegeningen. Daarom stelde Izaak, de eenige zoon van Abraham en Sara, Christus voor. Waarin zal de zegening bestaan? Zeker in de verzoening des menschen met God. Als allen verzoend zijn en vrede met God hebben, zullen zij het recht om te leven hebben. De eersten, die de zegeningen, die door het Abrahamietische verbond beloofd waren, ontvangen, zijn zij, die door geloof in het vergoten bloed van Jezus Christus gerechtvaardigd zijn. Dat zou dus beteekenen, dat de eersten de natuurlijke nakomelingen Abrahams waren, die Jezus als den Christus aannamen en die met Pinksteren gerechtvaardigd en door den heiligen geest verwekt werden.

De Apostel Paulus zegt: „En de Schrift, tevoren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft tevoren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden." (Gal. 3:8) Het woord „heidenen", zooals dit hier gebruikt wordt, beteekent vreemd, niet-Joden, dus van de Natiën. Dit toont dus aan, dat rechtvaardiging door geloof een zeer op den voorgrond tredend punt is en daarom het eerste gedeelte van de zegeningen van het Abrahamietische verbond. De volken en natiën zullen gedurende de regeering van Christus niet door geloof gerechtvaardigd worden. Hun rechtvaardiging zal aan het einde van zijn regeering door volledige gehoorzaamheid komen. Wie zijn dan de „heidenen", die door den apostel in bovenstaanden tekst genoemd worden? Ongetwijfeld degenen, die niet-Joden zijn, dus uit de Natiën. De Joden ontvingen de eerste zegeningen van het Abra-

hamietische verbond, en dit is ook een duidelijke uitspraak van de Schrift: „Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vaderen opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uwen zade zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden. God, opgewekt hebbende zijn Kind Jezus, heeft denzelven eerst tot u gezonden, dat hij ulieden zegenen zou daarin, dat hij een iegelijk van u afkeere van uwe boosheden.” — Handelingen 3:25, 26.

Dan vertelt Paulus, wie de „heidenen” zijn, als hij zegt: „Opdat de zegening van Abraham tot de Heidenen [de natiën] komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des geestes zouden verkrijgen door het geloof.” (Galaten 3:14) Strikt genomen is dus het „zaad” de vereischte Persoon, namelijk Christus Jezus, van wien de zegeningen voor allen moeten komen.

Zij, die door geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus gerechtvaardigd zijn, zijn met God verzoend, en zijn dus degenen, die het eerst de zegeningen door het Abrahamietische verbond ontvangen. Als zij door den heiligen geest verwekt en door aannahme in Christus ingelijfd worden, worden zij een deel van het „zaad”, omdat „indien gij van Christus zijt, zoo zijt gij dan Abraham's zaad, en naar de belofte erfgenamen.” (Gal. 3:29) Tenslotte zullen de leden van het lichaam van Christus deelen hebben aan het uitdeelen der zegeningen, omdat zij van Christus zijn. Dit wordt geïllustreerd door Izaäk, den eenigen zoon Abrahams, die zich Rebecca tot vrouw nam, die daardoor een aandeel in de erfenis kreeg. Izaäk was het hoofd over Rebecca, en zij verheugde zich over hetgeen zij gekregen had, omdat zij zijn vrouw was. Christus is het Hoofd over de gemeente, zijn lichaam, en deze gemeente verheugt

zich over hetgeen zij als bruid van Christus zal ontvangen. Het staat dus vast, dat de Apostel Paulus in Galaten 3:8 betrekking neemt op de Natiën, uit wie menschen door geloof op grond van hun komen in Christus gerechtvaardigd worden, en dat het nooit betrekking kan hebben op degenen, die gedurende het duizendjarige tijdperk gezegend zullen worden.

Christus, het „Zaad der Belofte”, zal de zegeningen aan de volken der aarde uitdeelen. Hun zegeningen zullen bestaan in verzoening en herstelling tot menschelijke volmaaktheid. Maar dit zal niet door geloof bewerkstelligd worden. De rechtvaardiging van het volk zal het gevolg zijn van volkomen gehoorzaamheid. Als Paulus dus zegt, dat de Schrift voorzag, dat de heidenen door het geloof gerechtvaardigd zouden worden, neemt hij geene betrekking op de verschillende natiën die gedurende het Millennium gerechtvaardigd zullen worden, maar op de niet-Joden, die leden van den Christus worden. Er is geen andere naam waardoor redding kan komen behalve dien van Jezus Christus; en aangezien allen hun zegeningen door het „zaad” moeten ontvangen, moet men tot de gevolgtrekking komen, dat degenen, die gedurende het Christelijke tijdperk gerechtvaardigd werden, door geloof in het vergoten bloed van Jezus Christus gerechtvaardigd zijn en daardoor hun aandeel in de zegeningen, die door het Abrahamische verbond beloofd waren, ontvangen. De verzoening van den Christen is volkomen ten tijde van de rechtvaardiging door het geloof.

Melchizedek

Abraham's bloedverwant Lot was door vijanden gevangen genomen en weggevoerd. Abraham kwam hem te hulp en bevrijdde hem. Op zijn terugweg

ontmoette Melchizedek, de koning van Salem, Abraham en vergastte hem op brood en wijn en hij zegende Abraham. „En Melchizedek, Koning van Salem, bracht voort brood en wijn; en hij was een Priester des Allerhoogsten Gods. En hij zegende hem en zeide: Gezegend zij Abraham Gode, den Allerhoogste, die hemel en aarde bezit: en gezegend zij de allerhoogste God, die u de vijanden in uwe hand gegeven heeft. En hij gaf hem de tiende van alles.” — Gen. 14:18-20.

Bij deze gelegenheid werd een ander groot beeld gemaakt. Melchizedek was hier een beeld van den grooten uitvoerenden ambtenaar van Jehova God, die aangesteld was om Jehova's voornemens ten uitvoer te brengen met inbegrip van de zegeningen, die God beloofd had door het zaad van Abraham over de menschheid uit te storten. Melchizedek stelde zoowel den Logos als Jezus en als Jezus Christus voor, dezelfde machtige ambtenaar van Jehova, die al deze titels droeg. Dit wordt in de Schrift duidelijk aangetoond. Omtrent Jezus staat geschreven: „De Heer heeft gezworen, en het zal hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid naar de ordening Melchizedeks.” — Psalm 110:4.

Er was natuurlijk een reden, waarom Abraham met Melchizedek in aanraking kwam. Hierover schrijft Paulus: „Want deze Melchizedek was koning van Salem, een Priester des Allerhoogsten Gods, die Abraham tegemoet ging, als hij wederkeerde van het slaan der koningen, en hem zegende; aan welken ook Abraham van alles de tienden deelde; die vooreerst overgezet wordt, koning der gerechtigheid, en daarna ook was een koning van Salem, hetwelk is een koning des vredes... Aanmerkt nu, hoe groot deze geweest zij, aan denwelken ook Abraham, de patriarch tienden gegeven heeft uit den buit, en die

uit de kinderen van Levi het priesterdom ontvangen, hebben wel bevel, om tienden te nemen van het volk, naar de W^t, dat is, van hunne broederen, hoewel die uit de lenden van Abraham voortgekomen zijn; maar hij, die zijne geslachtsrekening niet heeft, die heeft van Abraham tienden genomen, en hem, die de beloftenissen had, heeft hij gezegend." — Hebreën 7 : 1-6.

In het verbond, dat God met Abraham sloot, zeide hij: „Ik zal zegenen, die u zegenen”; en verder : „In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.” Hieruit volgt dus, dat Abraham zelf een zegening moest ontvangen, en hetgeen in bovenaangehaalden tekst over hem en Melchizedek bericht wordt, toont aan, dat het de Priester, die door Melchizedek voorschaduwde werd, is, die de zegening over allen met inbegrip van Abraham zelf uitstort. Dit bewijst, dat Abraham persoonlijk geheel ongeschikt is aan het verbond en aan God's koninklijken Priester naar de ordening van Melchizedek. Hierdoor wordt het tevens duidelijk, dat Abraham in betrekking tot het verbond slechts een figuur is, die God, de ware bron van allen zegen, voorstelt.

Middelaar

Men zal opgemerkt hebben, dat er in het Abrahamietisch verbond geen middelaar is. Niet alle verbonden hebben een middelaar noodig. Indien er een verbond gesloten wordt, waarin slechts één zich verbindt, is er geen middelaar noodig. Indien beide partijen bij een verbond tot het sluiten van een overeenkomst bevoegd zijn, is een middelaar overbodig. Er bestaan gegronde redenen, waarom in het Abrahamietisch verbond geen middelaar noodig is: (1) Omdat God zich verplichtte, alle geslachten der

aarde te zegenen, en wel ongeacht hetgeen men zou doen. Het verbond was dus eenzijdig of een unilateraal verbond, waarvoor geen middelaar noodig is. Hierin wordt Abraham als een voorbeeld gebruikt, om Jehova God voor te stellen. (2) Omdat Abraham ten tijde dat het verbond van kracht en bindend werd, zijn geloof in God betoonde en op grond daarvan God's goedkeuring ontving. Zijn geloof werd hem tot rechtvaardigheid gerekend. Met deze toegerekende gerechtigheid was hij bevoegd, om een verbond met Jehova te sluiten.

Een middelaar is een tusschenpersoon, een bemiddelaar, iemand die verzoening tot stand brengt. De geheele menschheid moest door Jezus Christus met God verzoend worden. Er is geen andere naam onder den hemel gegeven, waardoor de menschen zalig kunnen worden. (Hand. 4 : 12) Jezus zelf zeide: „Ik ben de weg, en de waarheid en het leven. Niemand komt tot den Vader, dan door mij.” (Joh. 14 : 6) De apostel verklaart: „Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde het getuigenis te zijner tijd.” (1 Tim. 2 : 5, 6) Deze teksten hebben geen betrekking op een verbond, maar wijzen ongetwijfeld op Jezus als den tusschenpersoon of bemiddelaar tusschen God en de menschen. De leden der gemeente worden niet door den middelaar van een verbond in Christus gebracht, maar door hun geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus. De volken der aarde, die hersteld worden, zullen hun herstellingszegeningen door de vervulling van de beloften van een nieuw verbond ontvangen, en het „zaad” van het Abrahamietische verbond zal het middel zijn, waardoor deze zegeningen uitgereikt zullen worden.

Abraham zal terugkeeren

Na verloop van tijd stierf Abraham zonder de zegeningen te hebben ontvangen, die hem beloofd waren. Langen tijd daarna getuigde Stefanus, gedreven door de kracht van den heiligen geest, over Abraham en zeide: „En hij gaf hem geen erfdeel in hetzelfde, ook niet eenen voetstap; en beloofde, dat hij het hem tot eene bezitting geven zou, en zijnen zade na hem, als hij nog geen kind had.” (Hand. 7:5) Nadat Paulus melding gemaakt had van het geloof van Abraham en anderen, schreef hij onder de leiding des Heeren: „En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen; alzoo God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden.” (Hebreëen 11:39, 40) Uit deze woorden komt duidelijk naar voren, dat Abraham in den door God bepaalden tijd uit het graf zal worden teruggebracht en ten volle de zegeningen zal ontvangen, die hem beloofd waren.

God's profeet schrijft: „Hij gedenkt in der eeuwigheid aan zijn verbond . . . Hij heeft zijn verbond in eeuwigheid geboden.” (Ps. 111:5,9) Dit is een verzekering, dat Abraham uit het graf zal wederkeeren, als de tijd gekomen is, om overeenkomstig de beloften van het verbond zijn persoonlijke zegeningen te ontvangen. God beloofde hem te zegenen, en hij zal zijn verbond in eeuwigheid gedenken. Abraham's herstelling ligt ook opgesloten in de woorden: „Hij zeide voorts: Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham.” (Exodus 3:6) Jezus gaf uitleg aan deze uitspraak Jehova's, toen hij zeide: „En dat de dooden opgewekt zullen worden, heeft ook Mozes aangewezen bij het doornenbosch, als hij den Heer noemt den God Abrahams en den God Izaäks, en

den God Jacobs." (Lucas 20:37) Dat het verbond een toekomstig leven voor den gestorven Abraham waarborgt, is ongetwijfeld de reden, waarom Jehova zich de „God Abrahams" noemde. Ook dat Abraham een voorbeeld van den eeuwig levenden God was, wijst er op, dat Abraham weer zal leven en nooit meer sterven. „Gij zult Abraham de goedertierenheid geven." (Micha 7:20) Als verder bewijs zeide Jezus: „Velen zullen komen van Oosten en Westen, en zullen met Abraham, en Izaäk, en Jacob aanzitten in het koninkrijk der hemelen." (Matth. 8:11) Het koninkrijk zal het rijk van den Messias zijn, hetwelk het Priesterdom naar de orde van Melchizedek vormt. Abraham zal in het koninkrijk van den Messias als een vertegenwoordiger op aarde een positie krijgen. Dit wordt aangetoond door God's verbondsbelofte aan Abraham.

De Volledige Vervulling

Christus is het werktuig of de koninklijke Priester, dien God gedurende zijn duizendjarige regeering zal gebruiken, om de geheele menschheid, voor zoover zij gehoorzaam is, met zich in overeenstemming te brengen. Dan zullen de bepalingen van het verbond geheel vervuld zijn, omdat alle natiën der aarde dan in de gelegenheid gesteld zullen worden, met God verzoend te worden. Zij, die God gehoorzamen, zullen verzoend en geheel hersteld worden. Dat zal de volledige vervulling van het Abrahamietische verbond beteekenen. De andere genoemde verbonden, namelijk het wetsverbond, het verbond door offerande en het nieuwe verbond, zijn ondergeschikt aan het Abrahamietische verbond.

De lichaamsleden van Christus, die het eerst deel in de zegeningen hebben, genieten het voorrecht bij

het heerlijke werk ter doorvoering van de Abrahamsmietische belofte, om alle geslachten des aardrijks te zegenen, deze zegeningen over anderen uit te storten. De eersten, die tot een deel van het „zaad” werden gekozen, waren Joden. Daarna werden de leden van het lichaam uit de Heidenen gekozen. Deze laatsten heeft God in het bijzonder uitgelezen als een volk voor zijn naam. — Hand. 15 : 14.

Een van de gelijkenissen, die door Jezus geleerd werden, handelt over ditzelfde onderwerp. Een gelijkenis is een symbolische of zinnebeeldige verklaring, die een zekere werkelijkheid afbeeldt. Jezus sprak een gelijkenis betreffende een rijken man en een bedelaar, welke Lazarus heette. (Lucas 16 : 19–31) De rijke man stelde het Joodsche volk voor, dat de bijzondere gunst van Jehova God genoten had. Lazarus stelde de niet-Joden voor, die niet in God's gunst gestaan hadden en daarom in de hoedanigheid van bedelaars of arme menschen worden afgebeeld. „En het geschiedde, dat de bedelaar stierf, en van de engelen gedragen werd in den schoot van Abraham. En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel zijne oogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijnen schoot.” — Lucas 16 : 22, 23.

Het sterven van den rijken man en Lazarus stelt een algeheele verandering van hun respectieve omstandigheden voor. Abraham als vertegenwoordiger des Heeren stelde God voor; Abraham's schoot is een zinnebeeldige voorstelling van de plaats van God's gunst. God verwierp de Joden door Christus, waar door hij geheel zijn gunst aan hen onttrok. De Heidenen of niet-Joden werden toen te bestemder tijd in God's gunst gebracht, en gedurende het Christelijke tijdperk hebben deze het voorrecht gehad leden van het zaad, overeenkomstig de aan Abraham ge-

dane belofte te worden. Zij, die aldus in God's gunst gebracht zijn en zich trouw betoonen aan hun voorrechten om den Heer te dienen, zullen te bestemder tijd een aandeel in het werk der verzoening hebben, dat God door Christus in het belang der menschheid tot stand zal brengen.

Zij, die zich thans op aarde bevinden en aldus gerechtvaardigd, geroepen, verwekt en door den heiligen geest gezalfd zijn, genieten het voorrecht, in dezen bijzonderen tijd in de uitwerking van het goddelijk programma God's getuigen op aarde te zijn en daardoor hun toewijding aan God te bewijzen. (1 Joh. 4 : 17, 18) Trouw tot het einde zal dezulken met zekerheid tot een deel van het zaad van Abraham naar de belofte maken.

HOOFDSTUK VI

Een begunstigd Volk

JEHOVA'S weg is altijd recht. Voor den waarheidszoeker is het een groote voldoening te ervaren, dat God nooit verkeerd kan handelen. „God's weg is volmaakt; de rede des Heeren is doorlouterd; hij is een schild allen die op hem betrouwen.” (Ps. 18:31) De zachtmoedige wenscht in den weg Gods onderwezen en geleid te worden, omdat deze alleen recht is. Wie aldus gezind is, ontvangt God's gunst. „Hij zal de zachtmoedigen leiden in het recht, en hij zal den zachtmoedigen zijnen weg leeren.” (Ps. 25:9) Wie in den rechten weg geleid wenscht te worden, bidde als David: „Want gij zijt groot, en doet wonderwerken; gij alleen zijt God. Leer mij, Heer, uwen weg, ik zal in uwe waarheid wandelen; vereenig mijn hart tot de vreeze uws naams.” (Psalm 86:10, 11) Wie zoo bidt, ontvangt de gunst van Jehova, en zijn gunst is van de allergrootste waarde. (Spreuken 16:15) Dezulken rusten vol vertrouwen door geloof in den Heer. „Want gij, Heer, zult den rechtvaardige zegenen, gij zult hem met goedgunstigheit kronen als met een rondas.” (Ps. 5:13) „Een leven in zijne goedgunstigheit.” (Ps. 30:6) Deze groote en onveranderlijke waarheden, die in de Schrift vervat zijn, zijn lichtende sterren en een trouwe gids voor degenen die leven en vrede begeeren.

De onmiddellijke nakomelingen van Abraham vonden onder de leiding van Jehova's hand een verblijfplaats in Egypte. God leidde hen daarheen, om hen te gebruiken voor het maken van een afbeelding,

die zijn voornemen om den mensch met zich te verzoenen, voorschaduwde. Egypte was een beeld van deze tegenwoordige booze wereld, waarvan Satan de god is. Abraham's nakomelingen, de Israëlieten, werden in dat land ten zeerste verdrukt en vervolgd door den heerscher van Egypte en zijn vertegenwoordigers. De Israëlieten hadden den vurigen wensch, van deze verdrukking verlost te worden. In dezen toestand stelden zij de tegenwoordige volken der aarde voor, die onder de verdrukkende hand van Satan en zijn vertegenwoordigers de leiding hebben. Ook thans hebben de volken der aarde den vurigen wensch uit de verdrukking verlost te worden en gebracht te worden in een toestand van vrede en geluk.

Gedurende een zekeren tijd deed God niets om aan deze verdrukking een einde te maken, doch liet toe, dat de verdrukking voortduurde, opdat de Israëlieten zich weder tot hem zouden keeren. Zij riepen tot God om uitkomst en God zond Mozes naar Egypte om als bevrijder der Israëlieten op te treden. Hierdoor stelde Mozes den geliefden Zoon Gods, Christus Jezus voor, die door Jehova in de wereld gezonden was, om de volken der aarde te verlossen, en dan komt hij wederom, om de groote Bevrijder voor de volken der aarde te zijn en hun uit de verdrukkende hand van Satan en van zonde en dood te bevrijden. — Deut. 18:15, 18; Hand. 3:19-24.

Toen God Mozes naar Egypte zond, openbaarde hij zich voor de eerste maal onder den naam Jehova. Onder dezen naam was hij ook verder bij de Israëlieten bekend, welk volk een door hem zeer begunstigde natie werd. De naam Jehova beteekent ook zijn voornemens in betrekking tot zijn begunstigd

volk. Men lette er op, hoe God door Mozes zijn voornemens aan de Israëlieten bekend maakte. Hij zeide: „Ik zal deze dingen voor u doen.” „En ik ben Abraham, Izaäk en Jacob verschenen als God de Almachtige; doch met mijnen naam Jehova ben ik hun niet bekend geweest. Derhalve zeg tot de kinderen Israëls: Ik ben de Heer: en ik zal ulieden uitleiden van onder de lasten der Egyptenaren, en ik zal u redden uit hunne dienstbaarheid, en zal u verlossen door eenen uitgestrekten arm en door groote gerichten, en zal ulieden tot mijn volk aannemen; en ik zal u tot eenen God zijn, en gijlieden zult erkennen, dat ik de Heer uw God ben, die u uitleide van onder de lasten der Egyptenaren. En ik zal ulieden brengen in dat land, waarover ik mijne hand opgeheven heb, dat ik het Abraham, Izaäk en Jacob geven zoude; en ik zal het ulieden geven tot een erfdeel, ik de Heer.” — Exodus 6:2, 5-7.

Jehova sloot toen een verbond met het volk Israël. Door dit verbond heeft hij de Israëlieten grootelijks geëerd en begunstigd. Onder meerdere zeide hij tot hen: „Nu dan, indien gij naarstiglijk mijner stemme zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zoo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken, want de gansche aarde is mijn; en gij zult mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn.” (Exodus 19:5, 6) Dit verbond wordt in de Schrift het wetsverbond genoemd. (Galaten 3:17) Dit diende als voorbereiding voor den weg ter verzoening van den mensch met God.

Er moet een duidelijk onderscheid gemaakt worden tusschen de wet Gods en het wetsverbond, dat hij met Israël sloot. De wet Gods voor den mensch is zijn uitgedrukte wil. Zij is het door hem vastgestelde voorschrift van handelen, dat gehoorzaamheid tegenover het goede en bestraffing voor het

kwade beveelt. Abraham hield God's wet, namelijk zijn uitgedrukten wil, voor zoover zij hem bekend was. Maar Abraham stond niet onder het wetsverbond. „Daarom dat Abraham mijne stem gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden mijn bevel, mijne geboden, mijne inzettingen en mijne wetten.” (Gen. 26 : 5) „Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid . . . Want de belofte is niet door de Wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs.” — Romeinen 4 : 3, 13.

In het verbond dat God met Abraham aangaande het „zaad” sloot, gebruikte hij Abraham, Sara, zijn vrouw en Izaäk zijn eenigen zoon symbolisch om het verbond en hetgeen daaruit voortkomen zou te voorschaduwten of af te beelden. Abraham stelde Jehova God voor; Sara was een beeld van het verbond; terwijl Izaäk het „zaad” van het verbond voorstelde. God sloot andere verbonden, waarbij eveneens een vrouw gebruikt werd om het verbond voor te stellen. Bij het hier onder beschouwing zijnde wetsverbond gebruikte God Hagar, een slavine, om dit verbond af te beelden en haar zoon Ismaël om het zaad daarvan te voorschaduwten. Deze beelden werden gegeven ten einde in het bijzonder de Christenen, die God te bestemder tijd begon uit te verkiezen en voor te bereiden, te onderwijzen.

Abraham, Izaäk en Jacob werden door de Israëlieten vaderen genoemd. Met hen werd het wetsverbond niet gesloten. „Met onze vaderen heeft de Heer dit verbond niet gemaakt.” (Deuteronom. 5 : 3) Hun vaderen waren reeds gestorven, voordat het wetsverbond gesloten werd. De oorspronkelijke belofte, die aan Abraham gedaan en aan Izaäk bevestigd werd, had in het bijzonder betrekking op het „zaad”.

waardoor de zegeningen tot alle geslachten des aardrijks zouden komen. God's belofte was in geen enkel opzicht van de werken der wet afhankelijk. Zijn belofte was onveranderlijk, en de wet voegde daar niets aan toe. Aangezien Izaäk niet onder het wetsverbond was, stelde hij dus het „zaad” voor, dat niet onder de wet is.

Wanneer het gesloten werd

Hagar was een Egyptische vrouw. (Genesis 16 : 1) Zij stelde het wetsverbond voor. (Galaten 4 : 24) Het zou dus passend zijn, als het verbond, dat zij voorstelde, in Egypte gesloten zou worden. God's profeet Jeremia schreef betreffende dat verbond: „Het verbond, dat ik met hunne vaders gemaakt heb, ten dage als ik hunne hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren.” (Jer. 31 : 32) „Met het woord, in hetwelk ik met ulieden een verbond gemaakt heb, als gij uit Egypte uittrokt, en mijnen Geest, staande in het midden van u, vreest niet!” — Haggai 2 : 6.

Deze teksten toonen aan, dat het wetsverbond in Egypte gesloten werd, ten dage dat de Israëlieten uit Egypte togen, en dat het precies 430 jaren was, nadat Abraham in het land Kanaän gekomen was. Op den veertienden Nisan, 1615 v. Chr., verlieten de Israëlieten Egypte. Hun eerste pascha werd op dien dag ingesteld en gegeten. „Het geschiedde ten einde van de vier honderd en dertig jaren, zoo is het even op denzelfden dag geschied, dat al de heeren des Heeren uit Egypteland gegaan zijn.” (Exodus 12 : 41) Paulus bevestigde dit getuigenis, toen hij schreef: „En dit zeg ik: het verbond, dat tevoren van God bevestigd is op Christus, wordt door de Wet, die na vier honderd en dertig jaren gekomen

is, niet krachteloos gemaakt, om de belofte teniet te doen." — Galaten 3:17.

De Apostel Paulus schreef: „Immers, waar een testament is, daar moet noodwendig de erflater zijn gestorven; want een testament is alleen geldig als er dooden zijn; immers, het heeft nooit kracht zoo lang de erflater leeft." (Hebreë 9:16, 17, Leidsche Vertaling) In dezen zelfden tekst geeft de „Diaglott" weer: „is vast over doode slachtoffers". Het paschalam was het offer, dat geslacht moest worden. Mozes werd door het paschalam voorgesteld; en toen het lam geslacht was, werd Mozes van dien tijd af dood gerekend. Dit is een verder bewijs, aangaande den tijd van het sluiten van het verbond en toont tevens aan, dat het in Egypte gesloten werd.

Op den vijftienden dag der tweede maand, nadat de Israëlieten Egypte verlaten hadden en in de woestijn waren, murmureerden zij wegens honger tegen Mozes. „Toen zeide de Heer tot Mozes: Zie, ik zal voor ulieden brood uit den hemel regenen; en het volk zal uitgaan, en verzamelen elke dagmaat op haren dag; opdat ik het verzoeke, of het in mijne wet ga, of niet... Zes dagen zult gij het verzamelen; doch op den zevenden dag is het sabbat; op denzelven zal het niet zijn." (Exodus 16:4, 26) Het wetsverbond was toen van kracht. Dat was nog voordat de Israëlieten Sinaï bereikten.

Bij Sinaï

Horeb is de algemeene naam voor het Sinaïtische gebergte in Arabië. Deze twee in de Schrift gebruikte namen hebben nagenoeg dezelfde beteekenis. Toonen de volgende teksten niet aan, dat het wetsverbond bij Sinaï en dus niet in Egypte gesloten werd? „De Heer, onze God, heeft een verbond met ons

gemaakt aan Horeb." (Deuteronomium 5:2) „Gedenkt der wet van Mozes, mijnen knecht, die ik hem bevolen heb op Horeb aan gansch Israël; der inzettingen en rechten." (Maleachi 4:4) „Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden; het eene van den berg Sinaï, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Agar." (Galaten 4:24) Deze teksten toonen dit niet aan om de hierna te noemen redenen.

Dat wat aan den Sinaï in verband met het wetsverbond plaatsvond, gebeurde vijftig dagen nadat de Israëlieten Egypte verlaten hadden. Klaarblijkelijk was de handeling aan den Sinaï de inwijding of bevestiging van datgene, wat in Egypte ten tijde van het pascha had plaatsgevonden. Aan den Sinaï werd de wet van het verbond in het bijzonder aan de Israëlieten bekend gemaakt. Eerst werd de grondwet gegeven, die uit de tien geboden bestaat. (Exodus 20:1-17) Deze werd gevolgd door de verschillende wetsbepalingen, Mozes schreef de wet, zooals Jehova hem dicteerde, waarna zij aan de Israëlieten overhandigd werd. Er werden toen dieren geslacht en hun bloed werd op het altaar en op het volk gesprenkeld. (Exodus 24:6-8) Dit was een bevestiging of inwijding van datgene, wat in Egypte had plaatsgevonden. Ter gelegenheid van het pascha in Egypte sprenkelden de Israëlieten het bloed van het lam aan de deurposten en aan den bovendorpel, en het heele gezin bleef binnenshuis. Deze handeling had dezelfde waarde als de besprenkeling van alle leden van het gezin. Daar was het bloed een beproeving voor ieder lid van het gezin.

Aan den berg Sinaï gold het meer een nationale zaak, namelijk de bevestiging voor de geheele natie, wat met ieder gezin, waaruit de natie bestond, reeds

gebeurd was. Krachtens het verbond, dat Jehova door de paschablechtigheid sloot, verleende hij den Israëlieten onmiddellijk de voordeelen van het verbond, door hen uit Egypte te bevrijden. Dat vormde het losgeld der Israëlieten uit Egypte, zooals geschreven staat: „Ik heb Egypte gegeven tot uw losgeld.” (Jes. 43 : 3) „Zijt gij het niet, die de zee, de wateren des grooten afgronds, droog gemaakt hebt? die de diepten der zee gemaakt hebt tot eenen weg, opdat de verlostenden daardoor gingen.” (Jes. 51:10) Egypte stelde de wereld voor, waarin de Israëlieten waren. Horeb is de berg Gods en stelt den hemel zelf voor. Bij het samenstellen van dit beeld kwam het alleen te pas, dat het boek der wet bij Horeb besprenkeld werd, en niet in Egypte. Het getuigenis toont dus aan, dat het verbond in Egypte gesloten en aan den berg Sinä bevestigd of bekrachtigd werd.

Waartoe het gesloten werd

Waartoe sloot Jehova een verbond met de Israëlieten? In geen geval omdat zij het waardig waren of dat God het tegenover hen verplicht was! Zij hadden zich verontreinigd met de afgoden van Egypte. Toen God op het punt stond, hen uit te leiden, zeide hij: „Een ieder werpe de verfoeiselen zijner oogen weg; en verontreinigt ulieden niet met de drekgoden van Egypte; ik, de Heer, ben uw God.” (Ezech. 20 : 7) Dit toont dus aan, dat zij God's gunst niet verdiend hadden. Waarom sloot God dan een verbond met hen? Jehova sloot zijn verbond met Abraham, dat gestand gedaan moet worden. Hij herhaalde dit verbond aan Izaäk en Jacob. Deze mannen waren de vaderen van Israël. God had Israël lief om der vaderen wil. De apostel schrijft: „Aangaande de verkiezing zijn zij beminden om der vaderen wil.” (Rom. 11:28) God zeide door zijn pro-

feet: „En ook heb ik gehoord het gekerm der kinderen Israëls, die de Egyptenaars in dienstbaarheid houden, en ik heb aan mijn verbond gedacht.” (Exodus 6:5) Hier wordt verklaard, dat God aan zijn verbond dacht. Aan welk verbond dacht hij? Natuurlijk aan het verbond met Abraham, aangezien het wetsverbond toen nog niet gesloten was. „Derhalve zeg tot de kinderen Israëls: Ik ben de Heer! en ik zal u redden uit hunne dienstbaarheid, en zal u verlossen door een uitgestrekte arm, en door groote gerichten.” — Exodus 6:6.

Jehova had beloofd, dat hij alle geslachten des aardrijks zou zegenen en dat hij den zegen der verzoening en des levens tot alle geslachten en natiën der aarde door het „zaad der belofte” zou uitstrekken. God kon, noch wenschte eenig schepsel te gebruiken, om zijn plan tot zegening der menschheid ten uitvoer te brengen, dat met Satan den vijand verbonden of in zijn macht was. De Israëlieten hadden zich verontreinigd met de afgoden, die Satan aan de Egyptenaars gegeven had. Nu wilde God dezen natuurlijke nakomelingen van Abraham leeren, dat geen hunner tot dat beloofde „zaad” zou behooren, als zij zich niet van hun ongerechtigheid zouden afwenden. De Israëlieten moesten op de hoogte gebracht worden, wat eigenlijk zonde is. God zou hun nu zijn wet geven, waardoor zij een kennis zouden verkrijgen van hetgeen zonde is. De geïnspireerde woorden van Paulus geven een reden voor het wetsverbond aan: „Door de Wet is de kennis der zonde.” (Rom. 3:20) „Ik kende de zonde niet dan door de Wet.” (Rom. 7:7) „Want tot de Wet was de zonde in de wereld; maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is.” (Rom. 5:13) „De zonde is de wetsovertreding.” (1 Joh. 3:4) „Waar geene wet is, daar is ook geene overtreding.” — Rom. 4:15.

Als het menschdom zonder zonde geweest ware, zou er geen behoefte voor een wet geweest zijn. De nakomelingen Abrahams waren en zijn kinderen Adams, die door de zonde over allen de veroordeeling bracht. (Rom. 5:12) Wetten worden niet voor rechtvaardigen, maar voor zondaren gemaakt. „En hij dit weet, dat den rechtvaardigen de Wet niet is gezet, maar den onrechtvaardigen en den halsstarrigen, den goddeloozen en den zondaren, den onheiligen en den ongodelijken, den vadermoorders en den moedermoorders, den doodslagers.” (1 Tim. 1:9) Toen Paulus het wetsverbond besprak, zeide hij, dat dit de reden was, namelijk: „Waartoe is dan de Wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars . . . Zoo dan, de Wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden.” — Galaten 3:19-24.

Jehova God is de bron van alle leven, en niemand kan eeuwig leven hebben, die hem weerstaat. Satan zou alle menschen tegen God opgezet hebben, hetgeen hun vernietiging tengevolge zou hebben, zonder eenige hoop op leven. Daarom maakte God zijn wet aan de Israëlieten in hun belang en in het belang der gansche menschheid bekend. Het is bekend, dat de eerste bepaling van de grondwet betrekking neemt op Jehova als den alleen waren God. „Ik ben de Heer, uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb. Gij zult u geen gesneden beeld, noch eenige gelijkenis maken, van hetgeen boven in den hemel is, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is.” — Exodus 20:2-4. .

De leerstellingen, die door de geestelijkheid geleerd worden, dat er drie goden in één zijn, de zogenoemde heilige drieëenheid, zijn lijnrecht met bovengenoemde verklaring van de goddelijke grondwet in strijd. De drieëenheidsgeestelijken leeren het volk, dat er is God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest, allen gelijk in macht, wezen en eeuwigheid. Dit is geheel in strijd met het eerste groote gebod.

Bovendien verkondigen de geestelijken aan het volk, dat Maria de moeder Gods is en dat zij macht heeft om bij de vergeving der zonden onmiddellijk op te treden en dat de menschen voor dit doel tot haar mogen bidden. Ja, zij gaan nog verder tegen de bepalingen van God's wet in, door gesneden beelden te maken en die te vereeren, en zij leeren de menschen voor deze neder te vallen en te aanbidden. Dit is een verder bewijs, dat Satan zelf de uitvinder van de leer der drieëenheid moet zijn, alsmede van de gewoonte, een vrouw te vereeren en tot haar te bidden en voor gesneden beelden neder te vallen.

Toen God Israël de tien geboden gaf, die gewoonlijk de grondwet genoemd worden, bracht hij hun het feit onder de oogen, dat gehoorzaamheid aan hem de eenige weg ten leven is. Dit deed hij voor het welzijn van het volk. Het lag echter in de bedoeling van den Duivel, het volk van God af te keeren, en voor dat doel heeft hij de geestelijkheid gebruikt. Ongeacht of hij nu de geestelijkheid daartoe verleid heeft, dan wel of zij uit eigen beweging en door eigen overleggingen hieraan medegewerkt heeft, verandert aan het resultaat niets. In ieder geval bewijst dit, dat de geestelijkheid God niet vertegenwoordigt. Herhaaldelijk heeft God zijn Woord grootgemaakt en de daarin vervatte groote waarheden den trouwen

zcekers naar waarheid voor oogen gevoerd, opdat zij den weg ten eeuwigen leven mochten leeren kennen.

Al zijn wetten zijn in overeenstemming met en gegrondvest op de groote waarheid, dat Jehova de alleen ware God is. Satan heeft het vraagpunt „Wie is God?” geforceerd, en dit vraagpunt moet ten gunste van Jehova beslist worden, en allen, die eens leven wenschen te krijgen, dienen zich op zijn zijde te stellen. Jehova is gerecht en rechtvaardig. Die groote wet maakte God Israël op den berg Sinaï bekend. Van dien tijd af zou de wet als een tuchtmeester dienen, om Israël op het pad der gerechtigheid te houden tot aan de komst van het beloofde „zaad”, waardoor de Joden hun zegening zouden ontvangen. Tegen den tijd van de komst van Christus Jezus, den geliefden Zoon Gods, zou iedere Jood van Jehova afgekeerd zijn, en niemand zou dan in de gelegenheid gekomen zijn, een deel van het „zaad” te worden. Het wetsverbond werd aan Israël gegeven op grond van zijn zondigen toestand.

„Het zaad der belofte” moet Jehova God volkomen en geheel toegewijd zijn. Als iemand God kent en toch zijn hart tot Satan neigt, toont hij daardoor onrein te zijn. Door het wetsverbond toonde God den Israëlieten aan, wat van hen verlangd werd, om heilig voor hem te zijn. Van den tijd af, dat het verbond met Israël gesloten werd, tot aan den tijd, dat Israël dat verbond brak, was deze natie den Heer heilig. (Jer. 2:3) De Israëlieten waren het uitverkoren volk van God en niet van den Duivel. Satan had alle andere natiën in zijn macht. Als Israël de wet zou gehoorzamen tot aan de komst van het „zaad”, zou het in de gelegenheid gesteld worden, een deel van dat „zaad” te worden. God zeide tot Israël:

„Gij zult mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn.” — Exodus 19 : 5, 6.

God waarschuwde de Israëlieten geen verbonden met hun vijanden te sluiten en zich afzijdig te houden van andere goden, die uit den Duivel waren. (Exodus 23 : 32) Hij zeide hun, dat indien een man of een vrouw onder hen andere goden zou dienen en hen zou aanbidden, zij het de zon, de maan, of iets anders uit het heir des hemels, hij of zij ter dood gesteenigd zou worden. (Deut. 17 : 2-5) De wet schreef voor, dat hun eerstgeborenen den Heer heilig moesten zijn. God gaf Israël de verschillende voorschriften, die noodig waren, om hen op den weg der gerechtigheid te houden. Deze wetten dienden, om hen tot de komst van Christus het beloofde „zaad”, op den rechten weg te houden. Deze dingen werden voortijds in het belang der Christenen geschreven. — Rom. 15 : 4.

Eveneens diende het Woord Gods, dat zijn wet en uitgedrukte wil is, om de Christenen te leiden en hun te leeren, dat Jehova de alleen ware God is en dat zijn verlossingsplan door Christus Jezus, het „zaad” der belofte, ten uitvoer gebracht wordt, en dat er geen andere naam onder den hemel gegeven is, door welken de menschen verzoend en gered kunnen worden. (Hand. 4:12) Maar de geestelijkheid loochent het Woord Gods; zij loochent het vergoten bloed van Christus Jezus en leert, dat de mensch onsterfelijk is en niet sterven kan, en dat de mensch zich door eigen krachten tot volmaaktheid kan opwerken. Dit is wederom een bewijs, dat de geestelijkheid niet God, maar Satan den Duivel vertegenwoordigt. God brengt thans licht over de waarheid van dit en andere onderwerpen, opdat de menschen de noodzakelijkheid mogen inzien, zich van het zoo genaamde „georganiseerde Christendom” af te wen-

den. Zij die in oprechtheid en ernstig de waarheid zoeken, zullen door God op den rechten weg ge-
wezen worden. — Psalm 25 : 9.

De Wet beloofde Leven

Maar beloofde dit verbond den Joden dan geen leven, als zij het zouden houden? Inderdaad. „Ja, mijne inzettingen en mijne rechten zult gij houden; welk mensch dezelve zal doen, die zal door dezelve leven.” (Leviticus 18 : 5) „Want Mozes beschrijft de rechtvaardigheid, die uit de Wet is, zeggende: De mensch, die deze dingen doet, zal door dezelve leven.” — Rom. 10 : 5.

Als de Joden de wet Gods volkomen gehouden hadden, zouden zij dan eeuwig leven gekregen hebben? Zeer zeker, want God had dit beloofd, en hij houdt zijn geboden altijd. (Jes. 46 : 11) Indien hier-
over nog eenige twijfel zou opkomen, kunnen Jezus' woorden nog aangehaald worden, die dit punt zeer verduidelijken: „En zie, een zeker Wetgeleerde stond op, hem verzoekende, en zeggende: Meester! wat doende zal ik het eeuwige leven beërven? En hij zeide tot hem: Wat is in de Wet geschreven? hoe leest gij? En hij, antwoordende, zeide: Gij zult den Heer, uwen God, liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uwe ziel, en uit geheel uwe kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelf. En hij zeide tot hem: Gij hebt recht geantwoord; doe dat, en gij zult leven.” — Lucas 10 : 25-28.

Hield Jezus de wet volkomen, toen hij kwam? Ja, en dat bewees juist, dat de wet door een vol-
maakt mensch gehouden kon worden en dat niemand anders in staat was, dit te doen. Evenals Paulus ver-
klaart, een ieder, die de wet zou houden, zou recht-
vaardig zijn; en ieder rechtvaardig schepsel heeft het

recht op leven. Als dus de Joden de wet gehouden hadden, zou de wet hun rechtvaardigheid bewezen hebben, hetgeen hun het recht op leven geven zou. De reden, waarom de Joden de wet niet konden houden, was hun onvolkomenheid, het gevolg der zonde. De zonde is door Adam's ongehoorzaamheid in de wereld gekomen; en allen, met inbegrip van de Joden, werden als zondaars geboren. (Rom. 5 : 12) Geen zondaar heeft het recht op leven. (Rom. 6 : 23) De wet bewees dus den Joden en allen menschen, dat indien de menschheid ooit de zegening des levens zou ontvangen, zooals door het Abrahamietische verbond beloofd was, er iets gedaan moest worden, om de zonde te doen verdwijnen of verzoening voor de zonde tot stand te brengen.

God, die vooruit het plan van den Duivel kende, om een groep evolutionisten te verwekken, die de bewering zouden maken, dat de menschen geen verlosser noodig hebben, toonde door de werking van het wetsverbond de onjuistheid en de dwaasheid dezer stelling aan. Nooit kan men iemand naar waarheid hooren zeggen: Indien ik in de gelegenheid was, zou ik mijzelf volkomen maken en leven. De werking van het wetsverbond levert het volstrekte bewijs, dat de evolutie-theorie van den Duivel afkomstig is, en dat degenen, die haar voorstaan, bewust of onbewust werktuigen van den booze zijn. De zoogenaamd nauwgezette predikers zullen zich voortaan niet meer achter een geweten kunnen verbergen, nu zij ervaren, dat dit geweten geheel in strijd met God's Woord der waarheid geschoold is

Betere Dingen voorschaduwd

Paulus verklaart, dat de wet komende heilsgoederen voorschaduwde. (Hebreë 10 : 1, Leidsche Vertaling) Hoewel het wetsverbond oorspronkelijk om der over-

trekkingen wil gesloten werd, gebruikte God het ook, om schaduwen en afbeeldingen van zijn plan, waar door de mensch met hem verzoend zou worden, te maken. Voorts verklaart de apostel: „Wel had ook het eerste verbond zijn geldige bepalingen [ceremoniën] voor den eeredienst, benevens het aardsche [ordelijk georganiseerde] heiligdom.” (Hebreëen 9:1, Leidsche Vertaling) Welke waren deze ceremoniën en ordelijk georganiseerde eerediensten? Ten tijde van het sluiten van het verbond in Egypte werd een smetteloos lam, een mannetje, uit de kudde genomen en geslacht, en zijn bloed werd aan de deuren gestreken, hetgeen als middel ter verlossing voor de Joden dienst deed in den nacht van het pascha. Dat lam werd met ongehevelde brooden gegeten. (Exodus 12:8) Die ceremonie moest eenmaal per jaar op den veertienden Nisan herhaald of uitgevoerd worden.

Het lam stelde het offer van Jezus, den geliefden Zoon Gods, voor, die de geheele menschheid van zonde zou verlossen. Hij was het Lam, geslacht van de grondlegging der wereld af. (Openb. 5:6) „Als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam.” (1 Petr. 1:19) Door deze ceremonie werd het rantsoenoffer voorschaduwd. God deed de belofte, dat hij den mensch van den dood en van het graf zou verlossen. (Hosea 13:14) Deze ceremonie zou den Joden en daarna nog anderen leeren, dat het Lam Gods de zonde der wereld zou wegnemen; dit werd dan ook zoo door Johannes aan het begin van Jezus' dienst verklaard. — 1 Joh. 1:29.

Na de bekrachtiging van het verbond op Sinai richtte Mozes op God's aanwijzing den tabernakel op. In de heilige plaats daarin toonde God zijn tegenwoordigheid door de wolk en het licht. (Exodus 40:34) Eenmaal per jaar werd er een bijzondere

goddelijke dienst in verband met den tabernakel gehouden. Op dien dag werden zekere varren en bokken geslacht, en hun bloed werd door een priester in het Heilige der heiligen gebracht en op het verzoendeksel gesprenkeld, om verzoening te doen. (Leviticus 16; Hebr. 9:6-8) Die tabernakeldienst voorschaduwde iets beters, dat komen zou, en stelde voor, dat het offer in werkelijkheid verzoening voor de menschen tot stand zou brengen en het voor den mensch mogelijk zou maken, met God verzoend te worden, zooals hij beloofd had. Het offeren dezer dieren werd door een priester verricht, hetgeen door de wet bepaald werd. Deze ceremoniën dienden om den Joden en anderen na hen lessen te leeren. Het offer van het paschalam had betrekking op het offer van Jezus Christus en stelde het rantsoen voor, terwijl het offeren van stieren en bokken en het spreken van het bloed in het Allerheiligste, het offeren van het bloed van Christus Jezus als een zondoffer voor den mensch voorstelde. Voorts leerden zij, dat Christus als de groote door Jehova aangestelde Hoogepriester het offer zou aanbieden en verzoening voor de zonde zou bewerkstelligen. — Hebreëen 9:10-14, 24.

Het wetsverbond toont dus de absolute noodzakelijkheid voor het groote rantsoenoffer van Jezus Christus en voor een zondoffer, dat gebracht moest worden, ten eerste ten gunste der leden van het „zaad” en voorts ten gunste der menschheid in het algemeen. Dat verbond voorschaduwde ook een nieuw en beter verbond; en de ceremoniën, die in verbinding daarmede gehouden werden, getuigen voor het feit, dat er een lange periode zou liggen tusschen het sluiten van dat nieuwe verbond en den tijd van zijn bevestiging of inwijding.

Uiterste Pogingen

Als de Joden nu eens hun uiterste pogingen in het werk gesteld hadden, om het wetsverbond te houden, zouden zij daardoor een bijzonder voordeel behaald hebben? Ja. Zij zouden hun geloof in God en zijn beloften en hun trouw tegenover hem getoond hebben, inplaats van zich aan den Duivel over te geven. De leiders van Israël trachtten niet den geest van het wetsverbond te houden. Oogenschijnlijk hielden zij het, met hun monden, en door uiterlijk vertoon, terwijl hun harten verre van Jehova verwijderd waren. (Jes. 29:13) Ze waren bedriegers en huichelaars, die om zelfzuchtige redenen uiterlijk vertoon maakten. (Matth. 23:14-35) Zij maakten de aanspraak kinderen Abrahams te zijn; maar Jezus zeide hun openlijk, dat zij leugenaars en kinderen van den Duivel waren, omdat zij den wil Satans en niet den wil Gods wenschten te doen. (Joh. 8:39-44) Het feit, dat zij kinderen des Duivels waren, toont aan, dat zij geen geloof hechtten in het wetsverbond en ook niet trachtten het te houden. Hun nauwkeurig tegenbeeld wordt heden ten dage gevonden in de zoogenaamd „Christelijke geestelijkheid”, die „een vorm van godzaligheid hebben aangenomen, maar de kracht ervan verloochenen”; de menschen worden vermaand, zich van dezulken af te keeren. — 2 Timotheüs 3:5.

Maar eenige Joden trachtten toch het wetsverbond te houden. Zij hadden geloof in God, en zij deden hun best hem te gehoorzamen. Toen Jezus kwam, vond hij eenigen dezer, die naar de komst van den Messias uitzagen, en zij namen hem aan. De leiders, die alleen den letter van de wet inachtnamen, verwachtten ook de komst van den Messias; maar de beweegreden van hun uitzien was geheel zelfzuchtig.

Zij pleegden bedrog en misleiding. „Jezus zag Nathanaël tot zich komen, en zeide van hem: Zie, waarlijk een Israëliet, in welken geen bedrog is.” (Joh. 1:48) Toen nam Nathanaël hem als den Zoon Gods en den Koning Israëls aan. „Nathanaël antwoordde en zeide tot hem: Rabbi! Gij zijt de Zoon Gods, gij zijt de Koning Israëls.” (Joh. 1:50) In hem was geen bedrog, ook schaamde hij zich niet voor hem, zooals de Farizeën. Deze en andere oprechte Joden hielden op grond van hun geloof in God en in het beloofde „zaad” den geest der wet. Zij waren God aangenaam en werden door hem aangenomen, niet omdat zij de wet volkomen hielden, maar krachtens hun geloof in Christus. Aangaande dit punt zegt Paulus: „Doch wetende, dat de mensch niet gerechtvaardigd wordt uit de werken, maar door het geloof van Jezus Christus, zoo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden, uit het geloof van Christus en niet uit de werken der Wet; daarom dat uit de werken der Wet geen vleesch zal gerechtvaardigd worden.” (Galaten 2:16) Voor degenen, die geloof in God en in zijn beloften hadden en de wet trachtten te houden, diende de wet als een tuchtmeester, om hen tot de komst van Christus te leiden en te beschermen. (Galaten 3:24) Zij waren dus een volk, dat door God zeer begunstigd werd.

Middelaar

Het wetsverbond had een middelaar. En waarom? Omdat het volk Israël niet bevoegd was, een verbond met God te sluiten. Krachtens de van Adam geërfde zonde waren zij zondaars. Mozes werd in dit verbond tot middelaar tusschen God en Israël aangesteld. (Galaten 3:19) Was Mozes dan ook geen

geboren zondaar, en indien ja, hoe kon hij dan een middelaar zijn? Mozes werd inderdaad als zondaar geboren; maar op grond van zijn geloof in God en zijn gehoorzaamheid, waardoor hij zijn geloof bewees, werd hij door het geloof gerechtvaardigd en daarom door Jehova als bevoegde persoon aangenomen, om in een verbond als middelaar voor Israël op te treden. (Hebreëen 11:23–28; Exodus 3:5) Jehova zeide over Mozes: „Mijn knecht Mozes... is getrouw in mijn gansche huis,” (Numeri 12:7) „Gedenkt der wet van Mozes, mijnen knecht, die ik hem bevolen heb op Horeb aan gansch Israël; der inzettingen en rechten.” (Maleachi 4:4) „Hij [Mozes] is het die te midden der Gemeente was, in de woestijn, bij den engel die tot hem sprak op den berg Sinäi. Hij ontving de levenswoorden om ze u te geven.” — Hand. 7:38, Leidsche Vertaling.

Mozes als middelaar van het wetsverbond voor schaduwde Christus, den Middelaar van het nieuwe en betere verbond. „Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden.” — Joh. 1:17.

Bij het slachten van het paschalam stelde Mozes Jezus voor, en wel alleen en onder uitsluiting van zijn lichaamsleden, de gemeente. In het nieuwe verbond was en is Jezus voor den dienst van Middelaar, waartoe hij ten tijde van het slachten van het tegenbeeldige lam aangesteld werd, geheel en al voldoende. Het was voor hem niet noodig, tot de oprichting van het koninkrijk te wachten, om het nieuwe verbond te sluiten. Toen het wetsverbond op den berg Sinäi bevestigd werd, stelde Mozes den Christus voor, zoo wel Jezus als de leden van zijn lichaam. Bij die gelegenheid werd het bloed der stieren en bokken zoo wel op het boek der wet als op het volk gesprenkeld. Het bloed van den stier stelt Jezus Christus voor,

terwijl het bloed der bokken de gemeente voorstelt, die met Jezus in de bediening van het nieuwe verbond deelt.

Gesloten onder de Wet

Waarom was het voor Jezus noodig, als Jood geboren te worden? Door zijn profeten voorzeide God, dat de Verlosser uit het zaad Abrahams zou komen. Dat zou op zichzelf reeds voldoende zijn. De Apostel Paulus noemt nog een extra reden, als hij zegt: „Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geworden uit eene vrouw, geworden onder de wet; opdat hij degenen, die onder de Wet waren, verlossen zou en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.” (Galaten 4:4, 5) Het onvermogen der Joden, om de wet te houden, was voor hen het bewijs, dat zij zondaars en dus dienaren der zonde waren. Als zondaars konden zij geen kinderen Gods worden. Uit zichzelf konden zij niet van dit onvermogen bevrijd worden. Zij zouden dus gedurende hun geheele leven aan de dienstbaarheid onderworpen zijn. — Hebreë 2:15.

Te bestemder tijd kwam Jezus. Hij was geen zoon van Hagar, en men kon van hem dus niet zeggen, dat hij tot het „zaad van het wetsverbond” behoorde. Het feit, dat hij onder de wet geworden was, heeft klaarblijkelijk de beteekenis, dat hij van den tijd zijner geboorte af tot zijn wijding onder de tucht der wet stond. In ditzelfde verband zegt Paulus: „Zoo langen tijd als de erfgenaam een kind is, zoo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles: maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den Vader van tevoren gesteld.” (Galaten 4:1, 2) Alhoewel hij de

Zoon Gods was, verschilde hij van zijn geboorte tot zijn meerderjarigheid op dertigjarigen leeftijd niets van een dienstknecht, omdat hij onder de tucht der wet stond, die zijn voogd was. Zoo is duidelijk de bewijsvoering van den apostel. Als onmiddellijke zoon Gods was Jezus een vrij mensch; maar het behaagde Jehova, hem aan de tucht van het wetsverbond te onderwerpen. Het Bijbelsch verslag meldt ons, dat Maria en Jozef den knaap Jezus naar Jeruzalem brachten en hem den Heer voorstelden, zooals door de wet voorgeschreven was. (Lucas 2 : 22-24) Daarna was hij, zoolang hij kind was, volgens de wet onderworpen aan zijn ouders. Nu Jezus aan Jehova als eerstgeborene zijner Joodsche ouders voorgesteld was, had Jehova van dien tijd af een wettige aanspraak op Jezus.

De apostel zegt in ditzelfde verband: „Christus heeft ons verlost van den vloek der Wet, een vloek geworden zijnde voor ons.” — Galaten 3 : 13.

Stonden de Joden nu krachtens hun verbond onder twee doodsoordeelen, één als kinderen Adams en een ander voor het niet houden van het verbond? Dit schijnt niet mogelijk te zijn. Als kinderen Adams waren zij zondaren en moesten sterven. (Rom. 3 : 9; 6 : 23) Abraham, Izaäk, Jacob en alle profeten stierven door geërfde zonde, die hen onvolmaakt maakte. Hun dood was echter niet onteerend. Maar indien een Jood opzettelijk het wetsverbond zou overtreden, en hij op grond daarvan ter dood veroordeeld werd, moest hij een vervloekten dood sterven. Hoe kon hij een vervloekten dood sterven? „Een opgehangene is Gode een vloek.” (Deut. 21 : 22, 23) Klaarblijkelijk had de apostel dit in den zin, toen hij zeide: „Christus heeft ons verlost van den vloek der Wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt!”

(Galaten 3:13) Men kan moeilijk zeggen, dat de vloek de dood zelf is, maar de onteerende wijze, waarop iemand ter dood gebracht wordt.

De dood van den volmaakten mensch Jezus verschaft den loskoopprijs ongeacht de wijze, waarop hij ter dood gebracht wordt. De mensch Adam had gezondigd, en allen waren onder de zonde gekomen. De volmaakte mensch Jezus smaakte den dood voor allen. (Hebreën 2:9) De dood van den volmaakten mensch is het, die den loskoopprijs verschaft. Maar de onteerende wijze van sterven door kruisiging of door 't ophangen aan een hout had blijkbaar het opheffen van den vloek over Israël ten doel. „Geworden onder de Wet” als Jood in den vleesche hief hij door zijn onteerenden dood aan het hout den vloek op. Jezus vervulde iedere vordering van de wet, ja stierf zelfs, als een vervloekte zondaar. Hierdoor kocht hij Israël als natie van den vloek vrij en maakte het voor de Israëlieten mogelijk, leden van het huis der zonen te worden, waarvan hij het Hoofd is. — Hebreën 3:6; Joh. 1:12.

Daar het verbond met Israël als natie gesloten werd, was de vloek over die natie de onteerende dood aan een hout te hangen, die voor een overtreding der wet, waarop de doodstraf stond, opgelegd werd. Jezus stierf aan het kruis als een zondaar, hoewel hij zonder zonde was, dat wil zeggen, hij stierf als een vervloekte Gods, terwijl hij toch heilig, onschuldig en onbesmet was. Daardoor nam hij den vloek weg. Hij bevrijdde de Joden van hun onvermogen, dat door het wetsverbond op hen rustte, alsmede van hun onbekwaamheid, dat verbond te houden, en maakte het voor degenen, die Christus aannamen, mogelijk, kinderen Gods te worden. — Joh. 1:12.

Het Verbond eindigt

De dood van Jezus Christus aan het kruis maakte een einde aan het wetsverbond. In geen enkel opzicht deed hij het wetsverbond teniet, maar hij vervulde het. „Meent niet, dat ik gekomen ben, om de Wet of de Profeten te ontbinden; ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen.” (Matth. 5:17) Nu het vervuld was, was zijn terzijdestelling in orde. Het „zaad” was gekomen, en het verbond was dus niet langer noodig. Hij maakte de wet groot en verheerlijkte haar. — Jes. 42 : 21, Eng. Vert.

Het doel van het wetsverbond was, zooals Paulus verklaarde, om te dienen, totdat het „zaad” zou komen, aan hetwelk de belofte gedaan was. Nu Christus het Zaad eenmaal gekomen was, werden alle Joden, die hem aannamen, vrijgemaakt van de wet. „Want het einde [zowel het doel als het einde] der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft.” (Rom. 10 : 4) Hij maakte een einde aan de wet, door haar aan het kruis te nagelen, dat wil zeggen, door als een zondaar te sterven.” Uitgewischt hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, eenigerwijze ons tegen was, en heeft dat uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende.” (Col. 2 : 14) De wet was tegen Israël, omdat het haar niet houden kon. Christus volbracht haar door zijn dood voor degenen, die gelooven en hem als den Messias aannemen zouden. „Heeft hij de vijandschap in zijn vleesch teniet gemaakt, namelijk de Wet der geboden, in inzettingen bestaande; opdat hij die twee in zichzelf tot eenen nieuwen mensch zou scheppen, vrede makende.” (Efeze 2:15) Voorts zegt de Apostel Paulus in Hebreë 8 : 6, dat Christus „ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen

bevestigd is", hetgeen dus een bewijs is, dat het oude wetsverbond ten tijde van den dood des Heeren te niet gedaan werd.

Was het een Mislukking?

Was het wetsverbond een mislukking? Voor de doeleinden, waartoe God het gesloten had, was het wetsverbond geen mislukking. Door de zwakheid en onvolkomenheden der menschen bleef het in gebreke, menschen volkomen te maken. God beloofde, dat hij leven zou geven aan allen, die de wet zouden houden. Maar Paulus zegt: „Zoo heeft het gebod zelf mij in den dood gevoerd... Dus is de wet wel heilig, en het gebod is heilig, recht en goed. Is dan iets goeds doodelijk voor mij geworden? Onmogelijk. Doodelijk werd voor mij de zonde — en hieruit bleek haar zondig karakter — de zonde, die door iets voortreffelijks mij den dood berokkende; opdat door het gebod de zonde bovenmatig zondig zou worden.” — Rom. 7 : 10–13, Leidsche Vertaling.

Dan voegt de apostel er aan toe: „Want hetgeen der Wet onmogelijk was, dewijl zij door het vleesch krachteloos was, heeft God, zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleesch, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vleesch.” (Rom. 3 : 3) Dit kan niet beteekenen, dat de wet zelf zwak was, maar veelmeer, dat het wetsverbond door Israël, die één partij in het verbond vormde, zwak was. De Israëlieten waren zwak; en ook Mozes, hun middeelaar, was zwak; en wat de wet niet doen kon, deed God door zijn geliefden Zoon.

Het doel van het wetsverbond kan daarom als volgt omschreven worden: (1) Het werd wegens de zwakheid of zonde der Israëlieten gesloten, en het bepaalt zonde en toont den Israëlieten, wat van een

ieder verlangd zou worden, om tot het „zaad” te behooren; en op grond hiervan deed het dienst als onderwijzer of tuchtmeester, om de Joden op den rechten weg te leiden tot de komst van den Messias. Dit had dus ten doel, het volk voor den invloed van den Duivel te vrijwaren, opdat het God niet vergeten zou. God had een bepaalden tijd gesteld, eer hij, die het „zaad” der belofte zou zijn, naar de aarde zou komen, en tot dien tijd moest het wetsverbond als schild, bescherming en hulp voor de Joden dienst doen. Hij verkoos de Joden tot een volk voor zichzelf, zij werden zijn eigendomsvolk. Dikwijls dwaalden zij van hun verbond af, doch hij was hen genadig. Onder haar leiders viel deze natie geheel van God af, en toen Jezus kwam, verwierp zij hem. Weinigen uit Israël namen hem echter als den Messias aan.

(2) Bovendien toonde het wetsverbond buiten eenigen twijfel aan, dat aan de menschheid zonder een rantsoen en zondoffer geen leven kon verleend worden. Het voorschaduwde het groote offer, en leerde, dat er een offer gebracht moest worden, voordat de bepalingen van het Abrahamietische verbond volledig ten uitvoer gebracht konden worden. Het voorschaduwde betere dingen, die komen zouden; en onder deze betere dingen is het nieuwe verbond, dat God sluit met het doel, de aan Abraham gedane belofte ten uitvoer te brengen.

De middelaar van het wetsverbond zelf was onvolmaakt, en alles, wat hij doen kon, zou door zijn dood beperkt worden. Mozes stierf in het land van Moab, naar het woord des Heeren. (Deut. 34:5) Christus Jezus is de groote Hoogepriester naar de ordening van Melchizedek. Hij is de Middelaar van het nieuwe verbond, en zijn vermogen kent geen grenzen. „Maar deze, omdat hij in der eeuwigheid

blijft, heeft een onvergankelijk priesterschap; waarom hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door hem tot God gaan, alzoo hij altijd leeft, om voor hen te bidden." — Hebreëu 7 : 24, 25.

God koos uit het volk Israëel eenigen, die met Christus Jezus verbonden en leden van het „zaad der belofte" zullen zijn. God wist vooruit, dat er onder de Joden geen voldoende aantal gevonden zou worden, dat Christus zou aannemen, om het geheele aantal, dat voor het „zaad" vereischt werd, te vormen. Daarom bepaalde God lang van tevoren, dat een deel van het „zaad" uit de Heidenen, of niet-Joden, zou genomen worden. De bestemde tijd kwam, dat de Joden verworpen en „vijanden aangaande het Evangelie, om uwentwil [de Heidenen]" werden. (Rom. 11:28) Dat wil zeggen, dat God het voor de Heidenen mogelijk maakte, door Christus tot hem gebracht, gerechtvaardigd en verwekt, en een deel van het „zaad" van Abraham naar de belofte te worden. Het was juist uit de Heidenen, dat hij „een volk voor zijnen naam" aangenomen heeft. (Hand. 15 : 14) Dat „volk voor zijnen Naam" bestaat voornamelijk uit Heidenen, die nu op aarde zijn, en het is het voorrecht en de plicht van al dezulken, om den naam Jehova's te verheerlijken, door zijn deugden te verkondigen. Weldra zal het nieuwe verbond in werking treden met het doel, God's beloften, om alle geslachten des aardrijks te zegenen, ten uitvoer te brengen.

Het Israëlietische volk werd door den Heer grootelijks geëerd en begunstigd. Hierover schreef Paulus: „Welke is dan het voordeel van den Jood? Veel in alle manier. Want dit is wel het eerste, dat hun de woorden Gods zijn toebetrouwd." (Rom. 3 : 1, 2) Zij genoten het voorrecht, vertegenwoordigers van God op aarde te zijn. De Joodsche natie voorschaduwde

het georganiseerde Christendom en in het bijzonder degenen die belijden volgelingen van Christus te zijn, maar die afvallig geworden zijn en zich in de aan gelegenheden dezer booze wereld gemengd hebben. De Joden verzaakten God en werden verworpen. Het georganiseerde Christendom heeft eveneens God verzaakt en is verworpen, gelijk God voorzeggd had. „Want mijn volk heeft twee boosheden gedaan, mij, de springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelve bakken uit te houwen, gebrokene bakken die geen water houden. Ik had u toch geplant, eene edele wijnstok, een geheel getrouw zaad: hoe zijt gij mij dan veranderd in verbasterde ranken eens vreemden wijnstoks? Want al wiescht gij u met salpeter, en naamt u veel zeep, zoo is toch uwe ongerechtigheid voor mijn aangezicht geteekend, spreekt de Heer Jehova. Hoe zegt gij: Ik ben niet verontreinigd, ik heb de Baals niet nagewandeld? Zie uwen weg in het dal, ken wat gij gedaan hebt, gij lichte, snelle kemelin die hare wegen verdraait. Zij is eene woudezelin, gewend in de woestijn, naar den lust harer ziel schept zij den wind: wie zoude hare ontmoeting afkeeren? Allen die haar zoeken, zullen niet moede worden, in hare maand zullen zij ze vinden. Bedwing uwen voet van ontschoeiing, en uwe keel van dorst; maar gij zegt: Het is buiten hoop; neen, want ik heb de vreemden lief, en die zal ik nawandelen.” — Jer. 2 : 13, 21–25.

Jehova's groot en liefdevol plan gaat op grootsche wijze in vervulling, en te bestemder tijd zal de geheele menschheid met de waarheid in aanraking gebracht worden en de gelegenheid ontvangen met God verzoend te worden en te leven. De tijd is nu voor de menschen gekomen om de waarheid te begrijpen, en op grond hiervan wordt de boodschap der waarheid nu tot het volk gebracht.

HOOFDSTUK VII

Het Verbond met Offerande

JEHOVA beperkt nooit de vrije wilsuitoefening van zijn schepselen. Hij dwingt niet tot offerande, noch tot gehoorzaamheid. Men zal bemerkt hebben, dat het zijn voornemen is, zijn bedoelingen door middel van verbonden of plechtige overeenkomsten, om hetgeen in de verbonden voorgeschreven is te doen, ten uitvoer te brengen. Hij stelt de bepalingen van zijn verbond, alsmede de voorschriften, volgens welke te werk gegaan dient te worden en de rechtmatige vergelding voor ongehoorzaamheid of gehoorzaamheid vast.

God is altijd getrouw en waarachtig, en zij die aan de andere zijde van het verbond met hem staan en in liefde volharden, dit verbond ten uitvoer te brengen, ontvangen altijd een belooning uit de hand des Heeren. De Christen kan derhalve met groote zekerheid voortgaan in de volle verzekering, dat getrouwheid van zijn kant hem zeker ten goede zal komen. Men lette er echter wel op, dat niet de begeerte naar de belooning de drijfveer van zijn handeling mag zijn, doch dat zijn toewijding aan Jehova God geheel onzelfzuchtig moet zijn. Dit is het juist, wat voor de Christenen de zwaarste beproeving is. Steeds is het Satan's bedoeling geweest, de Christenen er toe te verleiden, hun trouwe toewijding aan God op te geven. Hiertoe bedient hij zich van de meest verschillende listen, misleiding en bedrog. God laat toe, dat Christenen verzocht worden, om de echtheid van

het geloof en de trouw van het schepsel te beproeven. Daarom staat er geschreven dat Jezus in alle dingen verzocht geweest is, gelijk zijn navolgers, doch dat hij in al deze verzoeken getrouw en zonder zonde geweest is. Daarom is hij ook in staat met zijn volgelingen mede te voelen in hun beproevingen en verzoeken en kan hij dengenen, die verzocht worden, bijstand verleen. — Hebr. 2:18; 4:15.

Gedurende het Christelijke tijdperk is een ieder die beleden heeft een Christen te zijn, op de proef gesteld. De groote strijdvraag is altijd geweest: Wie is God en wien zullen wij dienen? Satan heeft in de harten der geestelijken hoogmoed en eerzucht aangewakkerd, om hen hierdoor ten val te brengen. Zij hebben God's verklaring over het hoofd gezien, dat hij de zachtmoedigen in gerechtigheid zal leiden. (Ps. 25:9) Toen zij echter in hun eigen oogen wijs werden en zich groot en gewichtig begonnen te voelen, konden zij gemakkelijk van den Heer worden afgeleid. Met hun lippen beweerden zij God te dienen, doch in hun handelingen verloochenden zij hem en dienden den Duivel. Zij waren niet ootmoedig, doch aanmatigend en ongehoorzaam. Daarom heeft God ze wederstaan en ze van zich gestooten, en zij zijn daarna zoover gekomen, dat zij den Duivel en zijn organisatie dienstbaar geworden zijn. Indien zij echter ootmoedig en gehoorzaam aan God gebleven waren en hem en zijn waarheid op grond van hun liefde voor hem en zijn Woord gediend zouden hebben, zou hij hun zijn gunst betoond hebben.

De Heer liet zijn geïnspireerden getuige zijn voorschrift van handelen in duidelijke bewoordingen op teekenen: „God wederstaat de hoovaardigen, maar den nederigen geeft hij genade. Vernedert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat hij u verhoogte te zijner tijd.” (1 Petr. 5:5, 6) Niet genegen te wachten

tot God's tijd gekomen zou zijn, hebben de geestelijken getracht zichzelf te verhoogen. Daarom missen zij thans het juiste inzicht in de Schriften en hebben zij geen inzicht of begrip van God's groot voornemen betreffende de verzoening van den mensch met zichzelf. Zij zijn niet langer betrouwbare leidlieden voor het volk. Het is thans duidelijk God's wil, dat de menschen persoonlijk God's Woord bestudeeren om tot kennis der waarheid te komen. Een juist inzicht in God's verbonden maakt het mogelijk, de achter-eenvolgende stappen van het goddelijke programma, dat de verzoening en zegening van het volk beoogt, te zien.

Jehova sloot een ander verbond in verband met de verzoening tusschen den mensch en zichzelf. Dit verbond omvat het grootste aller offers. Het omvat een offer van de zijde van Jehova zelf en een offer van de zijde van zijn Zoon, Jezus, en zelfs nog anderen worden in dit verbond opgenomen. Dit verbond wordt daarom in de Schrift terecht het „verbond met offerande” genoemd. Alle schepselen die in dit verbond opgenomen worden en die hieraan getrouw zullen zijn, ontvangen de grootst mogelijke gunst uit de hand van Jehova God. Als de volledige volvoering van dit verbond nadert, gebiedt God: „Verzamelt mij mijne gunstgenooten, die mijn verbond maken met offerande.” — Ps. 50 : 5.

In verband met het sluiten van het Abrahamietische verbond en het wetsverbond werden dieren als slachtoffers geofferd; maar deze waren slechts beelden van het groote offer van het verbond met offerande, dat wij nu beschouwen.

Het woord „offerande”, zooals het in dezen grondtekst (Ps. 50 : 5) gebezigd wordt, heeft nadrukkelijk betrekking op een bloedoffer, dat wil zeggen, op een verbond waarvan het vergieten van bloed het hoofd-

bestanddeel is. Het woord „offerande” is hier een vertaling van het Hebreeuwsche woord, dat „slachten” beteekent. De volgende teksten zijn toepasselijk: „Zoo zult gij slachten van uwe runderen en van uwe schapen, die de Heer u gegeven heeft.” (Deut. 12:21) „En hij slachtte [volgens kanteekening offerde] al de priesteren der hoogten.” (2 Kon. 23:20) „En de vrouw had een gemest kalf in haar huis, en haastte zich, en slachtte het.” (1 Sam. 28:24) In elk dezer teksten zijn de woorden „slachten”, „slachtte”, „slachtoffer” van hetzelfde Hebreeuwsche grondwoord, dat „slachten” beteekent.

De Christenen die in de dagen der apostelen leefden, hadden een duidelijk inzicht in het verbond met offerande. Aangezien dit offerverbond een zeer belangrijk deel van het goddelijk programma vertegenwoordigt, stelde Satan ernstige pogingen in het werk om de Christenen juist hiervoor te verblinden. Ongemerkt en met groote geslepenheid lokte hij de geestelijkheid in zijn val, deed hen hun inzicht in het offerverbond geheel verliezen en maakte hen tenslotte tot willige verdedigers van Satan's zaak. Zelfzuchtige en eerzuchtige menschen begonnen zich toen als vertegenwoordigers van God op te werpen. Zij begeerden echter niet, het nederige voorbeeld der apostelen te volgen. God's getrouwe getuige schreef onder inspiratie: „Nochtans hebben wij maar éénen God, den Vader, uit welken alle dingen zijn en wij tot hem, en maar éénen Heer, Jezus Christus, door welken alle dingen zijn en wij door hem.” — 1 Cor. 8:6.

Eerzuchtige geestelijken wilden echter dit eenvoudig getuigenis der waarheid niet aanvaarden; integendeel, zij gaven er de voorkeur aan, een mysterieus dogma op den voorgrond te plaatsen, dat zij de drieëenheid van drie Goden in één noemen. De

geestelijkheid kan de drieëenheid of drievuldigheid zelf niet verstaan, om de eenvoudige reden dat dit leerstuk onjuist is. Zij hebben gedurende al dien tijd geweten, dat ook het volk dit niet kon verstaan. De Duivel prikkelde echter hun eierzucht, en gaf ze in, dat door het stellen van dit mysterieuze dogma het volk de geestelijken als groote mannen zou gaan beschouwen. Zoo zijn zij dan, niet bereid om de waarheid te gehoorzamen en van hun eigen belangrijkheid overtuigd, voortgegaan in groote duisternis. Zij waren niet bereid het voorbeeld der apostelen te volgen en Christus en dien gekruisigd te prediken. (1 Cor. 2:2) Daarentegen wenschten zij hun eigen wijsheid naar voren te brengen, om in de oogen des volks als groote mannen beschouwd te worden. Waar het hun echter onmogelijk is, hun dwaze leerstellingen over de onsterfelijkheid, de eeuwige pijniging en de drieëenheid met elkander in overeenstemming te brengen of redelijk te verklaren, zijn zij tot de gevolgtrekking gekomen, dat het thans verstandiger is, de waarachtigheid der Schriften in twijfel te trekken, en zij beweren, dat de menschen die de Schrift geschreven hebben, minder geleerd waren dan de tegenwoordige geestelijken. Thans loochent zelfs het grootste deel hunner openlijk, dat er eenige kracht in het offerbloed van Christus is.

Hoe kwamen zij tot een dergelijken toestand? De apostel antwoordt: „Daarom dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden. En daarom zal God hun zenden eene kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden gelooven; opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid.” (2 Thess. 2:10-12) Zij hebben werkelijk een behagen in ongerechtigheid gehad, door te loochenen dat de mensch gezondigd

heeft en als gevolg daarvan gevallen is, alsmede de noodzakelijkheid voor zijn verlossing en verzoening en door te loochenen dat het bloed van Jezus de grondslag voor de verzoening vormt. Zij hebben een welbehagen in de ongerechtigheid gehad, doordat zij de organisatie des Duivels en in het bijzonder den Volkenbond vertegenwoordigd hebben, alsof deze het middel zou zijn om den wensch aller volkeren te brengen. Openlijk hebben zij beweerd, dat de voornaamste bezigheid van den mensch het ontwikkelen van een karakter is, om zich zodoende zelf tot volmaaktheid te brengen. Voor dit doel mengen zij zich in de politiek en werken samen met onrechtvaardige en verdorven uitbuiters en alcoholsmokkelaars om onder het mom der wet het volk het bedriegelijke, zoogenaamde alcoholverbod op te dringen. Voorts hebben zij een behagen in de ongerechtigheid, door vooraanstaande en groote mannen uit politieke kringen en de machthebbers uit de financiëele wereld, die het volk onderdrukken, tot de belangrijkste hunner kudden te maken. Zij scheppen er een welbehagen in, te loochenen dat het koninkrijk Gods de eenige weg of het middel is, om gerechtigheid op aarde te grondvesten. Zoo zien wij dus de waarheid van de verklaring van den apostel, dat God onder hen een kracht der dwaling gezonden heeft, en zij hebben toegegeven aan de verlokkingen Satans en gelooven zijn leugen eerder dan de waarheid.

Voor de geestelijkheid is de voorspelling van God's profeet thans waarheid geworden, dat de Schrift voor hen een verzegeld boek is. (Jes. 29:10, 11) Hun oogen zijn geheel en al verblind voor het feit, dat Satan de god dezer wereld is. (2 Cor. 4:4) Zij hebben de duidelijke uitspraak der Schrift om zich onbevlekt van de wereld te bewaren, geheel buiten beschouwing gelaten. (Jac. 1:27) Zij zijn daarentegen

een deel van de wereld geworden. Openlijk verkondigen zij het volk: „De godsdienstige zaken zijn onafscheidelijk aan de zaken der wereld verbonden.’ Zij hebben geheel uit het oog verloren, dat hun samenwerking met de wereld en hun pogingen om de politiek van Satan’s organisatie te steunen, hen tot overspelers in den zin van de Schrift gemaakt hebben, waarin geschreven staat: „Overspelers en overspeelsters, weet gij niet dat de vriendschap der wereld eene vijandschap Gods is? Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld.” (Jac. 4:4) Door hun wijze van handelen zijn zij vijanden van God en van Christus geworden, en tevens ook de vijanden van het volk, omdat zij tegen de hoogste belangen van het volk in werken. Iedere geestelijke beschouwt zijn gemeente als zijn kudde en matigt zich het voorrecht aan, de kudde tot zijn persoonlijk voordeel te scheren. Zij hebben geheel uit het oog verloren, dat God dezen toestand vooruit gezien heeft en tot hen die zouden beweren de herders der kudde te zijn, zeide: „Wee de herders die zichzelf weiden, en hunne kudden niet weiden; die het vette eten, en bekleeden zich met de wol, maar de schapen weiden zij niet.” (Ezech. 34:2, 3) Geheel in strijd met de Schrift hebben zij zich titels toegeëigend als „Doctor in de godgeleerdheid”, en zij onderteekenen bijvoorbeeld als dus „Eerwaarde Thimotheüs Jones” enz. Zij noemen zich de wachters der kudden en zij bewaken hun kudden alleen terwille van zelfzuchtige belangen. Zij hebben geheel vergeten, hoe God zijn profeet dezen toestand vooruit liet schrijven: „Hunne wachters zijn allen blind, zij weten niets, zij allen zijn stomme honden, zij kunnen niet bassen, zij zijn slaperig, zij liggen neder, zij hebben het sluimeren lief. En deze honden zijn sterk van begeerte, zij kunnen niet ver-

zadigd worden; ja het zijn herders die niet verstaan kunnen; zij allen keeren zich naar hunnen weg, elk een naar zijn gewin, elk uit zijn einde." — Jesaja 56 : 10, 11.

Dit is de reden, waarom de geestelijkheid beweert, dat het bloed van Christus Jezus geen koopwaarde heeft en ook niets met de verzoening des menschen met God te maken heeft. Met een vroom gezicht en met gehuichelde verbazing en met opgeheven handen ten teeken van heilige verontwaardiging veroordeelen zij de offers van dieren bij de Israëlieten als gruwelijk en slecht. En zij meenen verder, dat de dood van Jezus iets abnormaals was, en dat zijn dood niets meer te maken heeft met de zegening der menschheid dan de dood van ieder ander mensch. Dat toch de oogen der menschen voor dit vrome bedrog mogen opengaan. Keert hun den rug toe, en een ieder zoeke de waarheid persoonlijk uit de hand des Heeren te ontvangen. Laten wij er daarom thans toe overgaan, het verbond met offerande nader te onderzoeken. Al is het verbond met offerande ook abnormaal, zoo is het toch volkomen in overeenstemming met nauwgezette gerechtigheid en een uitdrukking van volkomen onzelfzuchtigheid. God's schepsel, de volmaakte mensch Adam, had gezondigd en verloor daardoor het recht op leven. Hij moest sterven en voor altijd dood blijven, als niet iemand anders, die even volmaakt was als hij, Adam's plaats in den dood zou innemen. Gerechtigheid eischte de verbeurdeverklaring van het leven van Adam. Liefde voorzag in den overeenkomstigen persoon voor de offerande. Jehova verordende een verbond om dat doel ten uitvoer te brengen.

Geen schepsel in den hemel of op de aarde kon dat offerverbond tot stand brengen behalve Jehova. „Naar het voornemen desgenen [Jehova], die alle

dingen werkt naar den raad van zijnen wil." (Efeze 1:11) „Want wie heeft de zin des Heeren gekend? Of wie is zijn raadsman geweest?" (Romeinen 11:34) „Wie heeft den geest des Heeren [Jehova] bestierd, en wie heeft hem als zijn raadsman onderwezen? Met wien heeft hij raad gehouden, die hem verstand zou geven, en hem zou leeren van het pad des rechts? en hem wetenschap zou leeren, en hem zou bekendmaken den weg des veelvoudigen verstands?" (Jesaja 40:13, 14) Niemand heeft Jehova onderwezen, en niemand heeft hij om raad gevraagd.

Dat verbond met offerande en het doel, waarom het gesloten werd, is voor allen een geheim geweest, totdat God's tijd kwam, om het te openbaren. „In welke dingen de engelen begeerig zijn in te zien." (1 Petrus 1:12) Ongetwijfeld sloot dit ook den Logos, den grootste aller engelen in. „De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die hem vreezen; en zijn verbond, om hun die bekend te maken." (Ps. 25:14) Deze en andere teksten vormen krachtigen steun voor de gevolgtrekking, dat het verbond met offerande tot den tijd dat het gesloten werd of zelfs nog daarna aan geen enkel schepsel in het universum bekend was. Het verbond is Jehova heilig. Hij zegt: „Ik zal mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit mijne lippen gegaan is, zal ik niet veranderen." — Psalm 89:35.

Het verbond en zijn doorvoering vereischten den dienst van den hoogepriester, om den offerdienst in het priesterlijk ambt uit te voeren. „En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron." (Hebreëen 5:4) Indien geen mensch dezen offerdienst van priester op zich kon nemen, hoeveel te minder kon dan het schepsel het verbond met offerande aan Jehova voorstellen.

Dit is daarom een afdoend bewijs, dat alleen Jehova het was, die het verbond met offerande instelde en het op den door hem bepaalden tijd bekend maakte.

De Aanleiding

Wat was de aanleiding voor dit buitengewone verbond? In geen geval een van God komende begeerte naar bloed. Bij hem is de fontein des levens. (Ps. 36 : 10) Hij had geen bloed voor zelfvoldoening noodig. „Zoo mij hongerde, ik zou het u niet zeggen; want mijne is de wereld en hare volheid. Zou ik stieren vleesch eten, of bokkenbloed drinken?” (Ps. 50 : 12, 13) Waartoe zal mij zijn de veelheid uwer slachtoffers? zegt de Heer; ik ben zat van de brandoffers der rammen, en het smeer der vette beesten, en heb geen lust aan het bloed der varren, noch der lammeren, noch der bokken.” — Jes. 1 : 11.

De aanleiding was liefde en genade, door Jehova uitgeoefend. De eer van Jehova's Naam was er bij betrokken en liefde en genade werkten samen met wijsheid, om in de behoefte te voorzien. Het leven des menschen is een heilig recht of voorrecht. (Gen. 9 : 5) Adam schond de heiligheid van het door God gegeven leven. Nu bestemde Jehova, dat iemand een offerandelijken weg zou volgen, opdat de heilige gift des levens voor den zondaar vernieuwd mocht worden. Jehova verlangde niemand om te offeren; daarom was de offerdienst het gevolg van liefde. Het offer zou evenveel van God's zijde als van de zijde van de andere partij van het verbond zijn omdat God alleen voor het offer zorgde en maatregelen voor het offeren nam. Al deze maatregelen moeten geheel volgens God's wil en door de andere partij van het verbond vrijwillig aangenomen zijn. Om deze reden was het verbond de eenige schikking,

die op afdoende wijze een grondslag voor de verzoening des menschen verschaftte. De vrijheid en de vrije wil van den geofferde waren hier niet mede gemeoid.

Wanneer en waar het gesloten werd

Bij de vaststelling van de plaats, waar het verbond met offerande gesloten werd, kan gezegd worden, dat het doel van het verbond een controle voor de gevolgtrekking is. Een volkomen mensch had gezondigd en verloor zijn recht op leven. God wenschte nu, dat dit recht op leven door een ander teruggekocht zou worden. Zijn wet eischte leven om leven. (Deut. 19:21) Een volmaakt mensch met menschelijk leven moest degene zijn, die geofferd zou worden. Een geestelijk wezen kon geen verbond met offerande aangaan en een menschelijk wezen verlossen, omdat dat geen overeenkomstige prijs zou zijn. Het is waar, dat de natuur van den Logos van de geestelijke tot de menschelijke overgebracht werd, maar er is geen Bijbelsch bewijs, dat toen, namelijk ten tijde van de overbrenging, den Logos iets van een verbond met offerande bekend was. Daar hij zich volkomen aan den wil Jehova's onderwierp, kwam hij in overeenstemming met zijn wil naar de aarde en werd een volkomen mensch. Hij werd verwekt, niet door een gevallen mensch, maar door de kracht Jehova's. Toen hij zijn meerderjarigheid als mensch bereikt had, wist hij ongetwijfeld, dat hij iets in verband met de herstelling des menschen tot het leven te doen had. Wat ook zijns Vaders wil mocht zijn, in alle opzichten was hij bereid dezen te doen. Dit werd aangetoond door de door hem gebezigde woorden: „Zie, ik kom; in de rol des boeks is van mij geschreven, ik heb lust, o mijn God! om uw welbehagen te doen!” (Ps.

40 : 8, 9) Paulus stelt den tijd van het verbond vast aan den Jordaan, toen de bovenaangehaalde woorden van kracht werden. (Hebr. 10 : 5) Daar kwam Jezus als een volwassen mensch in de wereld en moest beslissen, of hij al of niet van de wereld zou zijn. Vóór dien tijd was zijn positie, niettegenstaande hij erfgenaam was, niets meer dan die van een dienst-knecht, omdat hij onder de tucht van het wetsverbond stond. — Galaten 4 : 1, 2.

Toen de bestemde tijd des Vaders gekomen was, moest een belangrijk deel van God's wil ten uitvoer gebracht worden, dat vóór dien tijd voor allen verborgen geweest was. Aan den Jordaan, ten tijde der wijding van den mensch Jezus, was de bestemde tijd des Vaders gekomen. Dat schijnt dus duidelijk de juiste en bestemde tijd te zijn, om het verbond te sluiten, dat de opoffering van den mensch Jezus ten gevolge had. De onvoorwaardelijke overeenkomst, die door Jezus gemaakt werd, was het doen van den wil zijns Vaders, wat deze ook zijn mocht, en als deze wil aangaf, dat hij sterven moest, was hij daartoe bereid. De offerande was in de eerste plaats de offerande Jehova's, omdat Jehova het was, die zijn teeder beminde Zoon, die nadrukkelijk Jehova's eigendom was, gaf, om geofferd te worden. Dit werd aangetoond in het beeld, waarin Abraham, die Jehova voorstelde, zijn eenigen zoon Izaäk offerde, die op dat oogenblik Jezus voorstelde.

Het was die liefde Gods, die in de offerande voorzag, dat door het offer op den berg Moria afgebeeld werd. Dit wordt verder bewezen door de woorden: „Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” (Joh. 3 : 16) De gevolgtrekking is dus onweerlegbaar, dat het verbond

met offerande op aarde en niet in den hemel gesloten werd; en dat het aan den Jordaan gesloten werd, toen Jezus zich wijdde en gedoopt werd. Het schijnt nauwelijks aannemelijk te zijn, dat Jezus vóór dien tijd begreep dat hij geofferd moest worden. Onmiddellijk na zijn wijding aan den Jordaan ging hij naar de woestijn om het goddelijk plan te overdenken. Daar leerde hij ongetwijfeld de beteekenis en de draagwijdte van zijn verbond met den Vader kennen. In de woestijn plaatste Satan hem voor groote verzoeken, die ten doel hadden, hem van zijn verbond af te houden. Bij deze beproeving verklaarde Jezus in hoofdzaak, dat eeuwig leven afhankelijk is van volkomen gehoorzaamheid aan God en van de getrouwe uitvoering van zijn verbond met God. (Matth. 4:4-10) Ongetwijfeld ging de volkomen mensch Jezus voort, het voornemen zijns Vaders te bestudeeren, en hij begreep, dat dit verbond zijn dood eischte. Hij verklaarde dan ook, dat hij gekomen was, om zijn leven te geven voor de menschen. (Matth. 20:28) Verder zeide hij: „Ik ben het brood des levens. Ik ben dat levende brood dat uit den hemel nedergedaald is: zoo iemand van dit brood eet, die zal in eeuwigheid leven; en het brood dat ik geven zal, is mijn vleesch, hetwelk ik geven zal voor het leven der wereld. Ik ben de goede Herder. De goede herder stelt zijn leven voor de schapen. Gelijkerwijs de Vader mij kent, alzoo ken ik ook den Vader; en ik stel mijn leven voor de schapen. Daarom heeft mij de Vader lief, overmits ik mijn leven afleg, opdat ik het wederom neme.” — Joh. 6:48, 51; 10:11, 15, 17.

Dat Jezus handelde met inachtneming van de bepalingen van zijn verbond met den Vader wordt door de volgende woorden bewezen: „Niemand neemt het [mijn leven] van mij, maar ik leg het van mijzelf

af: ik heb macht het af te leggen en heb macht het wederom te nemen; dit gebod heb ik van mijn Vader ontvangen." (Joh. 10:18) Toen Petrus Jezus als den Gezalfde Gods erkende, antwoordde Jezus hem: „De Zoon des menschen moet veel lijden, en verworpen worden van de ouderlingen en overpriesters en schriftgeleerden, en gedood en ten derde dage opgewekt worden." (Lucas 9:22) Hierdoor toonde hij aan, dat zijn verbond omvatte, dat hij gedood zou worden, en dat hij uit den dood zou worden opgewekt. Ongetwijfeld begreep Jezus, dat zijn doop in de wateren van den Jordaan symbolisch zijn dood voorstelde, en dat zijn eigenlijke dood zijn offeranderlijke dood zou zijn. „Ik moet met eenen doop gedoopt worden, en hoe word ik geperst, totdat het volbracht zij!" — Lucas 12:50.

Anderen in het Verbond opgenomen

De grondslag voor de verzoening des menschen is het vergoten bloed van Jezus, uitgestort in overeenstemming met de bepalingen van het offerverbond. Geen ander offer wordt geëischt. Zijn levensbloed, dat ten volle uitgestort werd, voldeed aan de eischen en verschafte den rantsoenprijs. Het behaagde God echter, dat er uit de menschen andere gewilligen in het verbond met offerande zouden opgenomen worden. Dit zijn de eersten, die door het bloed van Christus met God verzoend worden. Zij worden heiligen genoemd. (1 Cor. 1:2; 2 Cor. 13:13; Efeze 1:18) Geen onrechtvaardige menschen konden in dit offerverbond worden opgenomen. Daaruit volgt, dat degenen die in dit verbond opgenomen worden, eerst met God verzoend moeten worden, om voor God aannemelijk te zijn. Jezus heeft daarom in de eerste plaats zijn bloed voor deze klasse aangeboden ten

zondoffer, toen hij in den hemel opvoer om in de tegenwoordigheid Gods te verschijnen, wat na zijn opstanding geschiedde. (Hebr. 9:24) Met Pinksteren gaf God zichtbare bewijzen, dat het offer van Jezus tot een zondoffer was aangenomen. Dit werd openbaar door de uitstorting van den heiligen geest over zijn discipelen, die zich reeds aan God en zijn dienst gewijd hadden. (Hand. 2:1-18) Door hun geloof aan God en aan het vergoten bloed van Christus Jezus rechtvaardigde en verzoende God deze getrouwe mannen met zich. De apostel schrijft hierover: „Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heer Jezus Christus; door welchen wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade in welchen wij staan, en roemen in de hope der heerlijkheid Gods. Maar God bevestigt zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is als wij nog zondaars waren; veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door zijn bloed, zullen wij door hem behouden worden van den toorn. Want indien wij vijanden zijn, met God verzoend zijn door den dood zijns Zoons, veel meer zullen wij verzoend zijnde, behouden worden door zijn leven.” — Rom. 5:1, 2, 8-10.

Om in het offerverbond opgenomen te worden, moet men volgens de Schrift den volgenden weg bewandelen: Gelooven in God als den grooten Schepper en Belooner dergenen, die hem ijverig zoeken te dienen (Hebr. 11:6); gelooven in Jezus Christus als het groote offer voor het loskopen der menschheid (Joh. 3:16; 14:6); voorts volkomen bereidwilligheid om den wil van God te doen, wat de wijding is. (Matth. 16:24; Lucas 9:23) Rechtvaardiging wil zeggen dat God den gewijde op grond van het vergoten bloed van Christus en het geloof en de gehoorzaamheid van dengene die zich wijdt, recht-

vaardigt (Rom. 8:33) en nadat hij aldus gerechtvaardigd is, heeft hij vrede met God, zooals de apostel in Romeinen 5:1, 2 verklaart.

De rechtvaardiging des menschen door Jehova heeft alleen ten doel, den gerechtvaardigde als een deel van het offer van Jezus aan te nemen. De gerechtvaardigde moet met denzelfden doop gedoopt worden, als waarmede Jezus gedoopt werd. (Marcus 10:38, 39) Hij is geroepen, om hetzelfde pad te bewandelen, dat de volmaakte mensch Jezus bewandeld heeft. (1 Petrus 2:21) De gerechtvaardigde wordt rechtvaardig gerekend en neemt tegenover Jehova op grond van het bloed van Christus een volkomen positie in. Hij wordt dan tot een deel van het offeranderlijk lichaam van Christus gerekend en hij wordt door hem als een deel van zijn offerande geofferd. Te dien tijde wordt hij verwekt en gezalfd en daardoor in het lichaam van Christus opgenomen. Hij is dan een nieuw schepsel in Christus. (Rom. 8:1-15) Voor hem geldt dan de belofte, dat hij medeërfgenaar met Christus Jezus in heerlijkheid zal worden, als hij zijn wijding getrouw blijft en met Christus lijdt en sterft. — Romeinen 8:16, 17.

De discipelen werden niet reeds uitgenoodigd, in dit verbond opgenomen te worden, toen zij uitgezocht werden. Even voor de kruisiging des Heeren vierde hij het door de wet voorgeschreven Pascha. Nadat hij het eten van dit Pascha met zijn discipelen beëindigd had, nam hij het brood en brak het, waardoor hij de verbreking zijner menselijkheid of het afleggen van zijn leven symboliseerde. Bij die gelegenheid zeide Jezus: „Neemt, eet, dit is mijn lichaam.” Hiermede bedoelde hij natuurlijk, dat dit zijn lichaam symboliseerde of voorstelde. Daarna nam hij den drinkbeker en bood dezen zijn discipelen aan met de woorden: „Drinkt allen daaruit; want dit is

mijn bloed, het bloed des nieuwen testaments [verbond], dat voor velen vergoten wordt ter vergeving van zonden." — Mattheüs 26:28.

Volgens de Joodsche wet was het drinken van bloed een daad die met den dood gestraft werd. (Lev. 17:10) De discipelen wisten natuurlijk, dat Jezus' uitnoodiging om zijn bloed te drinken een uitnoodiging beteekende om aan zijn offerverbond deel te hebben, in zijn dood te deelen. Bij een andere gelegenheid zeide hij tot hen: „Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden, tenzij dat gij het vleesch van den Zoon des menschen eet en zijn bloed drinkt, zoo hebt gij geen leven in uzelfen. Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven, en ik zal hem opwekken ten uiterste dage; want mijn vleesch is waarlijk spijs, en mijn bloed is waarlijk drank. Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, die blijft in mij en ik in hem." (Joh. 6:53-56) Zijn vleesch te eten wil symbolisch zeggen, dat men gelooft, dat het afleggen van zijn leven de grondslag voor de verzoening des menschen met God is en dat het drinken van het bloed wil zeggen aan zijn offerverbond deel te nemen. Dit zijn de uitdrukkelijke voorwaarden, waardoor men zijn erfgenaamschap in het koninkrijk kan verkrijgen.

Wederom werd de geestelijkheid door Satan den Duivel misleid en tot zijn werktuig gemaakt, om den Heer op schromelijke wijze verkeerd voor te stellen. Er zijn verschillende en talrijke sekten, die tegenstrijdige leerstellingen naar voren brengen. Indien gij een geestelijke vraagt: Wat moet men doen om een Christen te worden en naar den hemel te gaan? zal hij u zeggen, dat gij in Christus moet gelooven als het groote voorbeeld en dat gij in de kerk gebracht moet worden en tot aan uw dood toe een getrouw lidmaat van de kerk moet blijven. Indien men de

geestelijken op het feit wijst, dat de verschillende kerksystemen ook verschillende leerstellingen hebben, zullen zij antwoorden: „Dit is niet zoo belangrijk, het komt er niet zoozeer op aan wat men gelooft, maar wel dat men een goed lid van de kerk is”. De geestelijken zijn dan ook niet veeleischend wat betreft hetgeen hun gemeenteleden moeten gelooven. Zij nemen de menschen in hun kudde op en teren geregeld op hun zak, opdat de geestelijke gehandhaafd kan blijven, en dit is voor hen de zaak van het meeste belang.

De Heer stelde echter den regel vast, dat niemand een lid van de gemeente, die het lichaam van Christus is, kan worden en zich nimmer met hem in het eeuwige leven en de onsterfelijkheid kan verheugen, als men niet eerst door geloof in het bloed van Jezus gerechtvaardigd is, zich in zijn dood doopt en tot den dood getrouw is. Zijn bloed te drinken wil zeggen aan zijn offerande deel te hebben, en na tot het verbond togetreden te zijn tot het einde toe aan God en aan Christus getrouw te zijn en te weigeren zich bij eenig deel van de organisatie des Duivels aan te sluiten. Alle leden van de ware gemeente moeten in den dood van Christus gedoopt worden. (Rom. 6:3-6) Deze zijn met God verzoend door het bloed van Jezus Christus, alvorens zij in het verbond opgenomen worden.

Christus Jezus is de Middelaar tusschen mensch en God om den mensch met God te verzoenen. De verzoening dergenen die Christenen worden, geschiedt echter niet volgens de bepalingen van het verbond, maar op grond van geloof en gehoorzaamheid. Het nieuwe schepsel in Christus staat niet onder eenig verbond, waarvan Christus Jezus de Middelaar is. De Christen, dat wil zeggen de gerechtvaardigde, die door den heiligen geest verwekt en gezalfd wordt,

wordt een deel van het offeranderlijk lichaam van Christus Jezus en wordt door hem geofferd; en als hij getrouw blijft tot in den dood, wordt hij een deel van het „zaad” der belofte en heeft deel in zijn heerlijkheid in onsterfelijkheid. — Galaten 3 : 27–29; Openbaring 2 : 10.

Geen Middelaar

Is er in het verbond met offerande een middelaar? Het antwoord is: Neen; aangezien het verbond gesloten werd tusschen Jehova aan de eene zijde en den volmaakten mensch Jezus aan de andere zijde en beide partijen van het verbond tot het sluiten eener overeenkomst bevoegd waren. Een middelaar wordt slechts dan vereischt, als één der contracteerende partijen onbevoegd is. Ook wordt er in het verbond met offerande geen middelaar vereischt voor al degenen, die in dit verbond als leden van het lichaam van Christus opgenomen worden. Niemand wordt hierin opgenomen, dan nadat hij gerechtvaardigd is en dus gerecht voor Jehova staat. Dezulken komen dus in het verbond met offerande krachtens hun rechtvaardiging en aanneming door Jehova als een deel van het offer van Jezus Christus.

Priester

Zonder eenigen twijfel toont de Schrift aan, dat de Logos, de voornaamste uitvoerende ambtenaar Jehova's, bij de schepping aller dingen was. (Joh. 1 : 3) Priester beteekent iemand, die voor iemand anders in een officiële bevoegdheid als een vooraanstaande ambtenaar dienst doet. Alleen wanneer een priester uit de menschen genomen wordt, verricht hij den offerdienst, zooals de Schrift ons aantoot. Vanaf

het begin der schepping was de Logos Priester des allerhoogsten Gods, omdat hij de eerste vertegenwoordiger Jehova's was. Nu de tijd voor het offeren van een volmaakt mensch voor de zonde gekomen was en er een zoenoffer gebracht moest worden, werd de dienst van een priester vereischt. Paulus verklaart de verwantschap tusschen het Levietische priesterschap en het offeren van dieren, en voegt er dan aan toe: „En dit is nog veelmeer openbaar, zoo er naar de gelijkenis van Melchizedek een ander Priester opstaat, die dit niet naar de wet eens vleeschelijken gebods is geworden, maar naar de kracht des onvergankelijken levens.” — Hebr. 7 : 15, 16.

Het woord „opstaat” heeft niet de beteekenis, dat de Logos geen priester des Allerhoogsten bij de schepping aller dingen was, maar veelmeer dat de tijd van het sluiten van het verbond met offerande de tijd is, dat God een eed aflegde, dat hij in eeuwigheid priester zou zijn naar de ordening van Melchizedek. — Hebreën 7 : 17-21.

Vóór dien tijd had de Logos, of Jezus, geen onsterfelijkheid bezeten; maar nu werd voor hem de gelegenheid opengesteld, om aan de hoogste proef onderworpen te worden, en als hij deze proef met goed gevolg zou doorstaan, zou God hem onsterfelijkheid verleen en hem tot de hoogste plaats in het universum, volgend op den Vader, verhoogen. Terzelfder tijd zou God hem tot den Bewerker van eeuwige zaligheid maken voor al degenen, die hem gehoorzamen. (Hebr. 5 : 8-10) Dit vormde den grondslag van het verbond; en op grond van zijn trouw tot den verachten kruisdood heeft God hem opgewekt en hem uitermate verhoogd, terwijl hij hem een naam gaf, die boven alle andere namen is. (Filip. 2 : 8-11) „En zie, hij leeft nu in alle eeuwigheid” en kan niet meer sterven. — Openb. 1 : 18.

Het is duidelijk, dat het verbond met offerande aan den Jordaan gesloten werd, en dat God daar de eed aflegde, dat Christus Jezus in der eeuwigheid een Priester des allerhoogsten Gods naar de ordening van Melchizedek zou zijn en dat dit nooit veranderd zou worden. Jezus was een volmaakt mensch aan den Jordaan, en daar werden de offerandelijke plichten aan zijn ambt toegevoegd, en hij offerde zichzelf. Het wetsverbond werd in Egypte gesloten en Paulus zegt, dat Jezus na dat verbond hoogepriester in der eeuwigheid geworden is. „Want de wet stelt tot hoogepriesters menschen, die zwakheid hebben; maar het woord der eedzwering, die na de wet is gevolgd, stelt den Zoon, die in der eeuwigheid geheiligd is.” (Hebr. 7:28) Daar wijdde de mensch Jezus zich en is nu voor altoos gewijd; en door het woord en de eed Gods oefent hij voor eeuwig het ambt van priester uit, hetwelk den offerdienst in zich sluit. Van dien tijd af moeten alle offers, die Jehova gebracht worden, door hem, Jezus, den grooten Hoogepriester, geofferd worden. Na den Jordaan had het Levietische priesterschap geen verdere reden van bestaan, en eindigde daarom aldaar. De offerdienst van het Levietische priesterschap voorschaduwde slechts den offerdienst van het Melchizedeksche priesterschap.

Een Offerande

Nimmer is er een natuurlijke nakomeling van Adam geweest, die geschikt was voor een offerande, dat de verzoening des menschen tot stand zou kunnen brengen. Het was alleen de volmaakte mensch Jezus, die de kwaliteiten voor deze offerande bezat. Vóór de wijding onzes Heeren kon er van een verbond met offerande geen sprake zijn, omdat hij sedert Adam de eenige volmaakte mensch op aarde

was. Niet eens de engelen des hemels konden zoo'n verbond aangaan, om het menschelijk geslacht te verlossen, omdat juist een volmaakt mensch geëischt werd, om den loskoopprijs te verschaffen. Hieruit volgt dus, dat er voor Jehova geen reden zou hebben bestaan, dat hij den Logos vóór zijn komst op aarde reeds geopenbaard zou hebben, dat hij een slachtoffer moest worden. Hij kon dit verbond niet eerder aangaan, dan nadat hij een volmaakt mensch geworden was. De apostel maakt ons duidelijk, dat Christus Jezus het zelf was, die het verbond met offerande aangaat en dat er slechts één offerande is. „Noch ook, opdat hij zichzelf dikmaals zou offeren, ... maar nu is hij éénmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde teniet te doen, door zijns zelfs offerande... Alzoo ook Christus, éénmaal geofferd zijnde, om veler zonden weg te nemen.” — Hebr. 9:25-28.

Hoe kan dan iemand anders geofferd worden, teneinde met Christus te zijn? Het blijkt, dat niemand een aannemelijk offer voor God kan zijn, behalve in het geval, dat hij als een deel van het offer van Christus Jezus zelf gerekend wordt. Hieruit volgt dus, dat een ieder, die zich met Jezus in zoo'n offerande aansluit, dit moet doen op grond van hetgeen Jezus deed. Daarom moest de verdienste van het offer van Christus Jezus in den hemel aangeboden worden en de grondslag voor de rechtvaardiging van allen, die in dat verbond opgenomen zouden worden, gelegd worden.

Er wordt dus geen apart verbond met offerande gesloten door degenen, die het lichaam van Christus zullen vormen, maar allen zijn één in Christus Jezus. Een ieder die aangenomen wordt, wordt als een deel van het offer van Christus geofferd.

Alle leden van de ware gemeente zijn één in Christus. „Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en alle de leden van dit ééne lichaam vele zijnde maar één lichaam zijn, alzoo ook Christus. Want ook wij allen zijn door éénen geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij dienstknechten hetzij vrijen; en wij zijn allen tot éénen geest gedrenkt.” (1 Cor. 12 : 12, 13) Allen zijn in zijn dood gedoopt. (Rom. 6 : 3-6) De eersten die in het verbond met Jezus opgenomen werden, waren zijn discipelen en daarna andere Joden. Later werd de gunst tot de Heidenen uitgestrekt. Daarom staat er geschreven: „Maar nu in Christus Jezus zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. Want hij is onze vrede, die deze beiden één gemaakt heeft; en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, heeft hij de vijandschap in zijn vleesch teniet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande, opdat hij die twee in zichzelf tot éénen nieuwen mensch zoude scheppen, vrede makende, en opdat hij die beiden met God in één lichaam zoude verzoenen door het kruis de vijandschap van hetzelfde gedood hebbende. En komende, heeft hij door het evangelie vrede verkondigd u die verre waart en dien die nabij waren. Want door hem hebben wij beiden den toegang door éénen geest tot den Vader. Zoo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenooten Gods.” — Efeze 2 : 13-19.

Geen Koop

Niemand kan ten tijde van zijn wijding een verbond met Jehova sluiten om de eenvoudige reden, dat hij onvolmaakt en niet bevoegd is, om een verbond te sluiten, en omdat hij geen offer heeft, waar

door hij een verbond kan sluiten. Alles, wat de mensch doen kan, is, zich te wijden om den wil Gods te doen. Hoe is het dan voor eenig mensch mogelijk in het verbond met offerande opgenomen te worden? Slechts door de genade Gods, door Jezus Christus.

Iemand komt tot het inzicht, dat hij een zondaar is, dat Jezus Christus zijn Verlosser is en dat Jehova hem gegeven heeft voor de redding des menschen. Hij gelooft dit en geeft zich volledig aan God over, door zich bereid te verklaren, zijn wil te doen, wat deze ook zijn moge. Het geloof van dezen mensch in het vergoten bloed van Jezus Christus vormt de basis, op grond waarvan Jezus hem aan Jehova voorstelt. God is het, die rechtvaardigt. (Rom. 8:33) Nu deze mensch door het geloof gerechtvaardigd is, rekent Jehova hem het recht op menschelijk leven toe, dat de Heere Jezus, door de genade Gods, nu als een deel van zijn eigen offerande aan Jehova offert. Dit werd door het toebrengen der bokken in verband met den tabernakel en den tempel afgebeeld. (Levit. 16:9-16) Doordat Jehova den gewijden en gerechtvaardigden mensch als een deel van Christus Jezus' offer genadig aangenomen heeft, biedt hij dezen persoon de schoonste gelegenheid aller tijden. Dat groote voorrecht voor hem bestaat hierin, dat hij een deel van het lichaam van Christus wordt, om geofferd te worden. Om deze reden worden eenige der verdrukkingen van Christus overgelaten voor het lichaam, hetwelk is de gemeente. (Colossenzen 1:24) Doch persoonlijk zou niemand ten tijde zijner wijding de voorwaarden kunnen stellen, dat hij zich wijdt, ten einde als een deel van het offer aangenomen en later in den hemel opgenomen te worden. Zoo iets zou van zijn kant aanmatigend zijn. Evenmin zou iemand kunnen zeggen, dat hij een volledige wijding doet met dien verstande, dat hij eeuwig op aarde moet

blijven. Deze beslissing berust uitsluitend bij God.

Het is God's wil, dat er uit de menschen eenigen genomen zullen worden, die leden van het lichaam van Christus in heerlijkheid zullen zijn. De mensche-lijkheid van al deze leden moet door den Hoogen priester als een deel van zijn eigen offer geofferd worden. Deze zijn allen één in Christus. Uit het aantal dergenen, die zich geheel aan God wijden, zal tenslotte het vereischte aantal genomen worden, om het lichaam van Christus te vormen. Deze zullen aan de bepalingen van het verbond getrouw zijn. — Openbaring 2 : 10.

Hoewel het individu zelf geen verbond met offerande met Jehova kan sluiten, zoo ligt toch het voordeel geheel aan zijn zijde; daarom is dit een zaak van goddelijke genade. Christus Jezus sloot het verbond met offerande, en de persoonlijke leden worden in dat verbond als een deel van zijn offer opgenomen en worden dus beschouwd, een verbond met offerande gesloten te hebben. Hun belooning zal leven en heerlijkheid met Christus zijn. Jehova trekt voor zichzelf uit het verbond met offerande in het geheel geen profijt, maar laat het geheel in het belang der menschheid werken. Daarom wordt de Christus, dat wil zeggen, het lichaam der verne-dering en het menschelijk leven, in den dood ge-
doopt, als uitvloeisel van het verbond met offerande, ten gunste der dooden. Dit vormt een waarborg, dat de dooden opgewekt en in de gelegenheid ge-
steld zullen worden, de voordeelen van het groote offer te ontvangen, welke gelegenheid de algeheele verzoening met God ten gevolge zal hebben. — 1 Co-
rinthiërs 15 : 29.

Hoewel iemand ten tijde der wijding het ver-
langen moge hebben, in de verbondsregeling opge-
nomen te worden, zoo zou hij daaromtrent toch nog

geen zekerheid kunnen hebben. Hiermede wordt bedoeld, dat hij wel den wensch moge hebben met Christus dood te zijn en met hem te regeeren, maar dat is een aangelegenheid, waarin Jehova te beslissen heeft. Jehova is het, die den gewijde naar zijn wil rechtvaardigt, opdat hij in het verbond met offerande opgenomen kan worden; en het is Jezus, die de gerechtvaardigden doodt en hen als een deel van zijn eigen offer offert, als zij tenminste voor dit doel gerechtvaardigd zijn. De gewijde zelf heeft hierin in het geheel niets te beslissen. Hij moet op de handeling des Heeren wachten. (Romeinen 9:16) De grootste gunst, die God den mensch verleent, bestaat in zijn toestemming, hem in het verbond door offerande met Christus op te nemen. Dat is de reden, waarom Paulus zegt: „Omdat het u om Christus' wil uit genade gegeven is, niet alleen in hem te gelooven, maar ook op zijn rekening [den dood] te lijden.” — Filippenzen 1:29, Diaglott.

De Verhouding tot de Belofte

De belofte aan Abraham was: „In uw zaad zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.” In welke verhouding staat deze belofte tot het verbond met offerande? Paulus antwoordt: „De kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend.” (Rom. 9:8) „Maar wij, broeders! zijn kinderen der belofte, als Izaäk was.” (Gal. 4:28) God gebod Abraham, zijn eenigen zoon Izaäk op den berg Moria te offeren. Abraham offerde daar Izaäk, zijn eenigen zoon, en ontving hem als het ware uit de dooden opgewekt. (Hebr. 11:17-19) Dit offer van Izaäk en zijn figuurlijke opstanding voorschaduwden, dat hij, die het „zaad” zou zijn, waardoor de verzoeningszegeningen zouden komen, eerst door een offerande ter

dood gebracht moest worden en daarna van de dooden opgewekt zou worden. Zoo handelde Jehova met zijn geliefden Zoon, dien Izaäk voorschaduwde. Al degenen, die met hem in het verbond opgenomen worden, moeten ook sterven en van de dooden opgewekt worden, en zullen op die wijze een aandeel in de verzoening der gevallen menschheid ontvangen. De voorwaarden, die allen, die in het verbond opgenomen worden, opgelegd zijn, zijn deze: „Dit is een getrouw woord; want indien wij met hem gestorven zijn, zoo zullen wij ook met hem leven. Indien wij hem verloochenen, hij zal ons ook verloochenen.” (2 Tim. 2 : 11, 12) Dezen moeten schande en oneer met Christus Jezus het Hoofd verduren en moeten met hem sterven, ten einde met hem te leven en te heerschen.

Priesters

Zijn niet al degenen, die deel uitmaken van het verbond met offerande, priesters? De lichaamsleden worden „een heilig priesterdom” genoemd, maar zij zijn geen offerende priesters. Zij zijn slechts helpers voor den Priester, Christus Jezus, die het aannemelijke offer is en die verzoening voor de zonde doet. (1 Petr. 2 : 5, 9; Lev. 16 : 6) Niemand brengt een offer voor de zonde, omdat „deze mensch [Jezus] ... offerde voor eeuwig één offer voor de zonde.” (Hebr. 10 : 12) Welke offers worden dan door de helpers van den Hoogepriester geofferd? Paulus antwoordt: „Wij [nieuwe schepselen in Christus] willen dus door hem gedurig een loffer aan God opdragen, dat wil zeggen: de vrucht der lippen die zijn naam belijden. Vergeet niet wel te doen en mee te delen; want in zulke offers heeft God welgevallen.” — Hebr. 13 : 15, 16; Leidsche Vertaling; zie ook de volgende teksten: Psalm 4 : 6; 27 : 6; 51 : 19; 107 : 22; 116 : 17.

Iedere getrouwe moet een dienaar Gods zijn en zijn redelijken dienst verrichten. Om deze reden legde Paulus den nadruk op de belangrijkheid van getrouwen dienst: „Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uwe lichamen stelt tot eene levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst.” — Rom. 12 : 1.

De periode voor de uitverkiezing van de leden van het lichaam van Christus, die heiligen genoemd worden, omvat den tijd vanaf Pinksteren tot aan de oprichting van God's koninkrijk. Deze periode wordt terecht het Christelijke tijdperk of offertijdperk genoemd, omdat het de tijd voor de uitverkiezing en voorbereiding der ware Christenen is, die in het verbond met offerande zijn opgenomen. Tegen het einde dezer periode kwam de tijd om deze getrouwen uit te leiden en hen van de kerksystemen af te scheiden en tot God te vergaderen. Toen deze tijd aanbrak, gebod God: „Verzamelt mij mijne gunstgenooten, die mijn verbond maken met offerande.” — Psalm 50 : 5.

Wie zijn de gunstgenooten in den zin van dezen tekst? Klaarblijkelijk degenen, die God volledig gewijd en dus godvruchtige schepselen zijn. Zij vormen de klasse, waarvan de profeet zeide: „Kostelijk is in de oogen des Heeren de dood zijner gunstgenooten.” (Psalm 116 : 15) Deze tekst is in de eerste plaats op Jezus Christus van toepassing, en vervolgens op de heiligen, die zijn lichaam zijn. „Gunstgenooten” heeft niet de gelijke beteekenis van hetgeen men gewoonlijk onder heiligen verstaat, maar heeft meer betrekking op degenen, die door de verwekking en aan-neming in Christus Jezus zijn. Het zou niet degenen kunnen omvatten, die door het offeren van dieren en vogels in verbondsgemeenschap met God gekomen

waren, maar heeft slechts betrekking op hen, die door het offer van Jezus Christus deel van het verbond uitmaken.

Uit de Schrift komt naar voren, dat het verzamelen der gunstgenooten gedaan wordt door werktuigen des Heeren, die zijn boodschap der waarheid verkondigen. „De God der goden, de Heer spreekt, en roept de aarde, van den opgang der zon tot haren ondergang. Uit Zion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende. Onze God zal komen, en zal niet zwijgen; . . . Hij zal roepen tot den hemel van boven, en tot de aarde, om zijn volk te richten.” (Psalm 50 : 1-4) Het verzamelen der gunstgenooten heeft dus de duidelijke beteekenis, dat zij door de verkondiging van de boodschap der waarheid en door den dienst van degenen, die tot Zion behooren, samengebracht worden.

De profeet geeft den tijd aan, waarop het verzamelen der heiligen of gunstgenooten zou beginnen. In bovenstaanden tekst staat geschreven: „De God der goden . . . spreekt . . . van den opgang der zon.” De Heere Jezus sprak over de wijze van zijn wederkomst en vergeleek haar met het opkomen der zon in het Oosten en het schijnen tot het Westen. Het was ongeveer in het jaar 1874 of in het begin van 1875, dat de zon zich begon te vertoonen; dat wil zeggen, dat de tweede tegenwoordigheid des Heeren onderscheiden werd. Jezus sprak een gelijkenis uit, welke hierop neerkwam, dat de ware heiligen en de valsche vertegenwoordigers des Heeren tot den tijd van den oogst tezamen op hetzelfde veld (de wereld) zouden opwassen, welke tijd zijn tweede tegenwoordigheid zou kenmerken. (Matth. 13 : 39) Tot op dien tijd waren de heiligen in Babylon. Zij zagen naar de tweede komst des Heeren uit.

Ongeveer van het begin van 1875 af maakte God de boodschap der waarheid aan de wakenden bekend, en dit kenmerkte het begin van het bijeenroepen en verzamelen der heiligen. Dit werd door het licht van de tweede tegenwoordigheid des Heeren, dat op zijn Woord scheen en de zinnen der heiligen verlichtte, bewerkstelligd. Zij spraken tot elkander en de profeet drukte de gevoelens hunner harten uit, toen hij schreef: „Als de Heer de gevangenen Zions wederbracht, waren wij gelijk degenen, die droomen, toen werd onze mond vervuld met lachen, en onze tong met gejuich; toen zeide men onder de Heidenen: De Heer heeft groote dingen aan dezen gedaan. De Heer heeft groote dingen bij ons gedaan: Dies zijn wij verblijd.” — Psalm 126 : 1-3.

De profeet Gods zegt: „Hij zal roepen tot den hemel van boven, en tot de aarde.” „Dien, die daar rijdt in den hemel der hemelen, die van ouds is; ziet, hij geeft zijne stem, eene stem der sterkte.” (Ps. 68 : 34) Zijn groote uitvoerende ambtenaar hierbij is Christus Jezus. Jehova noodigt hem uit, het werk der bijeenvergadering zijner heiligen te beginnen. Dit komt overeen met het begin van de tweede tegenwoordigheid des Heeren. Hij roept tot de aarde; dat wil zeggen, dat ook zijn aardsche vertegenwoordigers medewerken, om de bijeenvergadering tot stand te brengen. Een ieder, die het licht der waarheid van de opkomende zon (de tegenwoordigheid van Christus) ontvangt en het naar waarde weet te schatten, acht het een vreugde deze blijde tijding aan zijn broederen te vertellen. Daarna begon hij de boodschap te verkondigen, door zijn boodschappers uit te zenden, om de uitverkorenen van de vier winden en van het eene uiterste der hemelen tot het andere uiterste bijeen te vergaderen. (Matth. 24 : 31) De vier winden en de hemel schijnen hier symbolisch gebruikt

te worden, om voor het feit te getuigen, dat de bijeenvergadering alomvattend is, uit alle deelen der aarde, waar zich menschen bevinden, die God gewijd zijn. Hij heeft de ware Christenen uit alle sekten geroepen en hen in de banden der waarheid samengebracht.

Het Doel der Bijeenvergadering

Het doel der bijeenvergadering is, „om zijn volk te richten.” (Psalm 50 : 17) Het gericht moet bij het huis Gods beginnen. (1 Petr. 4 : 17) Jezus sprak een gelijkenis aangaande zijn wederkomst en de afrekening met degenen, aan wie hij de koninkrijksbelangen toevertrouwd had. (Matth. 25 : 14–30) Klaarblijkelijk is dus het doel, zijn volk bijeen te brengen, en het eenige kennis omtrent God's plan te geven, opdat het gericht en beproefd mocht worden. Men lette nu eens op, hoe de tastbare feiten met de profetische woorden overeenstemmen. Het tijdperk van 1875 tot 1918 wordt den tijd van God's „dag der toebereiding” genoemd. Gedurende dien tijd bereidde Christus, de groote Boodschapper des hemels, als Priester des allerhoogsten Gods den weg voor Jehova; en nadat de bijeenvergadering voltooid was, kwam hij plotseling of precies op tijd tot zijn tempel. (Mal. 3 : 1) De tempel bestaat uit de gezalfden Gods. Het doel zijner komst is het gericht, opdat de goedgekeurden den Heer een offer (eeredienst) in gerechtigheid mogen toebrengen. Hij maakt den bijeenvergaderden de waarheid duidelijk, opdat zij voort mogen gaan den Heer dankoffers te offeren, en wel in overeenstemming met zijn wil; en hij zit louterende, om degenen, die door de kinderen van Levi voorschaduwd werden, te beproeven en te reinigen. — Mal. 3 : 1–3.

Gedurende den tijd die verstreek van Pinksteren tot de tweede komst des Heeren hebben vele menschen het evangelie der waarheid gehoord en geloofd, en zij hebben zich gewijd om den wil van Jehova te doen. Deze werden verzoend en gerechtvaardigd en in het offerverbond opgenomen. Niet allen zijn echter den Heer getrouw gebleven. Integendeel, het meerendeel was ontrouw. De hoofdoorzaak voor deze ontrouw ligt bij de geestelijkheid. Het volk heeft tot de geestelijkheid altijd als tot geestelijke raadslieden opgezien. Aangezien deze mannen be-
weerden God te vertegenwoordigen, en met groote autoriteit spraken, heeft het volk hun getuigenissen langen tijd voor waar aangenomen. De geestelijkheid heeft echter de menschen op het verkeerde pad geleid. Niet alleen, dat de geestelijkheid aan de politiek dezer booze wereld deelnam, maar zij nam ook haar toevlucht tot al de booze listen der politici. De politiek dezer wereld staat onder het oppertoezicht en het beheer van Satan, haar god. (2 Cor. 4:4) De geestelijkheid heeft zich dus met den god dezer wereld verbonden en vele Christenen er toe gebracht, hetzelfde te doen.

Jezus zegt echter in duidelijke bewoordingen, dat zijn koninkrijk niet van deze wereld is, doch dat zijn koninkrijk, toen hij nog op aarde was, toekomstig was en eerst zou worden opgericht bij zijn tweede komst, wanneer hij zijn macht zou aanvaarden. (Joh. 18:36) De geestelijkheid stelde zich er echter niet mede tevreden, volgelingen van Jezus te zijn. De geestelijken liepen den Heer vooruit en beweerden, dat het hun taak was, het koninkrijk des Heeren op aarde op te richten, alvorens Christus komen zou. Voor dit doel openden zij hun deuren wijd en heetten de woekeraars, de politici en de onderdrukkers van het volk welkom. Zij hebben dezen machtigen den

toegang verschaft, ten einde hun kerksysteem meer macht en invloed te kunnen verleenen. De woekeraars en onderdrukkers werden de voornaamsten der kudde en oefenden over de kerkorganisatie macht en invloed uit. De eene dwaling der geestelijkheid kwam uit de andere voort, op grond van hun vrees, toch deze machtige en invloedrijke menschen niet tegen te staan. Daardoor kwamen zij er toe den Bijbel te verwerpen en het volk te zeggen, dat het kon gelooven wat het wilde, als zij maar in de kerkorganisatie bleven.

De geestelijkheid heeft den oorlog verdedigd en het volk aangespoord, aan de massamoord op hun medeschepselen deel te nemen. Zij hebben dikwijls hun kerkgebouwen tot recruteeringsstations ingericht; ja, zij zijn zelfs zoover gegaan bij dit godslasterlijk bedrijf, dat zij de jonge menschen overreedden, vrijwillig aan den oorlog deel te nemen, en hebben daarbij gezegd, dat in het geval zij op het slagveld zouden sterven, hun dood een waarborg zou zijn dat zij in den hemel kwamen en tot een deel van het offer van Christus gerekend werden.

De invloed der geestelijkheid heeft de groote massa der naamchristenen van volkomen wijding aan den Heer afgeleid en hen er toe gebracht, zich met de wereld te vermengen. Zij hebben de waarheid in een geheel verkeerd daglicht geplaatst en zich vijandig gesteld tegenover God's getuigen, die de waarheid verkondigd hebben. Door middel van bedreigingen en pressie heeft de geestelijkheid een groote menigte vreesachtige Christenen afgehouden om naar de waarheid te luisteren. Ja zij hebben zulk een vertwijfelden strijd gevoerd dat zij opzettelijk God's plan verkeerd hebben voorgesteld, om hun gemeenteleden te bewegen, oogen en ooren voor de boodschap der waarheid te sluiten. Toen God's bevel kwam, om alle heiligen of gunstgenooten te verzamelen, die met hem

een verbond gesloten hadden met offerande, gebruikte de geestelijkheid al haar macht en invloed, om deze bijeenvergadering te verhinderen. Zij is er in geslaagd millioenen van den Heer en zijn dienst af te keeren.

Deze geestelijken behooren dus zeker niet tot degenen, die tot den Heer verzameld worden. Evenmin kunnen de Christenen, die zich lieten terughouden, tot deze klasse gerekend worden. De Christenen echter, die God liefhebben, doch door den invloed der geestelijkheid terughouden of als gevangenen, in de beteekenis van de Schrift, vastgehouden werden, hebben tot den Heer geroepen. Overeenkomstig hun verbond waren zij bestemd om den offerdood te sterven; maar de tijd komt, dat zij, na door den invloed van hun gevangenebewaarders, de geestelijken, van getrouwheid afgehouden te zijn, tot den Heer roepen. Hierover schreef de profeet: „Laat het zuchten der gevangenen voor u komen, en bescherm door de grootheid uwer macht alle kinderen des doods [andere vertaling: Allen die voor den dood bestemd zijn].” (Ps. 79 : 11) God hoort hun geroep, en de tijd komt, dat hij ze verlossen zal. — Ps. 102 : 20, 21.

Allen die in het offerverbond opgenomen zijn, werd het groote voorrecht verleend, getuigen voor de grootheid, de liefde en de goedheid Gods te zijn, en aldus aan de uitvoering van zijn groot verzoeningsplan mede te werken. In betrekking tot zichzelf zeide Jezus: „Hiertoe ben ik geboren, en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik der waarheid getuigenis geven zou. Een iegelijk, die uit de waarheid is, hoort mijne stem.” (Joh. 18 : 37) Wat voor Jezus geldt, geldt ook voor allen die in het offerverbond opgenomen worden. Hun wordt niet alleen het voorrecht verleend, de waarheid te hooren, doch zij zijn ook aangewezen om een getuige voor de waarheid te zijn. De eenige wijze waarop dezulken getrouw, op-

recht en waarachtig tegenover God kunnen zijn, is om als getuigen voor de waarheid op te treden, als de gelegenheid zich hiertoe voordoet. De Heer zorgt er voor, dat een ieder de gelegenheid hiertoe krijgt. Dit vormt een deel van zijn groot voornemen, om de menschen in het algemeen met zich te verzoenen. Een getuige is iemand die getuigenis aflegt. Het getuigenis over God en zijn verzoeningsplan moet gegeven worden, en het is zijn wil dat het door zijn gezalfden gegeven wordt, nadat zij gedurende de tweede tegenwoordigheid des Heeren bijeengebracht zijn.

HOOFDSTUK VIII

De Dienst der Verzoening

HET is de uitdrukkelijke wil van Jehova, dat alle menschen te zijner tijd tot een nauwkeurige kennis der waarheid gebracht zullen worden. (1 Tim. 2:3-6) Dit moet gedaan worden, nadat door middel van het offer van Jezus in het rantsoen is voorzien. Gedurende den tijd dat anderen in dit offerverbond werden opgenomen, wordt een getuigenis voor de waarheid gegeven. Wanneer echter dit offerverbond voleindigd zal zijn, zal er zelfs een nog grooter getuigenis gegeven worden, opdat allen de gelegenheid mogen hebben, de waarheid te leeren kennen. Wat is nu het werk geweest, dat God wilde, dat de Christenen gedurende den tijd vanaf Jezus' kruisiging en opstanding tot aan zijn tweede komst en de oprichting van het koninkrijk Gods op aarde zouden doen? Deze vraag is zeer belangrijk en wordt alleen door de Schrift op de juiste wijze beantwoord. Indien men op deze vraag een antwoord geeft, dat met de Schrift in strijd is, zou dit slechts verwarrend en schadelijk kunnen werken.

Verwarring

De ware opdracht van een Christen op aarde wordt door den apostel in duidelijke woorden uitgedrukt. De getrouwe volgelingen van Jezus Christus hielden zich aan de leer van Christus, alsmede aan hetgeen God door zijn heilige profeten gegeven had. Indien alle menschen, die voorgegeven hebben navolgers van

Jezus te zijn, eenzelfden weg gevolgd hadden, zou er in dezen tijd niet zoo'n groote verwarring bestaan. Aangezien wij erkend hebben, dat Satan de vijand de menschen er toe gebracht heeft, de grondwaarheden van God's Woord verkeerd voor te stellen, kan ook verwacht worden dat Satan verwarring zou stichten wat den juisten plicht en wandel der Christenen, zoolang zij op aarde zijn, aangaat. Dat hem dit gelukt is, valt duidelijk te bemerken.

De Roomsche-Katholieke kerk beweert de ware kerk te zijn. In het kort leert zij, dat alle menschen door de zonde gevallen zijn en dat hun de eeuwige straf te wachten staat; dat het echter de zending der kerk is, de zielen van dit treurig lot te redden en dat de kerk voor dat doel werd ingesteld; dat door het werk van de geestelijkheid in het misoffer en door de gebeden en boetedoeningen zielen van het vagevuur en de eeuwige straf gered worden en evenwel in den hemel komen. Alle anderen die niet op deze wijze gered worden, moeten voor eeuwig in de pijniging blijven.

Zekere groepen der Protestantsche systemen gelooven en leeren door middel van hun geestelijken, dat enkele menschen uitverkoren zijn om gered te worden en gelukkig te zijn, terwijl anderen voor de eeuwige pijniging bestemd zijn; dat degenen die uitverkoren zijn om gered te worden, een zekere trouw moeten betoonen in het aanhooren der prediking, die door de geestelijkheid gebracht wordt; en dat de zending der kerk is, zelfs de begunstigten voor de eeuwige pijniging te waarschuwen en de anderen, die deze gunst niet deelen, hun lot bekend te maken.

Een ander deel van het Protestantsche stelsel doet het door zijn leer voorkomen, dat er tusschen God en den Duivel een wedstrijd plaatsvindt, waarbij het

er om gaat, bij wien het grootste deel der menschheid terecht zal komen; dat God eeuwenlang bezig is geweest, met zondaren te worstelen, om hen toch te bewegen, de boodschap die de geestelijkheid brengt, aan te nemen om gered te worden en in den hemel te komen. Al degenen die deze boodschap geen gehoor schenken, moeten hun eeuwig bestaan bij den Duivel in pijniging doorbrengen.

Andere menschen die zich Christenen noemen, houden het er voor, dat het Christendom een godsdienst is, die zich van alle andere godsdiensten onderscheidt; dat hoewel er eenigen door andere godsdiensten gered worden, de Christelijke godsdienst toch de beste is, en dat het daarom de zending der kerk is, predikers uit te zenden om in de geheele wereld de leerstellingen van de kerk bekend te maken, opdat het volk in de kerk gebracht en aldus gered moge worden. Zij leeren, dat millioenen heidenen, die gestorven zijn, zonder ooit iets van Christus gehoord te hebben, op de een of andere wijze gered zullen worden, doch zij weten zelf niet hoe. Verder leeren zij dat de heidenen, die er wel van hooren, doch zouden weigeren de boodschap aan te nemen en te gehoorzamen, verloren zullen gaan. Indien men hun dan vraagt, waarom zij dan toch hun boodschap tot de heidenen brengen, als zij zonder er van gehoord te hebben, toch al gered zullen worden, zijn zij niet in staat, eenige uitlegging hiervoor te geven. Een goed voorbeeld van wat de kerken en hun predikers beweren, dat de opdracht der kerk zou zijn, vonden wij in de volgende verklaring, die door een vooraanstaanden geestelijke gegeven werd, opgenomen in het tweede deel van de „Standard American Encyclopedia” onder het hoofd „Christendom”, namelijk:

Christendom is voornamelijk de godsdienst van verlossing en van den Verlosser. Het heeft in de wereld

den grooten herstellenden invloed eener zegevierende liefde gebracht, die in Jezus zelf geopenbaard werd als een voortdurenden strijd, want deze herstellende invloed moet onophoudelijk tegen de machten van het booze, die niet door tooverkrachten kunnen onderdrukt worden, strijden. Maar dit herstellingswerk kan niet alleen bestaan in de redding van enkele zielen. Om Gode waardig te zijn, dient het te streven, om alles te herstellen, wat de oorspronkelijke val verdorven of vernietigd heeft. Het gevallen schepsel moet tot de erkenning van zijn verheven bestemming gebracht worden, dat wil zeggen, in den mensch moet al de grootheid die voor hem bereid is, opgebouwd worden en geheel en al aan God worden teruggegeven; de herboren geest moet doordringen in iedere sfeer zijner handelingen en in al zijn vermogens. Vandaar de groote zending van het Christendom om al wat menschelijk is, in de meest verschillende sferen der samenleving te zuiveren en op te richten, van de dingen die de betrekkingen van den eenen mensch tot den anderen regelen af, tot de hoogste beschaving van het verstand toe. Deze herstelling des menschen, naar het goddelijk voorbeeld, is de voortzetting en toepassing van het verlossingswerk van Christus, dat, na haar eerste doel bereikt te hebben, namelijk om in de kerk een vergadering van geloovigen te stichten, begenadigd, gered en geroepen om rechtstreeks voor de redding van alles wat verloren is te arbeiden, tenslotte naar buiten uitstraalt in alle deelen der menschelijke samenleving. In dezen uitgebreiden zin moeten wij het koninkrijk Gods zien, dat de Zaligmaker in onze zondige wereld stichtte, en dat voortgaat ten koste van onophoudelijken strijd tot het einde der tijden. Doch deze algemeene voortgang van het koninkrijk Gods in de groote menschelijke samenleving is altijd evenredig aan de innerlijke ontplooiing in zijn kerk, die het middelpunt van het goddelijk leven onderhoudt en liefheeft en waarvan alle licht en warmte uitgaat.

Als iemand al deze tegenstrijdige beweringen beschouwt, wordt hij daardoor zoo verward, dat hij niet meer weet, wat hij eigenlijk gelooven moet. Een van de namen, om de organisatie van den Duivel aan te duiden, is Babylon. Deze naam kan voor de geheele organisatie gebruikt worden, doch kan evenzeer voor ieder deel afzonderlijk gelden. Meermalen wordt deze naam gebruikt om het zoogenaamde georganiseerde Christendom aan te duiden, dat den Heer geheel verkeerd voorstelt en het volk in verwarring brengt. Jezus sprak op deze wijze over dit onheilige systeem en bestempelde het met den naam Babylon, en hij verklaart, dat het tot een woonplaats der duivelen en een bewaarplaats van alle onreine geesten geworden is. Hij roept den getrouwen Christenen toe, van haar uit te gaan. — Openbaring 18 : 2-5.

Vele geestelijken, die onmogelijk deze tegenstrijdige beweringen met elkander in overeenstemming kunnen brengen, zeggen, indien men hen daarover ondervraagt: „Geloof wat gij wilt. Het doet er niet zooveel toe, wat gij gelooft, als gij maar tot de kerk behoort. Onze roeping is, een karakter te ontwikkelen, opdat wij voor den hemel bereid mogen zijn, en dit kunt gij evengoed in de eene als in de andere kerk doen.”

Uit al deze verwarrende verklaringen der geestelijkheid blijkt duidelijk, dat zij hoegenaamd geen begrip hebben over hetgeen eigenlijk de zending van den Christen op aarde is. En niet alleen dat zij geen kennis hebben, doch zij hebben ook het Christendom gebruikt voor zelfzuchtige doeleinden. De verschillende kerksystemen hebben elkander onderling fel bestreden, behalve wanneer het er om ging, de waarheid te bestrijden. Als wij de feiten in het licht der Schrift beschouwen, kunnen wij duidelijk erkennen.

dat deze verwarrende uitspraken geen uiting van goddelijke wijsheid zijn, maar dat zij uit den Duivel voortkomen. „Deze is de wijsheid niet die van boven afkomt, maar is aardsch, natuurlijk, duivelsch. Want waar nijd en twistgierigheid is, aldaar is verwarring en alle booze handel. Maar de wijsheid die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezeggelijk, vol van barmhartigheid en van goede tuchten, niet partijdig oordeelende en ongeveinsd. En de vrucht der rechtvaardigheid wordt in vrede gezaaid voor degenen die vrede maken.” — Jac. 3 : 15–18.

Het feit, dat de beweringen der geestelijkheid over de zending van den Christen zoo uiteenloopen, tegenstrijdig, verwarrend en onverstaanbaar zijn, is een zeker bewijs dat haar antwoorden niet uit God kunnen zijn, maar uit Satan den vijand moeten voortkomen. „Want God is geen God van verwarring.” (1 Cor. 14 : 33) Ieder oprecht Christen zal vurig wenschen, zich er van te vergewissen wat God's wil in betrekking tot den Christen is, gedurende den tijd dat hij op aarde is, zoowel als daarna. Hij zal bemerken, dat de wijsheid des Heeren zuiver is, vreedzaam, gezeggelijk en vol van goede vruchten.

De ware Zending

Een Christen is iemand die door Christus Jezus van Jehova gezalfd is en die daarom een navolger van Christus is. Jezus Christus is het Hoofd van alle waarachtige Christenen, en daarom vormen de ware Christenen het lichaam van Christus. (Col. 1 : 18) „Gemeente” beteekent geroepenen. Jezus is het Hoofd der gemeente. God heeft de leden der gemeente in het lichaam gezet, gelijk het hem behaagd heeft, en hij is het, die de gemeente, zoowel het Hoofd als

de leden, met gezag bekleedt. (1 Cor. 12 : 12-14, 18) Hieruit volgt, dat de eenige weg om zich te vergewissen, wat de eigenlijke taak of zending van den Christen is, is dat men nauwkeurig acht geeft op het werk, dat Jezus deed, toen hij hier op aarde was, en op hetgeen hij de leden van het lichaam geboden heeft.

Velen hebben gezegd, dat zij het Christendom aangenomen hebben, omdat zij gelooven dat het een betere godsdienst is dan eenige andere. Hierin vergissen zij zich echter. Het Christendom is in het geheel geen godsdienst, als men onder godsdienst een uitwendige vorm of ceremonie verstaat, door middel waarvan men blijk geeft van het bestaan van een hogere macht. Alle volken hebben den een of anderen godsdienst. Ware Christenen hebben echter geen vormen en ceremoniën van noode, doch zij zoeken door God's Woord zijn wil te erkennen, en nadat zij dezen hebben leeren kennen, handelen zij dienovereenkomstig, zonder tijd, plaats of omstandigheden in aanmerking te nemen. Toen Jezus op aarde was, liet hij zich nooit met vormendienst in, noch verrichtte hij eenig ceremonieel. Hij at het pascha niet als een godsdienstigen vorm, maar met de bedoeling een beeld te geven, dat de werkelijkheid van het groote offer voorschaduwde, welk offer hijzelf bracht. Zijn volgelingen herdenken jaarlijks den dood des Heeren, niet als vormendienst, doch om het doel van zijn dood in gedachte te houden. Jezus berispte de Farizeën over hun uiterlijken vormendienst. — Matth. 23 : 13-29.

Zelfs in dezen laatsten tijd, waarin de gewijden hebben leeren begrijpen, dat de leerstellingen der eeuwige pijniging en dergelijke leerstellingen evenals Satan zelf geheel verkeerd zijn, wordt toch de hemelsche roeping van een Christen nog vanuit een

zeer bekrompen standpunt beschouwd. Zij zeggen: ‚Hoe blij zullen wij zijn, als wij de beproevingen en moeilijkheden van deze booze wereld kunnen ontvlieden en opgenomen zullen worden in ons eeuwig tehuis in den hemel, om daar gekoesterd te worden in den zonnenschijn van God's liefde.‘ Aan de juiste vervulling der hun door God gegeven opdracht denken zij echter nauwelijks. Zij zeggen: ‚Wij moeten een karakter ontwikkelen en ons gereed maken om naar den hemel te gaan.‘ In de Schrift is echter geen enkel bewijs te vinden, dat Jezus ooit zijn toestand op aarde beklaagd heeft, of dat hij ooit gezegd heeft, dat hij de beproevingen en moeilijkheden in deze booze wereld wenschte te ontvluchten en naar den hemel te gaan. Nooit heeft hij over karakterontwikkeling gesproken, als belooning waarvoor God hem in den hemel zou opnemen. Het is waar, dat hij tot zijn Vader bad, hem te verheerlijken met de heerlijkheid die hij bezat, voordat hij op de aarde was, doch dit gebeurde eerst nadat hij zijn werk op aarde voleindigd had. Hij vroeg ook niet om de groote belooning der onsterfelijkheid. Het is waar, dat de Christen de hoop op onsterfelijkheid heeft en zich hierover verheugt; maar indien dit alleen voor hem de drijfveer zou zijn om Christen te zijn, zou hij veel te kort schieten in hetgeen God met hem voorhad.

Jezus zeide, dat hij op de aarde gekomen was, omdat zijn Vader hem gezonden had. ‚Want ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik mijnen wil zou doen, maar den wil desgenen die mij gezonden heeft.‘ (Joh. 6:38) ‚Ik ben gekomen in den naam mijns Vaders.‘ (Joh. 5:43) Hij was niet gekomen om zijn naam groot te maken, noch om onder de menschen te schitteren. (Joh. 5:20) Hij kwam op de aarde om te werken en bij het verrichten van

zijn taak legde hij grooten ijver aan den dag. Hij zeide: „Ik moet werken de werken desgenen die mij gezonden heeft.” (Joh. 9:4) Verder zeide hij: „De Zoon des menschen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en zijn leven te geven tot een rantsoen voor velen.” (Matth. 20:28) De geestelijken beweren dienaars te zijn, doch zij wenschen altijd door anderen bediend te worden. God voorzeide dit door zijn profeet. — Jes. 56:10, 11.

Jezus zeide, dat hij gekomen was om te dienen. Een dienaar is iemand die met macht en autoriteit bekleed is om een hoogere macht of autoriteit te vertegenwoordigen en die de aan dit ambt verbonden plichten nauwgezet nakomt en zijn dienst verricht. Hij is de vertegenwoordiger van een regeering of macht. Hij is een gezant, die met officiële bevoegdheid zijn dienst waarneemt. Zijn autoriteit is echter beperkt tot de opdracht, die hij ontving van de macht, die hem daartoe aanstelde. Ambtelijke dienst wil zeggen een dienst, die verricht wordt in overeenstemming met de autoriteit of macht, door welke de dienaar benoemd werd. Dat wil zeggen de plichten of opdrachten, die het ambt van een officieel aangestelden dienaar medebrengt. De dienst van den Christen wil dus zeggen, te handelen in overeenstemming met de macht en autoriteit, die hem door Jehova God verleend werd.

De Opdracht

God beveelt dengenen die hij met zijn geest gezalfd heeft, zijn werk te doen. De officiële opdracht, die hij de Christenen verleent, is in zijn Woord als volgt neergelegd: „De Geest des Heeren is op mij, omdat de Heer mij gezalfd heeft, om eene blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; hij heeft mij gezonden

om te verbinden de gebrokenen van hart, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten; om den treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor asch, vreugde-olie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor eenen benauwden geest; opdat zij genaamd worden eikeboomen der gerechtigheid, eene planting des Heeren, opdat hij verheerlijkt worde." — Jesaja 61 : 1-3.

Jezus las deze opdracht in de tegenwoordigheid en onder het gehoor van anderen voor en paste deze op zichzelf toe. (Luc. 4 : 18-21) Alle lichaamsleden ontvangen dezelfde zalving door het Hoofd en worden uitgenoodigd een zelfde werk te doen, als Jezus gedaan heeft. (2 Cor. 1 : 21; 1 Petr. 2 : 21) Toen Jezus zijn werk op aarde voleindigd had en op het punt stond afscheid van zijn discipelen te nemen, zeide hij tot hen: „Gelijkerwijs mijn Vader mij gezonden heeft, zend ik ook ulieden." (Joh. 20 : 21) „Gaaf dan henen, onderwijst alle de volkeren, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes." (Matth. 28 : 19) Dit bewijst, dat God voor de Christenen een werk te doen heeft, zoolang zij nog op de aarde zijn, en zij kunnen niet een passieve houding aannemen en den Heer aangenaam zijn. Dat werk bestaat in de verkondiging van de waarheid betreffende God en zijn voornemen om de menscheit met God te verzoenen.

Nadat Jezus in den hemel opgevaren was, werd het den apostelen duidelijk, dat zij de opdracht ontvangen hadden een zeker werk te doen, dat zij hadden te volbrengen. Onmiddellijk gingen zij er toe over, iemand in de plaats van Judas, wien ook een deel in den dienst gegeven was, maar die dit recht

Het behaagde God echter, dat er uit de menschen andere gewilligen in het verbond met offerande zouden opgenomen worden. . . . Jezus zeide tot den jongeling, die een antwoord op die vraag wenschte: „Zoo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult eenen schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, volg mij." [Mattheüs 19:21]

Deze woorden van den Meester beteekenen, dat de Christen geheel en ten volgele toegewijd moet zijn, om den wil Gods te doen. De Christen moet volkomen gemaakt worden, door den juiststen weg te bewandelen, welke weg in God's Woord aangegeven is.

Christus en de rijke Jongeling

J. M. H. Hofmann

Door zijn
profeet zeide
hij: „Ziet, de
dagen komen,
spreekt de
Heer, dat ik
met het huis
van Israël en
met het huis
van Juda een
nieuw verbond
zal maken.”

... De basis
van dat nieu-
we verbond is
zijn bloed.
dat voor den
mensch ver-
goten werd.
Jezus noemde
zijn uitgestor-
te bloed het
bloed van het
nieuwe ver-
bond.

Het Gedachtenismaal

Josepi Aubert

De miljoenen heidenen zijn naar de hel gegaan zonder ooit van de waarheid van het goddelijk verlossingsplan gehoord te hebben. Millioenen in de Christelijk genaamde landen... zijn eveneens in de hel gegaan, hun zinnen geheel van dwaling vervuld, zonder ooit een juist inzicht van God's genaderijke voornemens in betrekking tot den mensch ontvangen te hebben... Allen moeten weder te voorschijn gebracht worden en een kennis der waarheid ontvangen, opdat zij op de proef gesteld mogen worden en in de gelegenheid zijn, de waarheid aan te nemen, dat Jezus Christus de Verlosser des menschen is en dat God door hem in de verlossing van allen voorzien heeft.

Dood en Begratenis

A. L. Girodet de Roucy-Trioson

Het nieuwe verbond werd ten behoeve van zondaren gesloten en zal ingewijd worden, om den mensch met God te verzoenen. Dat verbond zal geschreven wetten omvatten, die het volk gebieden het goede te doen en het verbieden het kwade te doen. . . . De menschen, die er op wachten, de verheven baan te betreden, behooren tot de zondaarsklasse. Maar nu zullen zij een zekeren en betrouwbaren Gids hebben, en het zal voor hen niet mogelijk zijn wat den justen weg aangaat te dwalen. Zij die daar wachten, zoeken ijverig den weg naar Zion.

De Verheven Baan des Konings

Charles Ficher

verbeurd had, te zoeken en aan te stellen. (Hand. 1 : 17, 25) Later werd Paulus als een der apostelen uitverkoren, om den naam des Heeren tot de natiën uit te dragen. (Hand. 9 : 15) Hij deed het werk dat hem opgedragen was, niettegenstaande alle oppositie, die hij ondervond. Hij zeide: „Maar ik acht op geen ding, noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijnen loop met blijdschap mag volbrengen, en den dienst welken ik van den Heer Jezus ontvangen heb, om te betuigen het evangelie der genade Gods.” — Handelingen 20 : 24.

Paulus werd als lid van het lichaam van Christus gezalfd. Alle ware Christenen worden op gelijke wijze door den geest van Jehova tot leden van het lichaam van Christus gezalfd. Al dezulken worden tot de hemelsche roeping geroepen. Paulus richtte zich tot deze klasse en zeide: „Hierom, heilige broeders, die der hemelsche roeping deelachtig zijt, aanmerkt den Apostel en Hoogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus, die getrouw is dengene die hem gesteld heeft, gelijk ook Mozes in geheel zijn huis was.” — Hebr. 3 : 1, 2.

Deze vermaning werd gegeven met het doel, de Christenen er op te wijzen, dat zij zoolang zij op aarde zijn, hun aandacht moeten schenken aan de dingen, die Jezus gedaan heeft, en hetzelfde moeten doen. Het feit, dat de apostel een beroep op de Christenen doet, om hun aandacht op Christus Jezus te vestigen, is van groot belang. Jezus was op aarde de bediening van God's Woord opgedragen. Hij was God's Apostel en Gezant. Hij verklaarde, dat het Woord van God de waarheid is en dat hij het moest verkondigen aan degenen, die het wilden hooren. Hij zeide: „Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik der waarheid getuigenis geven zoude.” (Joh. 18 : 37) In verband

met den dienst van Christus Jezus legt de Apostel Paulus den nadruk op het feit, dat hij getrouw was aan God, die hem als dienaar gesteld had. (Hebr. 3:2) Toen hij zijn werk op aarde voleindigd had, ontving hij den hoogen titel „De Getrouwe en Waarachtige Getuige”. (Openb. 3:14; 19:11) Zij die den prijs van het mede=erfgenaamschap in den hemel wenschen te behalen, moeten eveneens aan God getrouw zijn bij de volvoering van het werk, dat God hun opgedragen heeft. — Openb. 2:10.

Dienaren Gods

De gezalfden zijn God's dienaren of dienstknechten. Een ieder hunner is een dienstknecht of rentmeester, en alle getrouwen tezamen vormen den Knecht Gods, met Christus Jezus aan het hoofd. (Jes. 42:1) Menigeen heeft zich van God en zijn trouwe dienstvervulling tegenover hem afgekeerd, omdat hij hooger van zichzelf begon te denken, als wel betamelijk is. Dit geschiedde onder den invloed van Satan. Deze vijand strooit het zaad der hoogmoed in het hart des menschen. De mensch komt onder den indruk van zijn eigen belangrijkheid. Hij begint den bijval van menschen te begeeren, vergeet God, ziet op zichzelf en beschouwt zich als zeer belangrijk. Hij wordt dan hoogmoedig en vermetel. „Hoovaardigheid is vóór de verbreking, en hoogheid des geestes is vóór den val.” (Spreuken 6:18) Weldra valt hij onder den verblindenden invloed van den vijand en houdt op God te dienen.

Dan zijn er anderen, die tot kennis der waarheid komen, die verleid worden, hoog tot hun voorgangers op te zien. Ook zij gaan verlangen naar den tijd, dat zijzelf groot mogen zijn en door menschen geprezen zullen worden. Zij prijzen menschen die hun

leiders geweest zijn, en vergeten God en hun verplichtingen tegenover hun verbond, om den wil Gods te doen. Doordat zij eer en heerlijkheid voor zichzelf zoeken en menschen verheerlijken, loopen zij in een val, die de Duivel voor hen opengesteld heeft. Zij beginnen te denken, dat hun optreden zeer indrukwekkend moet zijn, en gaan speciale kleederen dragen om de aandacht van anderen te trekken. Met gevouwen handen zitten zij op het spreekgestoelte en nemen een devote houding aan om door menschen gezien te worden of zij zetten een vroom gezicht en nemen een zalvende preektoon aan, om door menschen gehoord te worden. Wie zulke dingen doet, vergeet zijn eigenlijke opdracht en valt in den strik van den vijand. Het op een voetstuk plaatsen van menschen die leeraars of leiders zijn, brengt het gevaar met zich mede, dat men God en zijn dienst vergeet. De poging om menschen te behagen doet iemand in den strik des vijands vallen.

De ware dienstknecht Gods zoekt altijd God getrouw te vertegenwoordigen en hem te behagen. Paulus bejubelde geen andere menschen, noch trachtte hij zichzelf in de oogen der menschen te verhoogen. Hij zeide: „Niemand roeme in menschen.” „Verheerlijk God in uw lichaam.” (1 Cor. 3 : 21; 6 : 20) Betreffende zichzelf en den dienst die hem en zijn mededienstknechten opgedragen was, zeide hij: „Beginnen wij onszelwe wederom u aan te prijzen? Of behoeven wij ook, gelijk sommigen, brieven van voorschrijving aan u, of brieven van voorschrijving van u? Niet dat wij van onszelwe bekwaam zijn iets te denken als uit onszelwe; maar onze bekwaamheid is uit God; die ons ook bekwaam gemaakt heeft om te zijn dienaars des nieuwen testaments, niet der letter maar des geestes; want de letter doodt, maar de geest maakt levend. Daarom dewijl wij deze bediening hebben,

naar de barmhartigheid die ons geschied is, zoo vertragen wij niet; maar wij hebben verworpen de bedekselen der schande, niet wandelende in arglistigheid, noch het Woord Gods vervalschende, maar door openbaring der waarheid onszelve aangenaam makende bij alle gewetens der menschen, in de tegenwoordigheid Gods." — 2 Cor. 3 : 1, 5, 6; 4 : 1, 2.

Ieder waar Christen is een nieuw schepsel. „Zoodan indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel." (2 Cor. 5 : 17) Een schepsel bestaat uit een geest, wil, hart en organisme. Het organisme van het nieuwe schepsel in Christus is het menschelijk lichaam. Het is zwak en onvolmaakt. Aan dit nieuwe schepsel wordt een deel van den dienst der verzoening opgedragen; daarom neemt de apostel, als hij spreekt over dezen dienst, die hem en zijn broeders opgedragen is, hierop betrekking als een schat. Deze dienst is inderdaad een schat, omdat hij een zeer gewichtige opdracht is. Hij zeide: „Wij hebben dezen schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht Godes zij en niet uit ons." (2 Cor. 4 : 7) Eenigen hebben ten onrechte dezen tekst gebruikt om aan te toonen, dat een nieuw schepsel iets anders en afgescheiden is van den mensch, die Christen is en dat dit nieuwe schepsel in hem is en ontwikkeld moet worden. Dit wordt echter in het geheel niet door den apostel bedoeld. Hij wilde hiermede zeggen, dat het nieuwe schepsel in Christus dezen dienst opgelegd is en, doordat hij een aarden vat en onvolmaakt is, God het aldus beschikt heeft, opdat de uitnemendheid en de macht niet van den mensch zou uitgaan, maar zooals het ook inderdaad is, van God. Jezus nam op dit kostbare iets of dezen grooten schat, namelijk dezen dienst, betrekking als de talenten of koninkrijksbelangen, die zijn navolgers op aarde toevertrouwd zijn. Welke is dan de dienst,

dien God zijn gezalfden opgedragen heeft? Het antwoord is, dat het de dienst der verzoening is. Zij die in Christus gebracht zijn, zijn nieuwe schepselen geworden. Alvorens zij nieuwe schepselen worden, moeten zij door rechtvaardiging met God verzoend worden. Als nieuwe schepselen ontvangen zij de opdracht, die Jezus gegeven werd, omdat zij de leden van zijn lichaam zijn. Hun werk op aarde bestaat dus in de bekendmaking van God's genaderijk voornemen om den mensch met zich te verzoenen. Paulus argumenteert dit op de volgende wijze: „Zoodan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden. En alle deze dingen zijn uit God, die ons met zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft. Want God was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.” (2 Cor. 5:17-19) De kern van de redeneering des apostels hier is, dat alle dingen van Jehova komen; dat hij de gemeente met zichzelf door Jezus Christus verzoend heeft, en dat hij den leden van het lichaam van Christus de bediening der verzoening opgedragen heeft; dat God in Christus de wereld met zich verzoend heeft; en dat zijn lichaamsleden gezanten voor Christus zijn en als zoodanig den dienst van een gezant moeten verrichten.

Gezanten

Een gezant is iemand, die door een hoogere autoriteit aangesteld is, om die hoogere autoriteit in een vreemd land te vertegenwoordigen. Jezus was de groote Gezant van God zijn Vader, toen hij op de aarde kwam om een werk in den naam zijns

Vaders te doen. God sprak toen door Christus zijn boodschap der verzoening, door middel waarvan den menschen bekend gemaakt werd, op welke wijze zij verzoend zouden worden. Jezus legde zijn leven in den dood neer, waardoor de grondslag voor de verzoening gelegd werd. Zijn dood verschafte den loskoop prijs, welke als zondoffer aangeboden de verzoening voor de zonde des menschen vormt. De rantsoen prijs en het zondoffer vormen echter niet de verzoening des menschen.

De uitdrukkingen „rantsoen”, „zondoffer” en „verzoening” moeten niet gebruikt worden, alsof zij van gelijke beteekenis zijn. Er zou van verzoening geen sprake kunnen zijn, als de rantsoen prijs niet als een zondoffer werd aangeboden. Wat zou echter dit groote rantsoen offer den mensch baten, indien hij van deze verzoening in het geheel niets wist? Hij moet dus in de eerste plaats kennis hieromtrent verkrijgen. Het is God's wil, dat alle menschen gered en tot een nauwkeurige kennis der waarheid gebracht worden. (1 Tim. 2:3, 4) Het rantsoen en het zondoffer openen den weg tot verzoening, en dan moet de waarheid van dit groote feit onder de aandacht van den mensch gebracht worden, ten einde hem in de gelegenheid te stellen deze genaderijke voorziening aan te nemen of te verwerpen. Ter bevestiging hiervan zegt de apostel: „Zoo dan gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens.” — Rom. 5:18.

Er zou van een gift geen sprake kunnen zijn, als de partij, aan welke de gift gedaan wordt, geen kennis van het aanbod heeft. Iemand zal in groote geldverlegenheid verkeerren. Iemand anders bic't hem een gouden munt aan, maar aangezien de man blind

en doof is, weet hij niets van dit aanbod af. Daarom bereikt de gift zijn doel niet. Het menschelijk geslacht heeft het leven zeer van noode. God is de bron des levens. „Het leven is een gift van God door Jezus Christus onzen Heer.” (Rom. 6:23) Met God verzoend te worden beteekent voor den mensch leven. God is de groote Gever, en hij gaf zijn geliefden Zoon, opdat de mensch mocht leven. De mensch dient echter tot een kennis van dit feit gebracht te worden.

Jezus als de groote Gezant zijns Vaders sprak zijn discipelen en anderen, die er naar luisterden, over God's voornemen om den mensch met zich te verzoenen. Toen Jezus zijn discipelen verliet, stelde hij hen tot gezanten aan, om dezelfde genaderijke boodschap der waarheid tot de menschen uit te dragen. (Joh. 20:21) Petrus zegt: „Hij heeft ons geboden den volke te prediken en te betuigen, dat hij is de gene die van God verordineerd is tot een Rechter van levenden en dooden. Dezen geven getuigenis alle de profeten, dat een iegelijk die in hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door zijnen naam.” (Handelingen 10:42,43) Maar hoe zou de mensch kunnen gelooven zonder eenige kennis, waarop hij dat geloof zou kunnen vestigen? Hij zou de waarheid niet kunnen gelooven, als hij de waarheid niet gehoord had. Ter bevestiging van deze gevolgtrekking schreef Paulus: „Hoe zullen zij dan hem aanroepen in welken zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in hem gelooven, van welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij hooren, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Gelijk geschreven is: Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen die vrede verkondigen, dergenen die het goede verkondigen!” — Romeinen 10:14, 15.

Dit wil zeggen, dat de gezant des Heeren de waarheid te prediken heeft, zooals deze in God's Woord geschreven staat en niet naar de wijsheid des menschen. Alle waarachtige Christenen, die derhalve door God gezalfd zijn, zijn tot gezanten van Christus en God aangesteld, om de waarheid betreffende God's voornemen aan de menschen bekend te maken. Doordat zij met God verzoend en in Christus gebracht zijn, zijn zij een deel van God's organisatie geworden. Zij zijn niet langer een deel van deze wereld, die de organisatie van den Duivel is. De vijandelijke organisatie is een vreemde regeering, die met Jehova's organisatie in strijd is. Zoolang de Christen in dat vreemde en vijandige land verkeert, moet hij God's organisatie getrouw vertegenwoordigen en zich afgescheiden houden van Satan's organisatie. Als hij een vriend der wereld wordt, wordt hij een vijand Gods. Dit bewijst, dat de geestelijken, die gemeene zaak gemaakt hebben met de politieke en financieele machten dezer wereld, God's vijanden geworden zijn. (Jac. 1:27; 4:4; 2 Cor. 6:15-17) De roeping van den gezant van God en van Christus is de waarheid Gods te verkondigen. Hij heeft niet het recht zichzelf te verhoogen, noch het volk te doen gelooven, dat hij een boodschap van eigen wijsheid brengt. Hij heeft de waarheid te verkondigen, zooals deze in de Schrift uitgedrukt wordt, opdat het volk moge weten, dat Jehova God is en dat Christus de groote Verlosser en Bevrijder des menschen is.

De volmaking der Heiligen

Jezus zeide: „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader die in de hemelen is, volmaakt is.” (Matth. 5:48) Bewijzen deze woorden niet, dat het voor-

naamste werk van een Christen, zoolang hij op aarde is, bestaat in de volmaking van zichzelf? Is het daarom niet voor den Christen van belang een ‚karakter te ontwikkelen? Het is waar, dat de Christen volmaakt moet worden, als hij met Christus Jezus een mede-erfgenaam in heerlijkheid wenscht te worden. Maar op welke wijze moet hij volmaakt worden? Jezus zeide tot den jongeling, die een antwoord op die vraag wenschte: „Zoo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het den armen, en gij zult eenen schat hebben in den hemel; en kom herwaarts, volg mij.” (Matth. 19:21) Deze woorden van den Meester beteekenen, dat de Christen geheel en ten volle toegewijd moet zijn, om den wil Gods te doen. Jehova God is volkomen en heilig, omdat al zijn wegen recht zijn. — Psalm 18:31.

De Christen moet volkomen gemaakt worden, door den juisten weg te bewandelen, welken weg in God's Woord aangegeven is. Niemand kan zelfs een begin maken, dezen juisten weg te bewandelen, als hij zich niet eerst volkomen wijdt om God's wil te doen. Hij moet Satan's organisatie geheel verlaten en een deel van God's organisatie worden. Dit bedoelde Jezus met de woorden, die hij tot den jongeling sprak, toen hij zeide dat hij al zijn bezittingen moest verkoopen, tot hem komen en hem volgen moest. De Logos was volmaakt. Hij werd mensch en ook als mensch was hij volmaakt. Aangaande Jezus Christus staat geschreven: „Hoewel hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen hij heeft geleden; en geheiligd zijnde, is hij allen die gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.” (Hebr. 5:8,9) Hij werd volkomen gemaakt door de dingen die hij leed. (Hebr. 2:10) Het was na zijn volledige wijding en na zijn zalving, dat hij volkomen gemaakt

werd, welke volmaaktheid bewerkt werd door hetgeen hij leed. Het hier genoemde lijden kon zijn dood niet zijn. Wat wordt er dan mede bedoeld, dat hij volkomen gemaakt werd door de dingen die hij leed?

God had hem de hoogste plaats in het universum onder hem beloofd. Alvorens zijn geliefden Zoon dezen grooten prijs te verleenen, moest de Zoon streng op de proef gesteld worden en door deze beproeving moest zijn trouw en toewijding aan God bewezen worden. De onderwerping aan deze beproeving veroorzaakte hem groot lijden, omdat hij door den Duivel en al zijn werktuigen tegengestaan werd. Onder deze beproeving leerde hij, volkomen gehoorzaam aan God's wil te zijn. Hij leed als gevolg van zijn gehoorzaamheid aan God's wil. Hij leed op grond van zijn trouw en toewijding als God's gezant bij de verkondiging der waarheid. Steeds sprak hij de waarheid en weigerde iedere minnelijke schikking met Satan of eenig deel van zijn organisatie. Zijn wijze van handelen en zijn volkomen toewijding aan God brachten over hem de smaadheden, die door Satan op Jehova geladen waren. „Want de ijver van uw huis heeft mij verteerd; en de smaadheden dergenen die u smaden, zijn op mij gevallen.” (Psalm 69:10) Toen Jezus op aarde kwam, vielen deze smaadheden op hem, omdat hij de Zoon en de gezetrouwe Gezant Gods was. Door zijn onvoorwaardelijke toewijding aan het pad der gerechtigheid onder de meest strijdige omstandigheden bewees hij zijn trouw, gehoorzaamheid en toewijding aan zijn Vader, en God wakte hem daarom uit den dood op en verleende hem den prijs der onsterfelijkheid en maakte hem de oorzaak der eeuwige zaligheid voor allen, die in zijn voetstappen zouden volgen. — Filip. 2: 5-11; Hebr. 5:8, 9.

Hieruit volgt dus logisch en overeenkomstig de Schrift, dat al zijn lichaamsleden op dezelfde wijze volkomen gemaakt moeten worden. Een ieder moet zijn trouw en toewijding als vertegenwoordiger Gods bewijzen. Deze toewijding en trouw wordt geëischt van een ieder, die een uitdeeler of rentmeester des Heeren is. „Alzoo houde ons een ieder mensch als dienaars van Christus en uitdeeler der verborgenheden Gods. En voorts wordt in de uitdeeler vereischt, dat elk getrouw bevonden worde.” (1 Cor. 4:1, 2) Zulke trouw en toewijding brengt smaadheden voor den Christen met zich mede. — Romeinen 15:3.

De geestelijken als klasse zijn niet bereid geweest Christus en hem gekruisigd te prediken en God getrouw te vertegenwoordigen. Zij hebben er de voorkeur aan gegeven, een minnelijke schikking met de organisatie des Duivels aan te gaan en de goedkeuring en bijvalsbetuigingen van menschen dezer wereld in ontvangst te nemen. Om deze reden worden zij afgekeurd. Velen die begonnen zijn als waarachtige navolgers van Christus zijn in denzelfden strik van den vijand geraakt. De waarachtige Christen verheugt er zich in, de waarheid te verkondigen, en juist omdat hij haar trouw en vreugdevol verkondigt, is hij het mikpunt van den vijand en wordt hij op allerlei wijze door Satan den Duivel en de geestelijkheid, die den Duivel vertegenwoordigt, gelasterd en vervolgd. Dit is de reden, waarom deemoedige en getrouwe Christenen vervolgd worden en lijden, evenals Christus geleden heeft. „Geliefden, houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame; maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzoo verblijdt u, opdat gij ook in de openbaring zijner heerlijkheid u moogt

verblijden en verheugen. Indien gij gesmaad wordt om den naam van Christus, zoo zijt gij zalig: want de geest der heerlijkheid en de geest Gods rust op u. Wat hen aangaat, hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, hij wordt verheerlijkt." (1 Petr. 4:12-14) Dat dit de wijze is, waarop God de heiligen verkiest te volmaken, wordt verder door den Apostel Petrus bevestigd: „De God nu aller genade, die ons geroepen heeft tot zijne eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, dezelve volmake, bevestig, versterke en fundeere ulieden." — 1 Petr. 5:10.

Jezus verklaarde in hoofdzaak hetzelfde aan zijn discipelen in de gelijkenis van den wijnstok en de ranken. De hoofdinhoud van zijn verklaring is, dat Jehova God de landman is, Jezus Christus de wijnstok en zijn lichaamsleden de ranken. (Joh. 15:1-10) Hij verklaarde dan verder, dat de Heer een welgevallen heeft aan degenen, die veel vrucht voortbrengen. De vruchten, die hij zocht, waren niet het redden van zielen voor den hemel, evenmin bestonden zij in karakterontwikkeling. De vruchten die hij verlangt, zijn een volk, dat zijn werk op aarde verricht in den tijd, dat hij het wenscht gedaan te hebben, en wel, met vreugde gedaan. „Want dit is de liefde Gods, dat wij zijne geboden bewaren, en zijne geboden zijn niet zwaar." — 1 Joh. 5:3.

Jehova heeft niemand anders tot wijngaardenier of landman aangewezen, maar hijzelf is het die voor zijn wijngaard zorgt, en zijn trouwe en waarachtige dienaren doen zijn dienst met vreugde en tot eer van zijn naam. De voornaamste taak van den wijnstok is vrucht voort te brengen, om door zijn vruchten God en den mensch te verheugen. (Richteren 9:13) Jehova plantte den Christus, Hoofd en lichaam, op dat zijn naam verheerlijkt zou worden. (Jesaja 61:3)

Zij die God getrouw dienen als zijn gezanten en zijn geboden getrouwelijk naleven, zijn Gode aangenaam. De boodschap van Gods voornemen tot verzoening en zijn goedertierenheid geeft den mensch blijdschap. Dit zijn de ware vruchten. „Zoo wie zijn woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden. Hieraan kennen wij dat wij in hem zijn.” — 1 Joh. 2 : 5.

De volmaking van het nieuwe schepsel wordt verkregen door voortdurende trouwe en vreugdevolle toewijding aan God bij de verkondiging der boodschap, die God hem gegeven heeft om bekend te maken, en dit moet het tot het einde toe verrichten. — 1 Joh. 4 : 17, 18.

Redding der Zielen

God heeft nimmer een poging gedaan om zielen voor den hemel te winnen, noch heeft hij ooit iemand opdracht gegeven, zielen voor hem te redden en in den hemel te brengen. Gedurende het offerverbond of het Christelijke tijdperk heeft God een volk voor zijn naam aangenomen. (Handelingen 15 : 14) Deze uitverkiezing geschiedde met een bepaald doel, en wel, om zijn naam te rechtvaardigen en zijn heerlijkheid bekend te maken, door de menschheid de waarheid in betrekking tot zijn persoonlijkheid te laten bekendmaken. — 1 Petr. 2 : 9, 10.

Jezus en zijn apostelen legden den nadruk op de belangrijkheid van de tweede komst van Christus. De eerste periode van zijn tweede tegenwoordigheid is een tijd van voorbereiding, waarin het werk der bijeenvergadering van degenen plaatsvond, die in het offerverbond opgenomen waren. (Psalm 50 : 5) Toen Jezus in den hemel opgevaren was, moest hij God's bestemde tijd afwachten om zijn macht en heer-

schappij te aanvaarden. (Psalm 110 : 1) De feiten toonen aan, dat God's bestemde tijd in 1914 gekomen was en dat hij toen zijn geliefden Zoon op den troon plaatste. (Psalm 2 : 6) Deze tijd werd gekenmerkt door den toorn van de volken der Christenheid, die zich in den grooten Wereldoorlog stortten. Dat vormde het wettige einde van Satan's wereld; de uitwerping van Satan nam hier een aanvang. — Openbaring 11 : 17, 18; Matth. 24 : 3-8; Psalm 110 : 2-6.

Daarna kwam de Heer, zooals voorzegd was, tot zijn tempel om te richten; eerst het gericht over degenen, die zijn volk beweerden te zijn; daarna het gericht over de natiën. (Psalm 11 : 4-6; Openbaring 11 : 17-19; Maleachi 3 : 1-3; Matth. 25 : 14-30) De feiten toonen aan dat deze profetie vervuld werd door de komst van den Heer tot zijn tempel in 1918. Vanaf dien tijd moesten de gezanten van God en van Christus een duidelijk en vrijmoedig getuigenis voor de waarheid afleggen, opdat de menschen mochten weten, dat Jehova God is, dat Christus Koning is, en opdat hun God's verzoeningsplan duidelijk mocht worden. Vanaf dien tijd is de groote vraag, die de volken der aarde heeft bezig gehouden, in het bijzonder geweest: Wie is God? Satan de Duivel heeft de zinnen van de volken der aarde van den waarachtigen God afgekeerd. Thans echter zegt Jehova tot zijn getrouwe gezanten, die hij in den tempeltoestand bijeengebracht heeft: „Gij zijt mijne getuigen, ... dat ik God ben.” (Jes. 43 : 10, 12) Deze getrouwe gezanten moeten getuigenis afleggen van de heerlijkheid van God's naam. God wenscht, dat dit getuigenis gegeven wordt, alvorens hij Satan's verborgen organisatie verplettert; en zijn getrouwe gezanten moeten in gehoorzaamheid aan dit gebod des Heeren dit getuigenis geven. — Matth. 24 : 14, 21, 22.

Sedert 1918 zijn getrouwe Christenen op aarde,

bekend als de Internationale Bijbelonderzoekers, bezig een krachtig getuigenis over Jehova's voornemen, de menschheid met zich te verzoenen, te geven, omdat de tijd voor het geven van dit getuigenis gekomen is. Het huidige werk van Christenen op aarde is getrouwe getuigen voor Jehova en zijn goedheid, die in zijn voornemen tot uiting komt, te zijn. Dit is de eenige reden, waarom er thans nog Christenen op aarde zijn.

Toen Jezus tot zijn tempel kwam en zijn dienstknechten, die in het offerverbond opgenomen waren, ter verantwoording riep, bleken er eenigen getrouw en eenigen ontrouw geweest te zijn. (Lucas 19 : 12-28) Degenen die hij getrouw bevond en goedkeurde, noemt hij „het overblijfsel”, omdat zij God's geboden gehoorzamen. (Openb. 12 : 17) Een groot aantal dergenen die minder getrouw geweest zijn vormen die ongetelde groep Christenen, die gered worden om op geestelijken trap te leven en dienstknechten voor den troon van God in den hemel te zijn. (Openb. 7 : 9-17) Velen hunner worden echter thans nog gevangen gehouden in de verschillende naamkerken. De gevangenbewaarders zijn de geestelijken der verschillende kerkgenootschappen. Iedere geestelijke is, gelijk hij zelf ook beweert, een wachter over zijn eigen gemeente. (Jes. 56 : 10, 11) Door middel van bedreigingen, dwang en onjuiste beweringen houden deze geestelijken als gevangenbewaarders de vreesachtige Christenen in hun gevangenhuisen. Deze Christenen vreezen de geestelijken en worden daardoor in den strik des vijands gehouden. — Spreuken 29 : 25.

Ongetwijfeld zijn er in alle kerksystemen oprechte Christenen. Zij erkennen, dat de geestelijken en hun leiders van het Woord Gods afgeweken zijn en leerstellingen naar voren brengen, die met God's Woord

in strijd zijn. Zij erkennen, dat de natiën, die Christelijk beweren te zijn, alles-behalve Christelijk zijn en zeggen: „Waar is God?” God kende van tevoren den toestand, waarin deze gevangenen zouden komen en hij liet zijn profeet dien toestand van tevoren beschrijven en uitdrukking geven aan de gevoelens dezer gevangenen in de woorden: „Gedenk ons de vorige misdaden niet; haast u, laat uwe barmhertigheden ons voorkomen, want wij zijn zeer dun geworden. Help ons, o God onzes heils! ter oorzaak van de eer uws naams; en red ons en doe verzoening over onze zonden, om uws naams wil. Waarom zouden de heidenen zeggen: waar is hun God? Laat de wraak van het vergoten bloed uwer knechten onder de heidenen voor onze oogen bekend worden. Laat het gekerm der gevangenen voor uw aanschijn komen; behoud overig de kinderen des doods, naar de grootheid uws arms.” — Psalm 79 : 8-11.

Deze menschen, die gevangenen genoemd worden, waren ten doode bestemd, omdat zij in het offerverbond opgenomen werden, toen zij zich God wijdten om zijn wil te doen, en met de hoop, een deel van het lichaam van Christus te worden, geroepen werden. (Efeze 4 : 4 ; Psalm 50 : 5) Zij moeten als menschelijke wezens sterven, om als geestelijke wezens opgewekt te kunnen worden.

Er moet nu in het belang van deze gevangenen een getuigenis gegeven worden, opdat zij in de gelegenheid gesteld mogen worden, zich van deze seculare gevangenuizen los te maken en hun plaats aan de zijde des Heeren in te nemen. De getrouwe overblijfselklasse, die de gezanten voor God en voor Christus zijn en op wie de geest des Heeren rust, moet dit getuigenis afleggen. Tot deze knechtsklasse zegt God: „Zie, mijn knecht, dien ik ondersteun, mijn uitverkorene, in denwelken mijne ziel een wel-

behagen heeft. Ik heb mijnen geest op hem gegeven, hij zal het recht den heidenen voortbrengen. Ik de Heer heb u geroepen in gerechtigheid, en ik zal u bij uwe hand grijpen; en ik zal u behoeden, en ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen. Om te openen de blinden oogen, om den gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis degenen die in duisternis zitten." (Jes. 42 : 1, 6, 7) Dit werk moet het werk van verzoening der wereld in het algemeen voortafgaan.

De getrouwen, die de overblijfselklasse vormen, zijn in het offerverbond opgenomen en zijn nu in overeenstemming met God's gebod bijeengebracht. (Psalm 50 : 5) Als gezanten van God en van Christus moeten zij onder meerdere den dag der wrake onzes Gods verkondigen. De tijd voor de rechtvaardiging van zijn naam is gekomen. (Jes. 61 : 1, 2) Zij bewijzen hun liefde en toewijding aan God en worden volkomen gemaakt, doordat zij getrouw en vrijmoedig in dezen dag des oordeels getuigenis voor de waarheid afleggen. (1 Joh. 4 : 17, 18) Als zij hiermede getrouw tot in den dood doorgaan, zullen zij de kroon des levens ontvangen. (Openbaring 2 : 10) Zoo zien wij dus, dat het niet de plicht van een Christen op aarde is, de wereld te bekeeren of zielen voor God te redden. God heeft een beteren weg om dit te doen en hij zal het doen onder een ander verbond.

Onderlinge Verhouding der Verbonden

Er bestaat een belangrijk verband tusschen Jehova's verbonden, die alle met de verzoening des menschen met God in verband staan. In het Abrahamietische verbond stelde Abraham God voor, Sara de vrouw

stelde het verbond zelf voor, terwijl Izaäk de eenige zoon het „zaad” voorstelde. Het Abrahamietische verbond bracht het „zaad” der belofte voort. Het wetsverbond, dat in Egypte gesloten werd, diende als een tuchtmeester, om de natuurlijke nakomelingen van Abraham te beschermen en te leiden, totdat de tijd voor het sluiten van het verbond met offerande komen zou. Het verbond met offerande wordt gebruikt om het „zaad”, waardoor de zegeningen tot alle geslachten des aardrijks zullen komen, voor te bereiden. Gedurende dezen tijd van voorbereiding dient het „zaad” als gezanten van Jehova op aarde, om zijn boodschap bekend te maken. Nadat het offerverbond geheel voleindigd is, gaat God er toe over de wereld in het algemeen door middel van een ander verbond te verzoenen. Al deze verbonden getuigen voor de goedheid en de heerlijkheid van Jehova God.

HOOFDSTUK IX

Het nieuwe Verbond

JEHOVA heeft beloofd, alle geslachten der aarde te zullen zegenen. Dit geeft ons de zekerheid, dat hij ook de noodige maatregelen voor het uitstorten dezer zegeningen zal maken en dat deze maatregelen in volkomen overeenstemming met gerechtigheid zullen zijn. In verband met de verzoening des menschen met God beloofde Jehova met Israël en met Juda een nieuw verbond te sluiten, door middel van welk verbond de geheele menschheid in de gelegenheid gesteld zal worden, geheel met God verzoend te worden. Door zijn profeet zeide hij: „Zie, de dagen komen, spreekt de Heer, dat ik met het huis Israëls en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken: ...dit is het verbond dat ik na die dagen met het huis Israëls maken zal, spreekt de Heer: Ik zal mijne wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven, en ik zal hun tot eenen God zijn en zij zullen mij tot een volk zijn.” — Jeremia 31: 31, 33.

De uitdrukking „nieuw verbond” beteekent niet, dat het een nieuwerwetsch verbond is, noch dat het geheel nieuwe hoofdtrekken omvat. Het wetsverbond, dat in Egypte gesloten werd, diende als een zinnelijk beeldig model of voorbeeld voor het nieuwe verbond. Het laatstgenoemde wordt „nieuw” genoemd, omdat het een andere overeenkomst is, die volkomen datgene zal bewerkstelligen, wat het wetsverbond in Egypte niet volbrengen kon. Het wetsverbond werd eens en voor altijd terzijde gesteld en opgeheven;

vandaar dat het nieuwe verbond geen vernieuwing van het eerste of wetsverbond is. Het verbond, dat in Egypte gesloten werd, namelijk het wetsverbond, duurde nog 635 jaar, nadat Jeremia de profetie over het nieuwe verbond uitsprak, die in bovenstaande teksten uitgedrukt wordt. Dit toont aan, dat het wetsverbond niet oud was wegens het aantal jaren, dat het bestond, noch het nieuwe verbond nieuw, omdat het, voordat het gesloten werd, niet bekend was. Het Abrahamietische verbond werd 430 jaren vóór het wetsverbond in Egypte gesloten, en toch wordt het Abrahamietische verbond niet oud genoemd.

Paulus verklaart, dat Sara het Abrahamietische verbond en Hagar het wetsverbond voorstelde. (Gal. 4:24) Na Sara's dood vernieuwde Abraham zijn verwantschap met Hagar niet; maar hij nam een nieuwe vrouw, wier naam Ketura was. Door Ketura kreeg Abraham zes zonen. Het valt duidelijk te erkennen, dat Ketura het nieuwe verbond voorstelde in denzelfden zin als Hagar het wetsverbond in Egypte voorstelde. Ook dit beeld leert ons, dat het nieuwe verbond geen vernieuwing van het oude is, maar dat het een geheel nieuwe schikking is.

Waarom met Joden

Had God eenige verplichting tegenover de Joden, dat hij maatregelen nam, om een nieuw verbond met hen te sluiten? Het verbond, dat God met Israël in Egypte sloot, verbraken zij herhaaldelijk. Hij was in geen enkel opzicht verplicht, een nieuw verbond met hen te sluiten. Zij tartten God, doordat zij zich tot de organisatie des Duivels keerden. Hierom zeide God tot Mozes, dat hij geneigd was, de Joden te vernietigen. „Zij zijn haast afgeweken van den weg, dien ik hun geboden had; zij hebben zich een ge-

goten kalf gemaakt; en zij hebben zich voor hetzelfde gebogen, en hebben het offerande gedaan, en gezegd: Dit zijn uwe goden, Israël! die u uit Egypteland opgevoerd hebben. Verder zeide de Heer tot Mozes: Ik heb dit volk gezien, en zie, het is een hardnekkig volk. En nu, laat mij toe, dat mijn toorn tegen hen ontsteke, en hen vertere; zoo zal ik u tot een groot volk maken." — Exodus 32 : 8-10.

Mozes was een rechtstreeksche nakomeling Abrahams. God zou met Mozes als begin een nieuwe natie hebben kunnen maken en dan een verbond met die natie hebben kunnen aangaan. Op die wijze had hij even goed zijn voornemens ten uitvoer kunnen brengen. Maar God vernietigde de Israëlieten niet. En waarom deed hij dit niet? Omdat Jehova's Naam daarmede gemoeid was. Niet alleen had hij aan Abraham en zijn zoon beloften gedaan, maar hij had ook beloofd, dat Silo door den stam Juda's zou komen. Mozes zond een smeekbede tot God op en zeide tot hem: „Waarom zouden de Egyptenaars spreken, zeggende: In kwaadheid heeft hij hun uitgevoerd, opdat hij hen doodde op de bergen en opdat hij hen vernielde van den aardbodem? Keer af van de hittigheid uws toorns, en laat het u over het kwaad uws volks berouwen! Gedenk aan Abraham, aan Izaäk en aan Israël, uwe knechten, aan welke gij bij uzelfen gezworen hebt, en hebt tot hen gesproken: Ik zal uw zaad vermenigvuldigen als de sterren des hemels; en dit het geheele land, waarvan ik gezegd heb, zal ik aan ulieder zaad geven, dat zij het erfelijk bezitten in eeuwigheid. Toen berouwde het den Heer over het kwaad, hetwelk hij gesproken had zijn volk te zullen doen." — Exodus 32 : 12-14.

Meerdere teksten toonen aan, dat de naam Jehova's hierbij betrokken was. „Versmaad ons niet, om uws Naams wil; werp den troon uwer heerlijkheid niet

neder; gedenk; vernietig niet uw verbond met ons." (Jer. 14:21) God had zijn woord gegeven, en zoowel zijn naam en zijn woord waren hierbij betrokken. Dit is een gegronde en afdoende reden, waarom Israël niet vernietigd werd. „Om mijns Naams wil zal ik mijnen toorn langer uitstellen, en om mijns roems wil zal ik, u ten goede, mij bedwingen, opdat ik u niet afhouwe." (Jes. 48:9) „Doch ik deed het om mijns Naams wil, opdat hij niet ontheiligd wierde voor de oogen der Heidenen, in welker midden zij waren; aan welke ik mij voor derzelver oogen bekendgemaakt heb, om hen uit Egypteland uit te voeren." (Ezech. 20:9) „Ik zeide, mijne grimmigheid te zullen uitgieten over hen in de woestijn, om hen te verdoen. Maar ik deed het om mijns Naams wil, opdat die niet ontheiligd wierde voor de oogen van die Heidenen, voor welker oogen ik hen uitvoerde." — Ezechiël 20:13, 14.

Jehova wenschte Israël en al zijn schepselen te doen weten, dat hij de alleen ware God is en dat leven niet anders als door een genadegift van hem verkregen kan worden. Dit wordt door de volgende woorden van zijn profeet bewezen: „Want ik zal u uit de volken voeren, en u vergaderen uit de landen, waarin gij verstrooid zijt, door eene sterke hand, en door eenen uitgestrekten arm, en door eene uitgegotene grimmigheid... Zoo zult gij weten, dat ik de Heer ben, als ik met u gedaan zal hebben, om mijns Naams wil, niet uwe booze wegen, noch naar uwe verdorvene handelingen, o huis Israëls! spreekt de Heer." — Ezechiël 20:34, 44.

De Partijen voor het Verbond

Jehova sluit het nieuwe verbond aan de eene zijde; en wie is aan de andere zijde van het verbond? Volgens de woorden van den Profeet Jeremia zijn

het Juda en Israël: „Ik zal met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond maken.” God zegt tot hen door zijn profeet: „Gelijk als ik gerecht heb met uwe vaders in de woestijn van Egypteland, alzoo zal ik met u rechten, spreekt de Heer. En ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en ik zal u brengen onder den band des verbonds.” „Want ik zal mijn verbond met u oprichten, en gij zult weten, dat ik de Heer ben.” — Ezechiël 20 : 36, 37; 16 : 62.

Maar hoe kon Israël in het verbond opgenomen worden, daar het toch in vijandschap met God verkeerde? Het antwoord wordt gevonden in de woorden, die God door zijn profeet sprak: „In die dagen en terzelfder tijd, spreekt de Heer, zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda tezamen; wandelende en weenende zullen zij henengaan, en den Heer, hunnen God, zoeken. Zij zullen naar Zion vragen; op den weg herwaarts zullen hunne aangezichten zijn; zij zullen komen en den Heer toegevoegd worden, met een eeuwig verbond dat niet zal worden vergeten.” — Jer. 50 : 4, 5.

Er zij opgemerkt, dat zij tot Zion moeten komen om zich bij het verbond met Jehova aan te sluiten. Zij kunnen niet uit zichzelf een verbond met den Heer sluiten. Zion is God's organisatie. Aangezien Christus Jezus het Hoofd van Zion is, is deze naam op hem persoonlijk en in het bijzonder van toepassing. De huizen van Israël en Juda, die vijandig tegenover God stonden, waren niet bevoegd, een verbond met Jehova aan te gaan. Hetzelfde is waar in betrekking tot alle menschen. Israël moet dus iemand hebben, die bevoegd is, in zijn belang op te treden en de verantwoordelijkheid van het verbond te aanvaarden en rechtstreeks met Jehova God te onderhandelen. Over dezen bevoegden Persoon

schrijft Paulus: „En alzo zal geheel Israël zalig worden. Gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Zion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob; en dit is hun een verbond van mij, als ik hunne zonden zal wegnemen.” — Rom. 11:26, 27.

De contracteerende partijen zijn dus Jehova aan de eene zijde en HIJ, dien Jehova aangewezen heeft als Israëls vertegenwoordiger handelend op te treden, aan de andere zijde. Deze Persoon moet in staat zijn het onvermogen en de zonden van Israël weg te nemen. De Joden zijn inbegrepen in het rantsoenoffer, dat voor allen gebracht werd, omdat Jezus zijn leven gaf tot een rantsoen voor allen. (1 Tim. 2:5, 6) Ook verloste Jezus de Joden van den vloek der wet, door het, namelijk het wetsverbond, aan het kruis te nagelen en er een einde aan te maken. Hun geheele leven lang waren de Joden in knechtschap, omdat zij niet in staat waren, de wet te houden, hetgeen voor hen een bewijs was, dat zij zondaars en daarom aan zonde en dood onderworpen waren. Het voordeel, dat het verbond met offerande, dat aan den Jordaan gesloten werd, voor de Joden met zich bracht, is, dat daardoor een weg geopend werd, waarlangs zij van het onvermogen, dat op hen rustte, bevrijd konden worden. Het verbond met offerande werd aan den Jordaan gesloten. Van dien tijd af rekende God het als voltooid.

Nu Jezus de Joden van de knechtschap, die op hen rustte, bevrijd had, werd hij onmiddellijk de rechtmatige heer en meester der Joden, en hij kreeg het recht voor en ten gunste van Israël op te treden. Hij was bevoegd om te handelen en is Jehova's Uitverkorene, om bij het sluiten van het nieuwe verbond handelend op te treden. Zelfs heden zijn de Joden nog niet gerechtigd, om een verbond met Jehova God te sluiten. Indien wij uit de feiten erkennen,

dat het nieuwe verbond reeds gesloten is, moeten wij tot de gevolgtrekking komen, dat het in geen geval onmiddellijk met de Joden gesloten kon worden. De Schrift toont aan, dat Christus, die het hoofd van God's organisatie is en uit de organisatie, Zion, voortkomt, degene is, die voor en in het belang van Israël handelt en door wien Israël in het verbond opgenomen wordt. Strikt genomen wordt het nieuwe verbond gesloten door Jehova aan de eene zijde en Christus Jezus als den wettigen vertegenwoordiger van Israël, bestaande uit de huizen Israël en Juda, aan de andere zijde.

Jacob's naam werd veranderd in Israël. Israël was een kleinzoon van Abraham. In overeenstemming met zijn belofte aan Abraham zeide God tot Israël: „In uw zaad zullen alle geslachten gezegend worden.” (Gen. 28 : 14) Juda was een zoon van Israël, en God had beloofd, dat een nakomeling uit den stam van Juda degene zou zijn, door wien de zegeningen zouden komen. „Hem zullen de volkeren gehoorzaam zijn.” (Gen. 49 : 10) Jezus was uit het huis van Juda. Hij wordt genoemd: „De Leeuw uit den stam van Juda.” (Openb. 5 : 5) Met de nakomelingen van Israël sloot God het wetsverbond. Israël, Juda en al hun nakomelingen waren onvolkomen, en geen hunner kon iets volkommens tot stand brengen. De Israëlieten konden de wet niet volkomen houden. Jezus hield de wet volkomen en vervulde iedere titel en jota van de wet. (Matth. 5 : 17, 18; Col. 2 : 14) Hij werd als Jood onder de wet geboren, en aangezien hij naar den vleesche een regelrechte afstammeling uit het huis van Juda was en de wet volkomen hield, werd hij de rechtmatige eigenaar van iedere zegening, die Israël en Juda beloofd was. Vandaar dan ook, als God zegt, dat hij een nieuw verbond met Israël en Juda maken zal, hij dit doen zal met hem, die alle

rechten in zich vereenigde, die Israël en Juda en al hun nakomelingen zouden verkregen hebben, als zij volmaakt geweest waren. Het nieuwe verbond kon ook niet anders dan met den volmaakt mensch Jezus gesloten worden. Het werd met hem in het belang der geheele menschheid gesloten met het doel de menschheid met God te verzoenen.

Wanneer en waar gesloten

Het Schriftuurlijk bewijs is overstelpend, dat het nieuwe verbond tusschen Jehova en Jezus, als den tegenwoordiger van Israël, gesloten werd, toen Jezus als het werkelijke pascha-lam gedood werd. Op den veertienden Nisan van het jaar 33 A. D. kwam Jezus met zijn discipelen te Jeruzalem bijeen en at het pascha-lam, zooals den Joden door de wet voorgeschreven werd. Hij, die door het geslachte pascha-lam in Egypte voorschaduwde, was degene, die het voorbeeld vervullen moest, welke vervulling zijn leven eischte. Het was voor Jezus noodzakelijk, het pascha te eten, voordat hij den dood zou ondergaan. Na het eten van het pascha-lam op den veertienden Nisan van het jaar 33 A. D. beëindigd te hebben, stelde Jezus de gedachtenis aan zijn dood in. Bij die gelegenheid noemde hij zijn vergoten bloed het bloed des nieuwen verbonds. „En als zij aten, nam Jezus het brood, en gezegend hebbende, brak hij het, en gaf het den discipelen, en zeide: Neemt, eet, dat is mijn lichaam. En hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit: want dat is mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.” (Matth. 26:26-28) Het in dezen tekst met „testament” vertaalde woord is afgeleid van hetzelfde grondwoord als „verbond”. Dit

in de eerste keer, dat het Grieksche woord, dat met verbond vertaald wordt, in het Nieuwe Testament voorkomt. Deze woorden werden door Jezus gesproken, en hij was te dien tijde de eenige op aarde, die gerechtigd was de beteekenis van het pascha te begrijpen en uit te spreken. Jezus nam hier betrekking op zijn eigen bloed, dat nog dienzelfden dag vergoten werd. Het vergieten van dat bloed werd voorschaduwde door het bloed van het paschalamb, dat in Egypte geslacht werd ten tijde van het sluiten van het wetsverbond. De woorden van den profeet toonen aan, dat het wetsverbond in Egypte gesloten werd; „niet naar het verbond, dat ik met hunne vaders gemaakt heb, ten dage als ik hunne hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel ik hen getrouwd had, spreekt de Heer.” (Jer. 31: 32) Die dag, waarop Israël uit Egypte geleid werd, voorschaduwde den dag van den dood van het ware paschalamb en stelt den tijd voor het sluiten van het nieuwe verbond vast.

Schrijvende over de instelling van de gedachtenis aan Jezus' dood in den nacht van denzelfden dag, waarop Jezus stierf, zegt Paulus: „Desgelijks nam hij ook den drinkbeker, na het eten des Avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in mijn bloed. Doet dat, zoo dikwijls als gij dien zult drinken tot mijne gedachtenis.” (1 Cor. 11: 25) Paulus sprak met autoriteit, en de eenige juiste gevolgtrekking, die uit zijn woorden gemaakt kan worden, is, dat het verbond toen en daar gesloten werd en dat het bloed van Jezus, dat op dien dag vergoten werd, het bloed van het verbond was, waardoor het verzekerd en bekrachtigd werd. In dit zelfde verband zeide Paulus: „De drinkbeker der dankzegging, dien wij dankzeggende zegenen, is die

niet eene gemeenschap des bloeds van Christus?" (1 Cor. 10:16) Hij nam betrekking op denzelfden beker, waarvan Jezus zeide, dat hij het bloed des nieuwen verbonds was.

Ter bekrachtiging dezer gevolgtrekking dienen de later door Paulus geschreven woorden: „Want een testament is vast in de dooden, dewijl het nog geene kracht heeft, wanneer de testamentmaker leeft.” (Hebr. 9:17) Rotherham geeft dezen tekst als volgt weer: „Want een verbond over doode personen is vast, aangezien het nog niet van kracht is, als hij nog leeft, die het verbond gesloten heeft.” De Diaglott zegt: „Een verbond is vast over doode slachtoffers.”

Bij het wetsverbond, dat in Egypte gesloten werd, contracteerde Mozes ten behoeve van Israël en het bloed van dat verbond was het paschalamb. In een vertegenwoordigende bevoegdheid stierf Mozes daar, doordat het lam voor hem stierf. Op dien veertienden dag van Nisan voorschaduwde Mozes, die vertegenwoordigend stierf, Jezus, die daadwerkelijk op den veertienden Nisan van het jaar 33 A. D. stierf. Een testamentmaker is iemand die sterft, nadat hij een testament gemaakt of een verbond gesloten heeft. Jezus was de testamentmaker, en nadat hij het verbond gesloten had, stierf hij, op denzelfden dag. Jehova was de andere partij van het verbond en hij kon niet sterven. Het was de mensch in het verbond, die den dood onderging. Dit stelt buiten eenigen twijfel den datum van het verbond definitief vast. Maar God verschafte werkelijk het offer voor den dood, namelijk zijn geliefden Zoon; en daardoor nam Jehova in het offerandelijke gedeelte een aandeel. Nu zegt de Apostel Paulus, dat het verbond vast gemaakt wordt over het doode slachtoffer. De juiste tijd voor het sluiten van het nieuwe verbond kwam op den dag, toen het oude wetsverbond eindigde.

Het wetsverbond eindigde op den veertienden Nisan van het jaar 33 A. D., op denzelfden dag, toen Jezus stierf en het nieuwe verbond gesloten werd.

Aangezien Jezus de werkelijke contracteerende partij ten gunste van Israël was, behoefde met het sluiten van het verbond niet gewacht te worden, totdat Israël hersteld is of totdat met de herstelling begonnen zal worden; evenmin bestaat er eenige reden, waarom het bloed van Jezus bewaard moest worden tot de verheerlijking der gemeente, om dan eerst voor het sluiten van het nieuwe verbond gebruikt te worden. Ook was het in het geheel niet noodig, dat de loskoop prijs betaald moest worden, voordat het nieuwe verbond gesloten wordt.

Middelaar

Aangezien het nieuwe verbond door Jehova met Israël gesloten wordt, is er natuurlijk een middelaar noodig. Jehova kan noch zal consequent onmiddellijk een verbond met menschen sluiten, die niet met hem in volkomen harmonie zijn. De Joden waren buiten harmonie met hem. Jezus had Jehova's decreet bekendgemaakt, dat hun huis hun woest gelaten zou worden. De Joden hadden Jezus, als hun Koning verworpen. Zij waren in gebreke gebleven het wetsverbond te houden, en verkeerden in knechtschap der zonde. Wie zou dan voor hen als middelaar in dit verbond kunnen optreden? Vanzelfsprekend Jezus alleen, omdat hij de eenige volmaakte mensch op aarde was, die in volkomen overeenstemming met Jehova God was.

Een middelaar is iemand, die tusschen de bevoegde en de onbevoegde partijen der overeenkomst staat en in een vertegenwoordigende hoedanigheid ten behoeve van de onbevoegde optreedt. Deze regel wordt

in wereldsche organisaties erkend. Een volwassen man wenscht met een minderjarig kind of met een krankzinnige betreffende eigendomsbelangen een overeenkomst te sluiten. De volwassen man is volgens de wet bevoegd, maar de minderjarige of krankzinnige is niet gerechtigd te contracteeren. Een gerechtshof van goede rechtsbevoegdheid stelt een derde persoon aan, die de wettelijke eigenschappen tot het sluiten van een overeenkomst bezit, om als voogd of middelaar voor zijn onbevoegden pupil op te treden. De overeenkomst wordt thans gesloten; en noodzakelijkerwijs moet het rechtstreeks gesloten worden door een volwassen mensch aan de eene zijde, die voor zichzelf contracteert, en een volwassen mensch aan de andere zijde, die als voogd of wettige tegenwoordiger voor en ten behoeve van zijn pupil, die minderjarig of krankzinnig kan zijn, de overeenkomst sluit. Als de minderjarige meerderjarig wordt en de krankzinnige weer gezond wordt, bestaat er niet langer behoefte aan een voogd of middelaar, en hun ambt vervalt.

De Joden waren onbevoegd, omdat zij in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen waren. (Psalm 51:7) Hun verbond met Mozes als middelaar om hunnentwil was gefaald, door de onvolkomenheden van hen en van Mozes. Jezus maakte een einde aan het wetsverbond, toen hij het bij zijn kruisiging aan het kruis nagelde. Hij vervulde het wetsverbond, en het werd verouderd. Dit volbracht hij door zijn dood. „En daarom [dat wil zeggen, omdat het bloed van Christus zonde uitdelgt] is hij [Jezus] de Middelaar des Nieuwen Testaments [verbonds], opdat, de dood daartusschen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste Testament [verbond] waren, degenen, die geroepen zijn, de be loftenis der eeuwige erve ontvangen zouden.” (Hebr.

9:15) De Joden hadden zich aan overtredingen van het wetsverbond schuldig gemaakt, en het bloed van Jezus verlost hen hiervan. Daarom is hij de voorbereide en rechtmatig aangestelde persoon, om als middelaar van het nieuwe verbond, dat in hun belang en in het belang der geheele menschheid met het doel alle gehoorzamen te verzoenen, gesloten werd, op te treden.

Als verder bewijs, dat het nieuwe verbond gesloten is, en dat Jezus de Middelaar is, verwijzen wij hier naar de woorden van den Apostel Paulus, die hij tot de gemeente richtte: „Gij zijt gekomen [genaderd] ... tot den Middelaar des Nieuwen Testaments, Jezus.” (Hebr. 12:22-24) Ten tijde dat Paulus deze woorden schreef, was Jezus de Middelaar en was het verbond reeds gesloten, omdat het verbond met een middelaar als eenige bevoegde gesloten moest worden.

De Apostel Paulus zegt betreffende dat verbond, dat het zijn verordeningen van den Godsdienst en het wereldlijk (ordelijk georganiseerd) heiligdom had. (Hebr. 9:1) Ook zegt hij, dat deze dingen een afbeelding waren voor een tijd van een beter heiligdom en van goddelijken dienst in verband daarmede. In de woestijn werd in verbinding met den tabernakel een godsdienst oefening gehouden, en zij, die hierbij dienst deden, waren van het Levietische priesterschap. In verbinding met het heiligdom, „niet met handen gemaakt”, maar in den hemel zelf, dient Christus Jezus, de groote Hoogepriester. Datgene wat in den tabernakel in de woestijn gedaan werd, voorschaduwde hetgeen Christus Jezus in verbinding met het hemelsche heiligdom zou doen. De dienst van Jezus Christus is van veel grooter beteekenis dan die met den tabernakel. Door zijn trouw tot den dood verschafte hij het groote rantsoenoffer. Hierdoor offerde hij zich als een groot offer voor de zonde op. Daarna

offert hij ook de leden van zijn lichaam, die door de genade Gods in het verbond met offerande opgenomen zijn. Dezen dienst verricht hij als dienaar of priester.

Wat kreeg hij nog behalve deze uitnemende bediening? Hij werd middelaar van het nieuwe verbond. „En nu heeft hij zooveel uitnemender bediening gekregen, als hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is.” (Hebr. 8:6) De basis van dat nieuwe verbond is zijn bloed, dat voor den mensch vergoten werd, en dit geeft hoop op betere dingen voor de menschheid dan het oude verbond bij mogelijkheid kon geven. De bedienaars van het wetsverbond sterven en waren niet bij machte, Israël in dat verbond te houden. Maar Jezus Christus, de Middelaar van het nieuwe verbond vermag volkomen te verlossen. Dit is waar, omdat hij eeuwig leeft en het priestersambt in eeuwigheid blijft bekleeden. „Maar deze, omdat hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk priesterschap: Waarom hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door hem tot God gaan, alzoo hij altijd leeft, om voor hen te bidden.” — Hebr. 7:24-25.

Het nieuwe verbond is daarom niet alleen op betere beloften gevestigd, maar ook op het kostbare bloed van Jezus Christus, dat al degenen, die gelooven en gehoorzamen, belooft, dat zij eeuwig zullen leven.

Borg

Aan den Jordaan werd Jezus door den Vader als het groote rantsoenoffer aangenomen. Daar werd hij aangesteld, om de plichten, die het ambt van offerend priester met zich brengen, te aanvaarden. Hij was

„Er zal geen leeuw zijn, en geen verscheurd gedierte zal daarop komen.“ (Jesaja 35:9)

Het „verscheurd gedierte“, dat hier genoemd wordt, wordt gebruikt als symbool der regeeringen die den Duivel vertegenwoordigen en derhalve een deel van zijn organisatie vormen. Deze bestaan uit een groep mensen die lang streng, wreed en verdrukkend geweest zijn. Niels van dien aard zal op de verheven Baan des Konings gevonden worden. Deze weg zal zoo gezuiverd zijn, dat er voor niemand de mogelijkheid zal bestaan ergens over te struikelen.

De Steenklopper

Gustave Courbet

De Opwekking van Lazarus

P. P. Rubens

Als de gehoorzamen over de verheven baan van den Koning trekken... zullen zij dikwijls aan hun geliefde dooden denken... Zij zullen tot den Heer bidden, of ook dezen mogen terugkeeren... Het terugkeeren uit de hel beteekent het wederbrengen der dooden. Jezus wekte Lazarus uit het graf op, ten einde geloof te vestigen in de zinnen dergenen, die met hem waren, dat God te bestemder tijd de dooden zou wederbrengen.

Duizend jaren zijn gewijd aan de gelukkige reis over de heirbaan des Konings. Terug naar verzoening met God. In dien tijd doet God door Christus al het kwaad te niet, wat Satan in de vervlogen eeuwen gewrocht heeft.

.. Aan het einde van de reis zal Christus de groote Middelaar het werk van het nieuwe verbond voltooien. De gehoorzame menschen zullen dan tot volmaaktheid van geest en lichaam gebracht zijn. . . . Zij zullen dan de doemwaardige gevolgen van het kwade gezien hebben. Het zal hun dan volkomen duidelijk zijn, dat God goed, genadig en de ware Vriend des menschen is.

Lente

Carl Bantzer

Groote oppervlakten van den aardbodem zijn thans dorre woestijnen en brengen niets voort. Te bestemder tijd zal God deze woestijnen zijn uitnemendheid en heerlijkheid doen uitroepen... Sommige menschen hebben nu een voldoende kennis der dingen, om te kunnen bewijzen, dat de mensch eindeloos kan voortgaan te vorschjen in de wonderen der aarde en andere groote scheppingswerken van Jehova, die hiermede in verband staan, en dat zijn navorschingen zijn innige bewondering voor den Schepper voortdurend doen toenemen.

Landschap

Herman Ruedisuehli

priester des allerhoogsten Gods; dus priester naar de orde van Melchizedek. Daar legde God zijn eed af, dat Christus Jezus in der eeuwigheid Hoogepriester zou zijn en dat er nooit een verandering zou komen. Dat was drie en een half jaar, voordat het nieuwe verbond gesloten werd. Jezus maakte toen zekerheid of garantie voor het nieuwe verbond. Men lette op de bewijsvoering van den Apostel Paulus over dit punt: „Dan is Jezus ook in dit opzicht de borg geworden van een beter verbond.” — Hebreëen 7 : 22, Leidsche Vertaling.

In welk opzicht? Het was ongetwijfeld door het rantsoenoffer, dat Jezus de borg van het verbond werd, omdat het bloed des verbonds van hem is. Maar onmiddellijk na zijn wijding legde Jehova den eed af, dat hij priester naar de ordening van Melchizedek was. Dus door zijn zelfopoffering werd hij de borg des verbonds en bovendien werd deze zaak door den eed Jehova's dubbel zeker. Dit wordt door de woorden van Paulus aangetoond. „En voor zoveel het niet zonder eedzwering is geschied, werd hij priester gemaakt [want genen zijn wel zonder eedzwering priesters geworden; maar deze met eedzwering, door dien, die tot hem gezegd heeft: De Heer heeft gezworen, en het zal hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek].” (Hebr. 7 : 20, 21, Engelsche Vertaling) Als wij dezen tekst met de Rotherham-vertaling vergelijken, zal opgemerkt worden, dat Rotherham in vers 20 de woorden „werd hij priester gemaakt” weglaat. De Diaglott doet hetzelfde. Deze woorden zijn toegevoegd aan de Geautoriseerde Vertaling. Jezus was reeds priester naar de ordening van Melchizedek; maar nu werd hij bij zijn wijding voor altijd priester gemaakt zonder de mogelijkheid op een verandering en naar de ordening van Melchizedek. Door zijn

bloed en door den eed werd hij de borg van het betere verbond. Door zijn profeet had God gezegd: „Ik de Heer... zal u geven tot een verbond des volks.” (Jes. 42:6) In de eerste plaats moest deze profetische uitspraak alleen op Jezus van toepassing zijn. De lichaamsleden, die in het verbond met offerande opgenomen zijn, worden daarna een deel van den Knecht, en dit is een bijkomstige zaak.

De juiste gevolgtrekking schijnt dus te zijn, dat Jezus ten tijde zijner wijding onderpand of borg van het nieuwe verbond werd en dat het nieuwe verbond ten tijde van zijn dood gesloten werd. Aangezien het met hem als Middelaar voor Israël en de geheele menschheid gesloten moest worden, volgt er uit, dat hij ten tijde van zijn dood op Calvarie de Middelaar van het nieuwe verbond werd. Daarom gaf hij, juist voordat hij naar Calvarie ging, op denzelfden dag, den beker wijn aan zijn discipelen en zeide tot hen: „Dat is [stelt voor] mijn bloed [zinnebeeldig] des nieuwen Testaments [verbonds], hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.” (Matth. 26:28) Het bloed van Jezus verschafte dus den loskoop prijs en is terzelfder tijd het bloed ter bekrachtiging van het nieuwe verbond.

De Lichaamsleden worden er in opgenomen

Aan het woord „inwijden”, zooals hierin gebruikt zal worden, dient men de beteekenis van bekrachtigen, in werking doen treden, inleiden of tot uitwerking overgaan toe te kennen. Uit de Schrift schijnt duidelijk naar voren te komen, dat als het nieuwe verbond ingewijd is en in werking begint te treden, de gemeente, die het lichaam van Christus is, aan het bemiddelingswerk een aandeel zal nemen. En hoe komen wij tot deze gevolgtrekking? Omdat de li-

chaamsleden in het Verbond met Offerande opgenomen zijn en door Christus Jezus als een deel van zijn offer geofferd werden, en daardoor dus een deel van den Christus uitmaken, zoodat de lichaamsleden met hem bij de bediening van het nieuwe verbond dienst doen.

God zegt door zijn profeet: „In den tijd des welbehagen heb ik u verhoord, en ten dage des heils heb ik u geholpen; en ik zal u bewaren, en ik zal u geven tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten.” (Jes. 49:8) Paulus haalt deze profetische uitspraak aan, en past haar op de gemeente toe. (2 Cor. 6:2) Dit bewijst, dat de lichaamsleden van Christus een deel van den Knecht zijn en dat zij met Christus Jezus, het Hoofd, gegeven zijn „tot een verbond des volks, om het aardrijk op te richten”. Voorts bewijst het, dat de lichaamsleden met het Hoofd Christus Jezus in de uitvoering van het verbond een aandeel zullen hebben. Ook toont Paulus aan, dat de profetie op de lichaamsleden van toepassing is gedurende den tijd der uitverkiezing en ontwikkeling der gemeente. In dien tijd zijn zij leden van den Knecht en gezanten voor Christus, om de boodschap der verzoening te prediken. Daarom moesten zij er voor zorgen, dat zij deze groote gunst van God niet vergeefs ontvangen, zegt de apostel.

Leert de Schrift, dat de gemeente, die het lichaam van Christus is, iets te maken heeft met het sluiten of bezegelen van het nieuwe verbond? De lichaamsleden hebben niets met het sluiten van het nieuwe verbond te maken om de eenvoudige reden, dat het verbond gesloten werd tusschen God en Jezus Christus als den vertegenwoordiger des menschen, voordat iemand tot lid der gemeente van Christus verwekt werd. De Schrift zegt niets over de bezegeling van het nieuwe verbond en in geen geval, dat de gemeente

er iets mede te maken heeft. Opnieuw verwijzen wij naar Paulus' bewijsvoering in Hebreëen 9:17, waar hij verklaart, dat een verbond van kracht is of bevestigd wordt over het doode slachtoffer. De mensch Christus Jezus was het slachtoffer des doods, wiens bloed het verbond bekrachtigde. Het verbond werd van kracht van het oogenblik zijns doods aan. Daarna is het voor altijd vast en zeker. Er bestaat dus geen behoefte aan een bezegeling, zooals dat woord in verband met executie van documenten tusschen aard-sche contracteerende partijen gebruikt wordt.

Te beginnen met Pinksteren, dat verscheidene dagen na het sluiten van het nieuwe verbond was, werden de eerste menschen in het Verbond met Offerande opgenomen. De discipelen werden toen als een deel van Christus' offer aangenomen. Sindsdien is met alle Christenen hetzelfde gebeurd. Toen zij in Christus ingelijfd werden, werd hun de dienst der verzoening opgedragen en werd het hun voorrecht en plicht, datgene te dienen, wat de geest van het nieuwe verbond is, namelijk de verkondiging van God's boodschap der verzoening aan de menschen. Zij zijn dus dienaars van den geest des nieuwen verbonds, omdat de geest daarvan verzoening is. — 2 Cor. 3:5,6.

Het wetsverbond werd in Egypte gesloten. Egypte is een voorbeeld van de wereld of Satan's organisatie. Het wetsverbond voorschaduwde het nieuwe verbond. Daarom moest ook het nieuwe verbond in de wereld gesloten worden, en de feiten toonen aan, dat het gesloten werd, toen Jezus in de wereld, doch niet van de wereld, was. Jezus Christus offerde zich op aarde als het tegenbeeldige paschalamlam. Toen hij als het tegenbeeldige lam geslacht werd, nam Jezus alleen de verplichtingen van het verbond voor degenen, die hierdoor begunstigd zouden worden, op zich. Te dien tijde, werd het verbond van kracht. Vanaf Pinksteren

zijn de eerstgeborenen voorbijgegaan, en bevrijd geworden, niet op grond van het nieuwe verbond, maar krachtens het offer van het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt.

Zij nemen Deel aan de Inwijding

De lichaamsleden van Christus zullen aan de inwijding van het nieuwe verbond deelhebben, zooals door de Schrift aangetoond wordt. De inwijdingsceremonie van het wetsverbond op den berg Sinai wordt door den apostel in de volgende woorden uitgedrukt: „Want als al de geboden, naar de Wet van Mozes, tot al het volk uitgesproken waren, nam hij het bloed der kalveren en bokken, met water, en purperen wol en hyzop, besprengende beide het boek zelf, en al het volk.” (Hebr. 9 : 19) Bij die gelegenheid werden zoowel kalveren als bokken geofferd, en beider bloed werd op het boek der wet en op het volk gesprenkeld. Dat zou dus aangeven, dat Mozes daar dengene voorstelde, die door de dieren, die geofferd werden, afgebeeld werd; namelijk, het kalf (stier) stelde Jezus voor, terwijl de bok de lichaamsleden der gemeente voorstelde. Jaarlijks werd het wetsverbond vernieuwd met het bloed van den stier (kalf) en den bok, die op den verzoendag geofferd werden. Dientengevolge moesten het kalf en de bok in beide gevallen bij de inwijding en bij de vernieuwing van het verbond dezelfde personen voorstellen. Dit schijnt duidelijk te voorschaduwen, dat de lichaamsleden, voorgesteld door den bok, iets in verband met de inwijding van het nieuwe verbond te doen zouden hebben.

Bij de inwijding van het wetsverbond bracht Mozes de woorden des Heeren aan het volk over en het volk kwam overeen, ze te doen. Terzelfder

tijd en in dit verbond werden offers door jongelingen gebracht. „En hij zond de jongelingen van de kinderen Israëls, die brandofferden offerden, en den Heer dankofferden offerden, van jonge ossen.” (Exod. 24:5) Deze „jongelingen” stellen treffend de jonge broeders van Jezus voor, die Jezus in zijn verbond met offerende opgenomen heeft en die op grond van het feit, dat zij een deel van Christus zijn, met hem aan de inwijding van het nieuwe verbond deelhebben. Dezen komen overeen met de „jongelingen”, die door den Apostel Johannes genoemd worden. Zij zijn degenen, die zich den Heer God volledig gewijd hebben. „Ik heb u geschreven, vaders! want gij hebt hem gekend, die van den beginne is, Ik heb u geschreven, jongelingen! want gij zijt sterk, en het woord Gods blijft in u, en gij hebt den booze overwonnen.” — 1 Joh. 2:14.

Het Priesterdom

De woorden van den apostel vormen een duidelijke bevestiging voor de gevolgtrekking, dat aan het nieuwe verbond en zijn bediening een priesterdom verbonden zal zijn. „Zoo had dan wel ook het eerste verbond rechten van den godsdienst, en het wereldlijk heiligdom.” (Hebreë 9:1) De hier genoemde wereldlijke tabernakel hield een Godsdienstoefening in verband hiermede en was een voorbeeld van den waren tabernakel. (Hebr. 9:9) De dienst, die op den waren tabernakel en den waren verzoendag betrekking heeft, begint hier op aarde, omdat Jezus op aarde geofferd werd. Dat zou dus opnieuw het bewijs leveren, dat het nieuwe verbond bij den dood van Jezus gesloten werd. De dood van Jezus op Calvarie verschaftte den loskooprij. Doch dit bracht nog niets met zich mede. Het nieuwe verbond werd

daar gesloten. De jaarlijksche dienst in verband met den tabernakel in de woestijn zou ons de gedachte ingeven, dat er in verband met de inwijding van het nieuwe verbond een goddelijke dienst gehouden wordt en dat er tusschen het sluiten en het inwijden van het nieuwe verbond een lange tijdruimte zou liggen.

Aangezien wij weten, dat de goddelijke diensten van den tabernakel in de woestijn een schaduw waren van de goddelijke diensten van den tabernakel, mogen wij deze beelden gebruiken om vast te stellen, wat de ware beteekenis van de werkelijkheid is. Op den jaarlijkschen verzoendag van Israël werd een stier geslacht en de hooge priester nam zijn bloed, betrad daarmee het heilige der heiligen en sprenkelde daar het bloed om voor zich en zijn huis verzoening te doen. (Leviticus 16 : 6) Met de woorden „voor zich” wordt bedoeld terwille van degenen die de leden van zijn lichaam, het onderpriesterschap, vormen. Met de uitdrukking „zijn huis” wordt bedoeld de huishouding des geloofs, waaronder al degenen begrepen zijn, die gerechtvaardigd en geestverwekt worden, behalve degenen die de leden van zijn lichaam, het onderpriesterschap, zijn. Nadat deze ceremonie verricht was, keerde de hooge priester naar den voorhof terug en doodde den bok des zondoffers, die voor het volk is, en droeg zijn bloed in het heilige der heiligen en deed daar verzoening voor de zonden van het volk door sprenkeling van dat bloed, evenals hij met het bloed van den stier gedaan had. — Leviticus 16 : 15.

Bij deze offerande stelde de stier de uitstorting van het bloed van Jezus Christus alleen voor. Het bloed van den bok stelde de lichaamsleden van Jezus Christus voor, die in het offerverbond opgenomen en een deel van het offer van Jezus Christus gemaakt

worden. Daarom wordt in beide gevallen het bloed van Christus voorgesteld, doch de bok stelt de gemeente voor, die in Christus is.

Het Christelijke tijdperk is het offertijdperk geweest, gedurende welken tijd de leden van het lichaam van Christus uitverkoren werden. Wat werd er gedurende dit tijdperk in betrekking tot het nieuwe verbond gedaan? De lichaamsleden dienden in den geest van dat verbond, door de boodschap van God's voornemen betreffende de zegeningen van alle geslachten der aarde te verkondigen. Nadat het offertijdperk als voorgesteld door den bok des Heeren, geëindigd is, zal zooals het beeld aantoont het bloed van Christus met inbegrip van dat der lichaamsleden aangeboden en gebruikt worden ter verzoening van de zonden van het volk. Wat zal er dan in betrekking tot het nieuwe verbond plaatsvinden? Zal het bloed dan gebruikt worden als grondslag voor het sluiten van een nieuw verbond? Neen, aangezien dat verbond reeds gesloten werd, toen Jezus nog op aarde was. Zal het bloed dan gebruikt worden om het nieuwe verbond te bezegelen? In het geheel niet! Het verbond werd reeds zeker gemaakt ten tijde dat het gesloten werd, en Jezus werd er reeds van tevoren borg voor gemaakt. Nergens in de Schrift wordt over een verzegeling van het verbond gesproken. Wat zal dan aan het einde van het offertijdperk gedaan worden?

De Inwijding

Als de verzoening voor de zonde voor het volk gedaan is, is de bestemde tijd voor de inwijding van het nieuwe verbond gekomen. Het wetsverbond werd in Egypte gesloten en bij den berg Sinäi, die den berg Zion voorstelde, ingewijd. (Hebr. 13:22)

Dat voorbeeld toont aan, dat het nieuwe verbond op aarde gesloten wordt en op den berg Zion, in den hemel, ingewijd moet worden. De besprenging van het bloed voor de inwijding vindt in den hemel plaats. (Hebr. 12 : 24) Bij de inwijding van het wetsverbond aan den berg Sinaï sprenkelde Mozes het bloed beide op het boek en op het volk. „Want als al de geboden, naar de Wet van Mozes, tot al het volk uitgesproken waren, nam hij het bloed der kalveren en bokken met water, en purpuren wol en hyzop, besprengende beide het boek zelf, en al het volk.” (Hebr. 9 : 19) (Zie Exodus 24 : 6-8) Het boek der wet stelde God's uitgedrukten wil voor, omdat hij het dicteerde. Evenals Mozes het boek van het verbond aan Israëel voorlas, zal ook Christus de bepalingen van het nieuwe verbond aan Israëel en aan de gansche menschheid bekendmaken en daardoor den toegang tot de verheven baan des levens openen.

Toen het wetsverbond ingewijd werd, stond het volk Israëls aan den voet van den berg Sinaï, nadat het uit Egypte bevrijd was. Als de inwijding van het nieuwe verbond plaatsvindt, zal het volk van de wereld, Satan's organisatie voorschaduwd door Egypte, bevrijd zijn en zal aan den voet van den berg Zion, die de berg Gods is, namelijk zijn koninkrijk, staan, afhankelijk van de aanwijzingen Gods.

De Vergadering bij de Ceremonie

Wie zal bij de inwijding van het nieuwe verbond tegenwoordig zijn? Paulus, zich tot de gemeente richtende, zegt: „Maar gij zijt gekomen tot den berg Zion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelsche Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen, tot de algemeene vergadering, en de gemeente der

eerstgeborenen die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen, en tot den Middelaar des Nieuwen Testaments Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel." (Hebr. 12 : 22-24) „De stad des levenden Gods" is zijn georganiseerd rijk der gerechtigheid. De Schrift geeft aan, dat er een talrijke schaar engelen tegenwoordig zal zijn. Gedurende de geheele ontwikkeling van het goddelijke plan hebben deze reine, heilige, machtige en trouwe engelen, die God volledig toegewijd zijn, hun dienst verricht. Het is God's wensch, dat deze getrouwen bij de inwijding van het verbond, dat de verzoening tusschen de menschheid en hem tot stand moet brengen, tegenwoordig zullen zijn. Dan zegt Paulus, dat het de algemeene vergadering der gemeente der eerstgeborenen zal zijn, hetgeen aantoot, dat de gemeente dan voltooid zal zijn. Daar zal de groote Jehova God, de Rechter over allen, zijn tegenwoordigheid openbaren. Ook Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond, het hoogste wezen van het universum op Jehova na, zal daar aanwezig zijn. Zoo zien wij dus, dat Jehova en Jezus, de beide bevoegde contracteerende partijen van het verbond, bij zijn inwijding tegenwoordig zijn. In dien tijd zullen de leden van het lichaam van Christus met hem vereenigd zijn tot één Middelaar. Deze zullen onderpriesters van Jezus zijn, die met hem en onder zijn leiding optreden.

Hoe staat het nu met Abraham, Izaäk, Jacob en de andere getrouwen, die wij oudwaardigheidsbekleeders noemen? Zullen zij tegenwoordig zijn en een aandeel in deze ceremonie hebben? Zou het noodig zijn, dat het nieuwe verbond ingewijd wordt en in werking treedt, voordat deze getrouwen van de dooden opgewekt worden? Neen, want het is

het groote rantsoenoffer, als zoenoffer toegepast, dat hun opstanding waarborgt. Het nieuwe verbond heeft niets met hun opwekking van den dood te maken. Deze waardige menschen, die tot het einde getrouw waren, ontvingen op grond van hun geloof een goed getuigenis van God. Door het geloof zagen zij den dag van Jezus Christus en zij verheugden zich. Paulus zegt: „Opdat zij zonder ons (de gemeente) niet zouden volmaakt worden.” (Hebr. 11 : 40) Hieruit volgt dus, dat, nadat de gemeente voltooid is, dus als allen, die in het verbond met offerande opgenomen zijn, hun loop beëindigd hebben, de juiste tijd gekomen is om de oud-waardigheidsbekleeders op te wekken. Bij de inwijding van het wetsverbond waren niet alleen Aäron en anderen die tot het priesterschap behoorden, tegenwoordig en namen met Mozes aan de ceremoniën deel, maar er waren eveneens „zeventig van de oudsten van Israël” tegenwoordig. „Mozes nu en Aäron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël. En zij zagen den God van Israël, en onder zijne voeten als een werk van saffiersteen, en als de gestaltenis des hemels in zijne klaarheid. Doch hij strekte zijne hand niet tot de afgezonderden van de kinderen Israëls; maar zij aten en dronken, nadat zij God gezien hadden.” — Exodus 24 : 9–11.

Deze zeventig waren mannen van groote betekenis, die in dezen tekst „afgezonderden” genoemd worden, hetgeen beteekent, dat zij hoofdmannen of uitverkoren menschen waren. Indien deze niet de getrouwe waardigheidsbekleeders, die in het Oude Testament en ook door Paulus in zijn brief aan de Hebreëen genoemd worden, voorschaduwden, wie voorschaduwden zij dan? Deze getrouwen waren niet allen uit Israël. Bij de inwijding van het nieuwe verbond zouden zij dus Israël en verder de geheele mensche

heid kunnen voorstellen. Er zij hier opgemerkt, dat in bovenstaanden tekst geschreven staat: „Zij aten en dronken, nadat zij God gezien hadden”, niet dat zij met natuurlijke oogen God's heerlijk lichaam zagen, maar zij konden een openbaring van zijn macht zien en ten volle de beteekenis er van begrijpen.

De vergadering beschrijvende zegt Paulus: „De geesten der volkomen geworden rechtschapenen.” (Hebr. 12:23, Leidsche Vertaling) Deze getrouwe menschen der oude tijden werden op grond van hun geloof en trouw tegenover God gerechtvaardigd. Als het rantsoenoffer als een zoenoffer voor het volk toegepasst wordt, om het wettelijk onvermogen op te heffen, is de tijd gekomen, dat de geest of levenskracht van deze gerechtvaardigde menschen volkomen gemaakt zal worden. Dit is een verder bewijs, dat de oudtestamentische overwinnaars bij de inwijding van het nieuwe verbond tegenwoordig zullen zijn. Zij zullen niet in den hemel zijn, maar op aarde, om de een of andere functie bij de inwijding van het verbond te vervullen.

Een prachtige Ceremonie

Bij de inwijding van het wetsverbond op Horeb, den berg Gods, voorschaduwden de ceremoniën de inwijding van het nieuwe verbond op den berg Zion, den berg Gods of God's organisatie. Hierover schijnt geen enkele reden tot twijfel te kunnen bestaan. Paulus verbindt deze twee onmiddellijk tezamen. Om te weten, of er een grootsche en geweldige ceremonie zal plaatsvinden, hebben wij slechts na te gaan, wat er op den berg Sinaï gebeurde. Te dien tijde openbaarde Jehova zijn tegenwoordigheid in een groote wolk op den berg en „er waren donderen en bliksemen... en het geluid eener zeer sterke ba-

zijn." (Exodus 19:16) Op deze zelfde gebeurtenis betrekking nemende, zegt Paulus: „En tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden: welke die ze hoorden, baden, dat het woord tot hen niet meer zou gedaan worden; (want zij konden niet dragen hetgeen er geboden werd: Indien ook een gedierte den berg aanraakt, het zal gesteeningd, of met eenen pijl doorschoten worden; en Mozes, zoo vreeselijk was het gezicht, zeide: Ik ben gansch bevreesd en bevende).” — Hebr. 12:19-21.

Wat heeft men dan bij de inwijding van het nieuwe verbond te verwachten? De engelen des hemels zullen zich daar vergaderen. De gemeente der eerstgeborenen zal daarbij tegenwoordig zijn. Verder zal Jezus, de heerlijke Middelaar, met zijn onderpriesters daar aanwezig zijn; en bovenal Jehova God Zelf. Geen dezer wezens zal voor menselijke oogen zichtbaar zijn, maar God heeft zijn tegenwoordigheid dikwijls door een demonstratie van zijn macht geopenbaard. De oudwaardigheidsbekleeders zullen daarbij tegenwoordig zijn, om de beide huizen Israëls en de geheele menschheid te vertegenwoordigen. Allen zullen daar de tegenwoordigheid des Heeren Jehova's, die door de wolk, den storm en het vuur kenbaar gemaakt wordt, zien, welke demonstratie op veel wonderlijker wijze gegeven zal worden, dan met menselijke bewoordingen zou zijn uit te drukken.

HOOFDSTUK X

De Terugkeer uit de Hel

JEHOVA'S Woord, dat de waarheid is, geeft nergens te kennen, dat hel een plaats van pijniging bij bewustzijn is. Satan de Duivel is de vader van deze valsche en lasterlijke leerstelling; en zijn vertegenwoordigers, de geestelijkheid, hebben deze eeuwenlang gebruikt om den goeden naam van God te smaden. Ongetwijfeld hebben vele geestelijken inderdaad geloofd, dat de hel een plaats van pijniging bij bewustzijn is, omdat ook zij aldus onderricht waren, en zij zijn dus met het leeren van deze leerstellingen naar hun geweten te werk gegaan. Maar al waren zij oprecht in hun overtuiging en nauwgezet in hun onderwijzing, zij zijn toch onverminderd te vertegenwoordigers van Satan den vijand geweest. Het feit dat iemand een leugen naar voren brengt, al meent hij het goed, maakt toch deze leugen niet tot waarheid. Men is een dienaar van hem, die men dient. (Rom. 6:16) De leerstelling der helsche pijniging is een leugen en komt uit den Duivel voort en de geestelijken zijn degenen die deze leerstelling aan het volk leeren. Hieruit volgt dus, dat de geestelijken als gevolg van het feit dat zij een dergelijke dwaalleer verkondigen, dienaren van den Duivel zijn, ongeacht of zij dit willen of niet.*

*) De teksten, waarin het woord hel voorkomt, zijn nauwkeurig beschouwd in een brochure van dien titel, die uitgegeven wordt door het Wachttorens Bijbel en Tractaat Genootschap.

Hel is niet een plaats, maar een toestand. Zij is een doodstoestand, een toestand van niet-bestaan. Het woord hel wordt dikwijls synoniem gebruikt met graf, dat niet alleen de plaats van de begrafenis beteekent, maar tevens den toestand der dooden. Na Jezus' dood aan het kruis werd zijn lichaam van het kruis afgenomen en in een grafkelder of graf begraven. Gedurende drie dagen was Jezus dood. Zijn wezen of ziel was in de hel, dat wil zeggen, in den toestand des doods. God's profeet, voor Jezus sprekende, zeide: „Want gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten, gij zult niet toelaten dat uw Heilige de verderving zie.” — Psalm 16 : 10.

Met Pinksteren, toen Petrus met den heiligen geest gezalfd werd, verklaarde hij de beteekenis van bovenstaande woorden van den profeet en zeide: „Gij mannen broeders, het is mij geoorloofd vrijuit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag. Alzoo hij dan een profeet was, en wist dat God hem met eede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lendenen, zooveel het vleesch aangaat, den Christus verwekken zoude, om hem op zijnen troon te zetten, zoo heeft hij dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat zijne ziel niet is verlaten in de hel, noch zijn vleesch verderving heeft gezien. Dezen Jezus heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn.” — Hand. 2 : 29-32.

De dood kon Jezus niet vasthouden, omdat het God's wil was, dat hij wederom leven zou. „Welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzoo het niet mogelijk was dat hij van denzelfen dood zoude gehouden worden.” (Hand. 2:24) Jezus bevestigde later Petrus' verklaring door te zeggen: „Ik ben die leef, en ik ben dood

geweest; en zie, ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En ik heb de sleutels der hel en des doods." (Openb. 1:18) Deze woorden van Jezus bewijzen ten stelligste, dat er geen leven in de hel is, omdat hij, toen hij in de hel was, dood was, en eerst nadat God hem uit de hel gebracht had, leefde hij wederom. Het feit, dat hij verklaarde, dat hij toen de sleutels der hel en des doods bezat, beteekent dat hij met macht en autoriteit bekleed is om degenen die in de hel zijn, in het bestaan terug te brengen, de gevolgen des doods op te heffen en hen wederom in volkomen harmonie met God te brengen.

Het woord „ziel" is gelijk beteekenend met de woorden „mensch", „schepsel", „wezen". Ieder schepsel is een ziel. Geen schepsel heeft een ziel. De ziel Jezus was in de hel, dat wil zeggen, zonder leven, in den toestand des doods. God liet niet toe, dat het lichaam van Jezus tot verderving overging, maar deed het op andere wijze teniet. Het feit, dat Jezus naar de hel ging, bewijst, dat alle zielen bij den dood naar de hel gaan en dus dat de millioenen, die gestorven zijn, zich in de hel, in den toestand des doods bevinden. Als de hel zooals de predikers leeren, een plaats van eeuwige pijniging was, had Jezus hieruit nooit teruggebracht kunnen worden, evenmin als eenig ander. Het feit, dat hij uit dezen toestand gebracht werd, bewijst, dat hel niet een plaats is, waarin men eeuwig blijven moet. Maar als wij begrijpen, dat hel een doodstoestand is, zonder de aanwezigheid van leven, en dat God Jezus opwekte, kunnen wij erkennen, hoe hij ook door Jezus allen die in de hel zijn, kan uitbrengen. Op grond van het feit dat hij dit beloofd heeft te zullen doen en Jezus met macht en autoriteit bekleed heeft om de dooden op te wekken, zal hij het ook doen. — 1 Thess. 4:14-17; Matth. 28:18.

Het terugkeeren uit de hel beteekent het wederbrengen der dooden. Jezus wekte Lazarus uit het graf op, ten einde geloof te vestigen in de zinnen dergenen, die met hem waren, dat God te bestemder tijd de dooden zou wederbrengen. Bij die gelegenheid zeide hij: „Ik ben de opstanding en het leven”, waarmede hij bedoelde, dat God hem de macht der opstanding verleend had, waardoor hij in staat was het leven terug te geven aan degenen, die gestorven waren. Bij een andere gelegenheid zeide hij tot zijn discipelen: „Allen... zullen uitkomen; degenen die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens; en degenen die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding des oordeels.” — Joh. 5 : 28, 29; Herziene Vertaling.

Uit deze woorden van Jezus blijkt duidelijk, dat er eenige menschen zijn die het goede gedaan hebben, en dat er anderen zijn, die het kwade gedaan hebben; dat zoowel de goeden als de kwaden gestorven en naar de hel gegaan zijn, en dat God te bestemder tijd door Christus Jezus zoowel de goeden als de kwaden uit de hel zal terugbrengen. Wat is dan het onderscheid tusschen de goeden en de kwaden? En keeren allen terzelfder tijd uit de hel terug?

Die het Goede gedaan hebben

Niemand kan tot de klasse der goeden behooren, als hij niet God's goedkeuring verkregen heeft. Niemand kan God's goedkeuring ontvangen, als hij niet eerst met God verzoend is. Alle menschen werden als zondaars geboren en hadden derhalve niet de goedkeuring Gods. (Rom. 5 : 12) Zij die God op grond van hun geloof in het vergoten bloed van Jezus rechtvaardigt, hebben vrede met God, omdat zij met hem verzoend zijn. (Romeinen 5 : 1, 9; 8 : 33)

Gedurende het Christelijke tijdperk heeft God dezulken gerechtvaardigd, opdat zij in het offerverbond konden opgenomen worden. Dezulken worden in Christus gebracht en zijn dan nieuwe schepselen in Christus. (2 Cor. 5:17) „Zoo is er dan nu geene verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vleesch wandelen maar naar den geest.” (Rom. 8:1) Deze woorden van den apostel kunnen geen andere beteekenis hebben dan dat degenen die ware Christenen worden en daarna in hun toewijding aan God oprecht en getrouw blijven, God's goedkeuring ontvangen en tot de „goeden” geteld worden. Betreffende deze klasse staat er geschreven: „Gelijk hij ons uitverkoren heeft in hem vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor hem in de liefde.” (Efeze 1:4) Heilig en onberispelijk te zijn in de liefde beteekent geheel en al toegewijd te zijn aan God's rechtvaardige zaak, met als eenige drijfveer onbaatzuchtigheid. Slechts voor degenen die aldus getrouw tot den dood voortgaan, geldt de belofte, dat zij te bestemder tijd heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid zullen ontvangen. — Rom. 2:7; Openb. 2:10.

De Apostel Paulus was een van de goeden, omdat hij door het bloed van Jezus met God verzoend was, tot God's huis behoorde, door den geest Gods gezalfd was en tot aan zijn dood toe God's getrouwe dienaar was. Hij koesterde de hoop, eens deel aan de opstanding te hebben en de kroon des levens te behalen. Aan het einde van zijn loopbaan schreef hij: „Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heer, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven

zal, en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning liefgehad hebben.” — 2 Tim. 4:6-8.

Paulus had consequent den weg van absolute overgave aan den Heer bewandeld. Hij had het geloof behouden en was getrouw geweest. Hij kon zich toen in de verzekering van God's goedkeuring verheugen. Hij leefde nu in de zekerheid, dat hij in den door God bepaalden tijd aan de opstanding van Christus zou deelhebben. Paulus wist, dat hij moest sterven en naar de hel moest gaan, waar Jezus eens geweest was, en dat hij in dien toestand moest wachten, totdat de bestemde tijd des Heeren gekomen zou zijn om hem uit de hel te roepen. Hoewel zijn woorden niet den datum van zijn opstanding vaststellen, stellen zij toch den tijd vast, namelijk bij de verschijning van Jezus Christus. Uit de Schrift schijnt duidelijk naar voren te komen, dat de hier genoemde verschijning betrekking heeft op den tijd, waarin Jezus Christus tot zijn tempel komt om af te rekenen met degenen, die in het offerverbond opgenomen zijn. Dit zou dus den tijd voor de opstanding dergenen die goed en getrouw geweest zijn, kenmerken.

De waarachtige en getrouwe navolgers van Jezus Christus, tot Christus samengebracht, vormen den tempel Gods. (2 Cor. 6:16) Voor den tijd, dat de Heere Jezus in zijn tempel verscheen, moesten alle Christenen die getrouw geweest en in het geloof gestorven waren, evenals Paulus in de hel wachten. De opstanding dezer getrouwen, het terugroepen uit de hel, en het samenbrengen van de getrouwen op aarde in den tempeltoestand heeft ongeveer plaats ten tijde van de komst van den Heer tot zijn tempel. Op een andere plaats werd reeds het bewijs voorgelegd, dat de komst van den Heer tot zijn tempel plaatsvond in het jaar 1918 na Chr. Vanaf dien tijd

geschiedt de opstanding van de goede en getrouwe Christenen oogenblikkelijk, dat wil zeggen, dat de verandering van menschelijk tot geestelijk wezen plaatsvindt op het moment van den dood. Hierover schreef de Apostel Paulus: „Zie, ik zeg u eene verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen [slapen], maar wij zullen allen veranderd worden, in een punt des tijds, in een oogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de dooden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden. Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke met onsterfelijkheid aandoen.” (1 Cor. 15: 51–53) Vanaf dien tijd zijn Jezus' woorden van toepassing: „En ik hoorde eene stem uit den hemel, die tot mij zeide: Schrijf: Zalig zijn de dooden die in den Heer sterven, van nu aan. Ja, zegt de geest, opdat zij rusten mogen van hunnen arbeid; en hunne werken volgen met hen.” — Openbaring 14:13.

Alle leden van het lichaam van Christus zijn uit de menschen genomen. Dezen zijn nieuwe schepselen in Christus, nadat zij door Jehova gerechtvaardigd, verwekt en gezalfd zijn, maar het organisme van ieder lid is menschelijk en dus verderfelijk. Zij werden door het bloed van Jezus met God verzoend en sedert dat oogenblik worden hun onvolkomenheden toegedekt door de verdienste van zijn offer. Vanaf dien tijd worden zij gerekend goed te zijn, omdat zij in Christus zijn. Het totale aantal der getrouwen vormt het lichaam van Christus. Zij vormen allen één lichaam. (1 Cor. 12:12–27) Op grond hiervan spreekt de apostel van den geheelen Christus als „het”. „Christus” beteekent gezalfde. De zalving van Jezus vond plaats, toen hij op aarde was. De zalving van de lichaamsleden vindt eveneens plaats, terwijl zij nog in den vleesche zijn. Het lichaam van Jezus

was menschelijk en zou tot verderving overgegaan zijn, als God het niet door een wonder bewaard had. Alle lichaamsleden zijn verderfelijk. Paulus geeft hiervan een beeld, als hij zegt: „Gij zaait zaad en het vergaat en sterft, en daarna komt er een nieuwe plant uit voort.” „Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijkheid, het wordt opgewekt in onverderfelijkheid. Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En wanneer dit verderfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden: De dood is verslonden tot overwinning.” — 1 Cor. 15 : 42-44, 53, 54.

De leden van het lichaam van Christus zijn verwekt tot een hemelsche erfenis, die onverderfelijk of onsterfelijk is. (Jac. 1: 18; 1 Petr. 1: 1-4; 2 Petr. 1: 3, 4) Als zij tot den dood getrouw blijven, zullen zij de onsterfelijkheid, die de kroon des levens is, ontvangen. Als dezen uit de hel voortgebracht worden, zijn zij deelhebbers aan de goddelijke natuur en hebben deel aan de opstanding, die de eerste in be tekenis en de eerste in tijd is, en zij zullen de eenigen zijn, die onsterfelijkheid of onsterfelijkheid, over welke de tweede dood geen macht zal hebben, zullen bezitten. „Zalig en heilig is hij die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met hem als koningen heerschen duizend jaren.” — Openb. 20 : 6.

In het elfde hoofdstuk van Hebreëen staat een lijst van menschen, die God geloofden en hem getrouw waren. Het hart van een ieder hunner was

oprecht en hun leven was geheel aan God toegewijd. Deze menschen geloofden in de komst van den grooten Messias en zijn verzoeningswerk. (Hebreën 11:13) Deze allen zijn gestorven en naar de hel gegaan. Zij moeten uit de hel terugkeeren, omdat God beloofd heeft dat zij zouden terugkeeren. Deze menschen worden terecht geloofshelden of getrouwe waardigen genoemd. Zij stierven allen getrouw en in het geloof. Zij geloofden in de opstanding en hadden de belofte op een betere opstanding. — Hebreën 11:35.

Waren deze menschen „goed” in de beteekenis van den tekst, dien Jezus gebruikte? Zij deden alles wat in hun vermogen was om tot de „goede” klasse te behooren. Zij waren vol van geloof en het hart van een ieder hunner was God toegewijd, en op grond hiervan rekende God hen rechtvaardig. (Rom. 4:20,22) Maar in dien tijd bestond er nog geen grondslag voor de volledige verzoening van deze menschen, omdat de dood van den Volmaakte als plaatsvervangende voor Adam nog niet had plaatsgevonden. God moet zoowel rechtvaardig als de rechtvaardiger, die hij is, zijn. Daarom moest de rantsoenprijs eerst verschaft en als offer voor de zonde aangeboden worden, alvorens de weg voor volkomen verzoening geopend wordt. God's bedoeling is deze menschen volkomen te maken. Om deze reden staat geschreven: „En deze allen hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen, alzoo God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden.” (Hebr. 11:39, 40) Het woordje „ons” beteekent hier de Christus, waarvan Paulus een deel was. Alvorens de verzoening door het bloed van Jezus Christus tot stand gebracht werd, konden deze menschen niet volkomen gemaakt worden. Zij allen stierven, voor

dat het offer en het zondoffer gebracht werden. Het nieuwe verbond werd bij den dood van Jezus gesloten. Wanneer het lichaam van Christus geheel geofferd zal zijn, zal het nieuwe verbond in den hemel ingewijd worden. Er schijnt geen goede reden te zijn, waarom deze getrouwe waardigen niet opgewekt en tot het leven teruggebracht zouden worden, voordat het nieuwe verbond wordt ingewijd, opdat zij tegenwoordig mogen zijn bij de inwijding van het nieuwe verbond als de zichtbare vertegenwoordigers des Heeren op aarde. Daardoor zouden zij een betere opstanding hebben dan andere menschen, juist zooals hun beloofd was. Aangezien zij alles wat in hun macht stond, gedaan hebben om het goede te doen, schijnen zij duidelijk tot de „goede” klasse te behooren, die deel zal hebben aan de opstanding des levens, die Jezus noemde.

Zij die de groote schaar zullen vormen, werden door aanneming in Christus gebracht. Zij bewijzen geen volkomen trouw aan hun verbond. God staat hun genadiglijk toe door de groote benauwdheid van Armageddon heen te gaan, en als zij gedurende dien tijd van groote moeilijkheden God zullen getrouw zijn, zullen zij zijn goedkeuring ontvangen, welke goedkeuring wordt voorgesteld door het waschen van hun kleederen in het bloed des lams. — Openbaring 7 : 9-17.

Die het Kwade gedaan hebben

Er is een andere klasse, die „kwaad” genoemd wordt. Ook deze klasse moet uit de hel teruggebracht worden, omdat Jezus dit aldus verklaart. (Joh. 5 : 29) Wie vormen deze klasse? Alle kinderen van Adam zijn in boosheid geboren. (Rom. 5 : 12; Ps. 51 : 7) Vanaf Adam tot nu toe zijn milliarden gestorven en in de hel gegaan, om daar God's bestemden tijd af

te wachten, om hen uit dien toestand op te wekken en hen terug te brengen. Dit moet eens geschieden, omdat ‚Jesus door de genade Gods den dood voor een ieder gesmaakt heeft’, en te bestemder tijd moet ieder mensch van dit feit op de hoogte worden gesteld. — Hebr. 2:9; 1 Tim. 2:3-6.

Aangaande deze groote waarheid van het terugbrengen der menschen uit het graf heeft Satan de vijand, door zijn vertegenwoordigers, de geestelijkheid, verder den goeden naam van Jehova God gesmaad. Als den geestelijken gevraagd wordt, een verklaring van de opwekking der dooden te geven, antwoorden zij: ‚In werkelijkheid zijn zij niet dood, maar zij leven. De zielen der kwaden of boosdoeners zijn in de helsche pijniging bij den Duivel, en bij de opstanding worden hun zielen uit de hel teruggebracht en komen weer in dezelfde lichamen terug, die zij eens bezeten hebben; dan zullen deze lichamen op de een of andere mysterieuze wijze onvernietigbaar gemaakt worden, en dan zullen deze arme schepselen naar de hel terugkeeren, om daar in alle eeuwigheid gepijnigd te worden.’ Als bewijs voor deze bewering halen zij de woorden van Jezus in Johannes 5:29 aan. Zij dienden beter te weten. Het in dezen tekst met „verdoemenis” weergegeven woord is onjuist vertaald, zooals men zal bemerken, als men de herziene vertaling raadpleegt. De geestelijkheid weet, dat dit woord, juist vertaald, „oordeel” beteekent. Deze verdorven leerstelling, die zij gedurende langen tijd geleerd heeft, doet God als een boozen geest voorkomen; en vele millioenen, die deze leerstelling geloofd hebben, hebben zich van God afgekeerd. Mogen thans de menschen de waarheid hieromtrent leeren kennen en zich verheugen.

Al degenen die het kwade gedaan hebben, zullen uit de hel teruggebracht worden om geoordeeld te

worden, zooals Jezus verklaarde. Oordeel beteekent de gerechtelijke vaststelling van de rechten van de partijen, die in verhoor genomen worden. Jezus die den dood voor alle menschen gesmaakt heeft, kocht alle rechten, die de volmaakte mensch zou kunnen bezitten, en het ligt in God's bedoeling, dat bij het oordeel de mensch in een toestand zal geplaatst worden, dat hij het recht op leven, dat voor hem gekocht werd, kan ontvangen. Christus is als God's groote Uitvoerende Dienaar de Opperste Rechter der wereld; en voor zijn rechterstoel moeten te bestemder tijd en in de juiste volgorde alle menschen verschijnen. (Joh. 5:22,27) Zij die met Jezus aan het verhoor en het oordeel der menschen zullen deel hebben, zijn de getrouwen, die dan leden van het heerlijke lichaam van Christus zullen zijn. (Luc. 22:30) Het verhoor zal over duizend jaren uitgestrekt worden. (Openb. 20:6) Zoowel het verhoor als het oordeel zullen rechtvaardig zijn, en de geheele wereld zal in de gelegenheid gesteld worden, de voordeelen hiervan te plukken.

Niemand zou echter op de proef gesteld en onder verhoor genomen kunnen worden zonder eenige kennis der waarheid. De millioenen heidenen zijn naar de hel gegaan zonder ooit de waarheid van het goddelijk verlossingsplan gehoord te hebben. Millioenen in de Christelijk genaamde landen, ja zelfs millioenen die tot de kerksystemen van het zoogenaamd georganiseerde Christendom behoord hebben, zijn eveneens in de hel gegaan, hun zinnen geheel van dwaling vervuld, zonder ooit een juist inzicht van God's genaderijke voornemens in betrekking tot den mensch ontvangen te hebben. Al deze menschen zijn daarom „boos” of „kwaad” en allen slapen in den dood, namelijk de hel, en allen moeten weder te voorschijn gebracht worden en een

kennis der waarheid ontvangen, opdat zij op de proef gesteld mogen worden en in de gelegenheid zijn, de waarheid aan te nemen, dat Jezus Christus de Verlosser des menschen is en dat God door hem in de verlossing van allen voorzien heeft. Het doel van dezen proeftijd zal zijn, een ieder de gelegenheid te verschaffen met God verzoend te worden en te leven. Er is geen andere naam onder den hemel gegeven, door welken dit gedaan kan worden, dan dien van Jezus. (Hand. 4:12) Al dezen moeten tot kennis der waarheid gebracht worden, opdat hun toegestaan kan worden, de gift van verzoening ten leven te aanvaarden. (Rom. 5:18; 6:23) God heeft een verzekering van deze rechtvaardige beproeving voor alle menschen gegeven en hij heeft den dag des oordeels voor dat doel bestemd: „Daarom dat hij eenen dag gesteld heeft op welken hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordeelen, door eenen man dien hij daartoe geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, dewijl hij hem uit de dooden opgewekt heeft.” — Hand. 17:31.

Het offerverbond is nu bijna ten einde. Het nieuwe verbond werd gesloten bij den dood van Jezus en zal nu weldra ingewijd worden. Dan zal God's koninkrijk op aarde in werking treden. Dan zal de machtige Uitvoerende Dienaar van Jehova God, die de sleutelen heeft, de poorten der hel en des doods openen en de talrijke millioenen die daar zijn, wederbrengen, opdat zij de waarheid mogen ontvangen en op de proef gesteld mogen worden, om met God verzoend te worden en in alle eeuwigheid te leven. Het zal hun duidelijk worden, dat zij een rechten weg kunnen bewandelen om tot leven te komen, en deze weg zal hun goed onder de aandacht gebracht worden.

HOOFDSTUK XI

De Verheven Weg des Konings

JEHOVA is de Koning der eeuwigheid. (Jer. 10 : 10, kantttekening.) Alle goede dingen zijn van hem afkomstig en hij verricht zijn werk door zijn geliefden Zoon, zijn grooten Uitvoerenden Dienaar of Hoogepriester. De tijd komt waarop Jehova zijn geliefden Zoon op den troon plaatst: „Ik toch heb mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg mijner heiligheid.” (Ps. 2 : 6) Het oordeel van de volken der aarde volgt daarop te bestemder tijd. Dat oordeel zal rechtvaardig zijn, omdat Jehova de groote Rechter is, die het oordeelswerk door zijn geliefden Zoon volvoert. (Ps. 96 : 10–13) Welke voorziening ook in betrekking tot het gericht van de volken der aarde getroffen is, is door Jehova getroffen; moge dit daarom den volken bekend worden, opdat zij zich kunnen verheugen.

Satan de vijand heeft Adam en Eva van God afgekeerd en hen op den weg des doods en der vernietiging geleid. Adam's kinderen werden op dezen weg geboren en moesten vaststellen, dat deze weg veel ruimte biedt. Menigten na menigten zijn over dezen weg der vernietiging getrokken. Het is een weg van groote geestelijke smart en lichamelijke pijn geweest. Deze weg werd doorweekt met tranen der bitterheid en met onrechtmatig vergoten menschelijk bloed. Met duivelsche vreugde heeft Satan het lijden der tallooze millioenen gadeslagen, en door middel van zijn aardsche vertegenwoordigers, de geestelijkheid en de heerlijken hunner kudden, heeft hij in de

zinnen der lijdende menigte de leugen geplant, dat God voor al dit leed aansprakelijk is. God heeft niet ingegrepen, opdat de menschen te bestemder tijd de verschrikkelijke gevolgen van zonde mochten leeren kennen en zouden inzien dat al het booze uit Satan voortkomt. Te bestemder tijd zond de groote liefdevolle God zijn eenigen Zoon Jezus en opende door zijn offerdood den weg die tot onsterfelijkheid leidt. Dit is een smalle weg, omdat het een weg van offering is. (Matth. 7:13, 14) Het offeren is nu weldra ten einde, en binnen korten tijd zal deze smalle weg voor altijd gesloten worden. Het sluiten van den smallen weg beteekent echter de opening voor een wondervollen weg voor den terugkeer van den mensch tot volkomen verzoening met God.

De verheven weg des Konings is die wondervolle weg, die voor het belang des menschen beschikt werd. Vele eeuwen geleden trof de groote Jehova God maatregelen voor dezen verheven weg, vandaar dan ook zijn rechtmatige naam de verheven Weg des Konings. Ziende op den tijd, waarop Jehova het oordeel der menschheid op aarde zou beginnen, liet hij zijn profeet schrijven: „En aldaar zal eene verhevene baan en een weg zijn, welke de heilige weg zal genaamd worden: de onreine zal daar niet doorgaan, maar hij zal voor deze zijn; die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen.” — Jes. 35 : 8.

Door het geloof kunnen de waarachtige navolgers van Christus dezen grooten verheven weg thans reeds zien. Het is een machtige heirbaan, die Jehova God opgebouwd heeft, opdat de bannelingen tot hem mogen terugkeeren. Het is de duidelijke weg, die de kinderen der menschen, zelfs Adam zelf, tot verzoening en vrede met God terugbrengt. Let op die verheven baan. Zij loopt door een dal van onovertroffen schoonheid. Tegen het Noorden ligt een

grootte berg en in het Zuiden ligt een berg, en daar tusschen in ligt die onmetelijk grootte vallei. In werkelijkheid is het slechts één gebergte met toppen in het Zuiden en toppen in het Noorden. In het Zuiden zijn de bergtoppen bedekt met de eeuwig-groene cederboomen, die van eeuwig leven spreken. In het Noorden dringen de toppen tot diep in de wolken des hemels, als getuigen zij van de schepping door den eeuwigen God. Hun verhevenheid, grootscheid en hoogheid zijn met niets anders te vergelijken. Het geheel geeft een rustigen en vreedzamen indruk, en de geheele schepping staat in bewondering voor dezen machtigen berg. Hij spreekt van eeuwigheid. Het is Jehova's berg van eeuwigen vrede, een voorstelling van het koninkrijk des Allerhoogsten. — Zach. 14:4.

Vanuit dit punt lijkt de vallei een groot ravijn in het gebergte, omdat de berghellingen tot ver in het dal reiken. Maar het dal is groot en ruim en zijn schoonheid is niet met menselijke woorden te beschrijven. Het is het dal van vrede en goeden wil. Het is de vallei der zegeningen. Van het Oosten tot het Westen loopt door deze wonderschoone vallei de verheven weg des Konings. Deze wonderbare weg heeft een geleidelijke stijging, maar voor degenen die hem behoedzaam bewandelen, is deze weg gemakkelijk om te reizen. Voortdurend schijnt er licht in dat dal: het wordt er nimmer donker. Steeds schijnt dit licht op dezen grooten weg, waardoor niets den wandelaar ontgaat. Maar welk een wonderbaar licht is dit, dat het dal en die verheven baan bestraalt? Dat licht is niet van de zon, noch van de maan of de sterren. Het licht is zacht, vriendelijk, vreedzaam en aanslokkelijk. Vanaf het begin van dien verheven weg tot aan het verre einde neemt het licht voortdurend in schittering en schoonheid toe. Wat is toch dit

licht? Het is de heerlijkheid van Jehova God en van zijn geliefden Zoon. „En het zal te dien dage geschieden, dat er niet zal zijn het kostelijk licht en de dikke duisternis, maar het zal een eeuwige dag zijn, die den Heer bekend zal zijn; het zal noch dag noch nacht zijn; en het zal geschieden ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen.” — Zach. 14:6, 7; zie ook Openbaring 21:23.

De groote beroering der elementen, die bij de inwijding van het nieuwe verbond heeft plaatsgevonden, waardoor het bewijs voor de tegenwoordigheid en macht des Almachtigen gegeven werd, is geëindigd. Het schudden der hemelen en der aarde heeft opgehouden. (Hebr. 12:25, 26) De storm en de orkaan zijn voorbij en de zee is rustig geworden. „Hij doet den storm stilstaan, zoodat hunne golven stilzwijgen.” — Psalm 107:29.

De volken der aarde die dan leven, vernemen, dat Jehova God is en dat zijn geliefde Zoon Jehova's Koning over de gansche aarde geworden is. Zij vernemen, dat de Heer den storm en den orkaan heeft doen ophouden en de zegening der menschen daarvoor in de plaats gesteld heeft. Groote menigten worden aan den ingang van het dal der zegening samengebracht. Wat een groep arme menschen! Behoeftig als zij allen zijn, zijn zij begeerig, nadere aanwijzingen te ontvangen, om den verheven weg te betreden. Zij zijn door den grooten tijd van benauwdheid heengebracht en hebben de aarde met dooden bedekt gezien. Zij hebben het geschreeuw der horders en der heerlijken hunner kudde, door wie zij onderdrukt werden, gehoord. (Jeremia 25:31-36) Zij weten, dat God ten behoeve van het arme verdrukte volk handelend opgetreden is. Hun gezichtstrekken zijn door droefheid en lijden geteekend. Hun kleederen zijn bemodderd. Zij zijn niet achter

gebleven om hun dooden te begraven, maar zijn ijlings van het vreeselijke tooneel weggevlucht. En nu wachten zij om geholpen te worden. De tijd voor de opwekking der dooden is nog niet gekomen, omdat eerst degenen die overleven en leven wenschen, de gelegenheid moeten ontvangen, dit te verkrijgen. (2 Tim. 4:1) Deze wachtenden weten, dat hun hulp van den Heer moet komen.

Het zoeken naar Zion

Zion is God's organisatie. Zij die geheel met God verzoend zijn en in Christus gebracht werden, vormen een deel van God's organisatie, waarvan Jezus het Hoofd is. Het ligt in God's bedoeling, te bestemder tijd alle gehoorzamen onder Christus te vergaderen. (Efeze 1:10) Die groote menigte, die daar aan den ingang van den verheven weg des Konings staat, is samengesteld uit zondaren en alvorens dezen de verheven baan mogen betreden, moeten zij eerst eenige aanwijzingen ontvangen betreffende de wet, die hen besturen zal. Wie zal deze groep bedelaars, de afstammelingen van den bedelaar Adam, de gewenschte inlichtingen geven?

Abraham, Izaak, Jacob en andere getrouwen, die in het elfde hoofdstuk van Hebreëen genoemd worden, zijn uit de hel teruggebracht, volledig met God verzoend en volkomen gemaakt. Deze getrouwe groep menschen is het voorrecht ten deel gevallen, het volk in te lichten. Wel zijn ook dezen nakomelingen van den bedelaar Adam, die eens een vorst was, maar deze menschen zijn nu op grond van hun trouw aan God en omdat zij nu door het bloed van Jezus verzoend zijn, volkomen geworden. Zij zijn nu vorsten. Niet langer zullen zij vaderen in Israël genoemd worden. Zij hebben een hoogere positie verkregen.

„In plaats van uwe vaders zullen uwe zonen zijn, gij zult ze tot Vorsten stellen over de gansche aarde.” (Ps. 45 : 17) De Heer heeft deze vorsten de juiste positie verleend, om het volk in te lichten over den verheven weg des Konings, dien het moet betreden. Iedere groep zwervende bedelaars, die de verheven baan betreedt, zal onderwezen worden in de boodschap der waarheid.

Het nieuwe verbond werd ten behoeve van zondaren gesloten en zal ingewijd worden, om den mensch met God te verzoenen. Dat verbond zal geschreven wetten omvatten, die het volk gebieden het goede te doen en het verbieden het kwade te doen. „Den rechtvaardige is de wet niet gezet, maar den ongerechten en den halsstarrigen, den goddeloozen en den zondaren, den onheiligen en den ongoddelijken.” (1 Tim. 1:9) De menschen, die er op wachten, de verheven baan te betreden, behooren tot de zondaarsklasse. Maar nu zullen zij een zekeren en betrouwbaren Gids hebben, en het zal voor hen niet mogelijk zijn wat den juiststen weg aangaat te dwalen. Zij die daar wachten, zoeken ijverig den weg naar Zion. „In dezelve dagen en tenzelve tijd, spreekt de Heer, zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda tezamen; wandelende en weenende zullen zij henegaan om den Heer hunnen God te zoeken. Zij zullen naar Zion vragen; op den weg herwaarts zullen hunne aangezichten zijn; zij zullen komen en den Heer toegevoegd worden met een eeuwig verbond dat niet zal worden vergeten.” — Jer. 50 : 4, 5.

Als de menschen den verheven weg des Konings betreden, zullen de getrouwe vorsten hun God's wet, de wet van het nieuwe verbond, verklaren. „En vele volken zullen henegaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van

den God Jacobs, opdat hij ons leere van zijne wegen en dat wij wandelen in zijne paden; want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem." (Jes. 2:3) De wet Gods zal door Christus, den Koning en het Hoofd van Zion, afgekondigd worden, en wel door middel van zijn vertegenwoordigers, de vorsten op aarde, die het nieuwe verbond, namelijk het nieuwe Jeruzalem, vertegenwoordigen.

Den menschen, die God zoeken, zal in hoofdzaak bekend gemaakt worden, dat de verheven weg des Konings dient voor de reiniging der bedelaars en hen ten volle zal reinigen en gezond en krachtig maken, maar dat geen onreine dezen weg zal gaan. Zij moeten hun lichaam en geest reinigen en leeren het goede te doen. Dat is de eenige weg of wijze, waarop zij deze verheven baan kunnen betreden. Heiligheid wil zeggen volkomen toewijding aan God; daarom moeten al degenen die den verheven weg geheel willen afleggen, zich onzelfzuchtig aan God wijden en leeren gehoorzaam te zijn aan de voor-
schriften, die hij hun door Christus door bemiddeling van zijn vertegenwoordigers zal geven. „En hij zal genoemd worden: De weg der heiligheid; de onreine zal er niet over gaan, maar hij zal voor dezen wezen." (Jes. 35:8) De groote God van het heelal heeft in den weg voorzien, waarlangs de mensch tot hem kan terugkeeren. Door dit te doen heeft God uiting gegeven aan zijn onbaatzuchtigheid, welke liefde is.

Het arme bedelaarsgeslacht is heen en weer geslingerd. Het volk is door den Duivel en zijn leeraars op een dwaalspoor gebracht, doordat zij het over God verkeerd hebben ingelicht. Maar het verderfelijke werk van Satan en zijne aardsche vertegenwoordigers moet eindigen. God heeft beloofd, dat alvorens de verheven weg des konings voor de menschen opengesteld zal worden, de Duivel gebonden en in

de gevangenis geworpen zal worden, opdat hij gedurende den grooten oordeelsdag de volken niet meer verleide. (Openb. 20 : 1-3) De geestelijken, die door den profeet „stomme honden” genoemd worden, zullen dan niet langer in staat zijn het volk te misleiden. Toovenaars (mengers van valsche leerstellingen), hoereerders (zij die de waarheid hebben prijs gegeven aan de duivelsche organisatie — Jeremia 2 : 23, 25); moordenaars (zij die hun broeders gehaat hebben, omdat zij hun de waarheid gezegd hebben — 1 Joh. 3 : 15) afgodendienaars (zij die beelden en duiveloffers aanbidden en terzelfder tijd beweren de Heer te vertegenwoordigen — 1 Cor. 10 : 21); en zij die Satan's leugens liefhebben en verkondigen, genieten God's gunst niet. Denzulken zal Jehova niet toestaan, den verheven weg des konings te betreden. (Openb. 22 : 15) Geen dezer zal toegestaan worden aldaar den weg dergenen te belemmeren, die door Christus tot God wenschen te komen en te leven.

Ter verdere bevestiging zegt God's profeet: „Er zal geen leeuw zijn, en geen verscheurend gedierte zal daarop komen noch aldaar gevonden worden; maar de verlost en zal er op wandelen.” (Jes. 35 : 9) De leeuw is een symbool van den Duivel. (1 Petr. 5 : 8) Het „verscheurend gedierte”, dat hier genoemd wordt, wordt gebruikt als symbool der regeeringen die den Duivel vertegenwoordigen en derhalve een deel van zijn organisatie vormen. Deze bestaan uit een groep menschen die lang streng, wreed en verdrukkend geweest zijn. Niets van dien aard zal op de verheven baan des konings gevonden worden. Deze weg zal zoo gezuiverd zijn, dat er voor niemand de mogelijkheid zal bestaan ergens over te struikelen.

God heeft er genadiglijk voor gezorgd, dat een ieder die met den oprechten wensch komt om hem te leeren kennen en te dienen, de verheven baan kan

betreden. Ook al is iemand goddeloos geweest, zal hij door den grooten Middelaar, Christus, geholpen worden, als hij zich van zijn goddeloosheid afkeert en het goede wensch te doen. „Maar als de goddelooze zich bekeert van zijne goddeloosheid die hij gedaan heeft, en doet recht en gerechtigheid: die zal zijne ziel in het leven behouden; dewijl hij toeziet en zich bekeert van al zijne overtredingen die hij gedaan heeft, hij zal gewisselijk leven, hij zal niet sterven.” — Ezech. 18 : 27, 28.

Ongetwijfeld zijn er eenige geestelijken, die niet zoozeer te laken zijn als de anderen. Eenigen loochenen zoowel God als den Heere Jezus, terwijl anderen beweren, de grondwaarheden van de Schrift te gelooven. De Schrift toont aan, dat degenen die zich schamen voor hetgeen zij over den Heer gezegd hebben en die vergeving zoeken, in de gelegenheid gesteld kunnen worden, de verheven baan te betreden en gereinigd te worden. Het in den volgenden tekst gebezigde woord „profeet” wil zeggen iemand die predikt en heeft daarom betrekking op de geestelijkheid. „En het zal geschieden te dien dage, dat die profeten [predikers] beschaamd zullen worden, een iegelijk vanwege zijn gezicht, wanneer hij profeteert [waarbij hij den Heer verkeerd heeft voorgesteld]; en zij zullen geen haren mantel aandoen om te liegen [zij zullen hun boorden niet achterstevoren dragen of een amtsgewaad aantrekken, om zich kenbaar te maken]; maar hij zal zeggen: Ik ben geen profeet [Pred.], ik ben een man die het land bouwt; want een mensch heeft mij daartoe geworven van mijne jeugd aan. En zoo iemand tot hem zegt: Wat zijn deze wonden in uwe handen [uw handen lijken niet veel op die van een landbouwer]? zoo zal hij zeggen: Het zijn de wonden waarmede ik geslagen ben in het huis mijner liefhebbers.” — Zach. 13 : 4-6.

Of iemand al of niet de verheven baan zal betreden, haar tot het einde zal doorloopen en leven, zal geheel afhankelijk zijn van zijn bereidwilligheid om het goede te doen en daartoe een ernstige poging in het werk te stellen. Bij het betreden van de verheven baan zal hij vernemen, dat hij zichzelf lichame-lijk, moreel en geestelijk moet reinigen. Van hem zal geëischt worden, dat hij de wet strikt gehoorzaamt. Hij zal in staat zijn, deze wet te gehoorzamen, als hij hiertoe een poging in het werk stelt. Niemand zal er op dien weg gevonden worden, die hem zou beïnvloeden, ongehoorzaam te zijn. De voordeelen van den rantsoenprijs zullen dan in het bereik van een ieder liggen. Als deze voordeelen door den mensch op de gestelde voorwaarden aangenomen worden, zullen zijn erfzonden hem vergeven worden. „En hunne zonden en hunne ongerechtigheden zal ik geenszins meer gedenken. Waar nu vergeving dersel-ve is, daar is geene offerande meer voor de zonde.” (Hebr. 10 : 17, 18) Indien hij echter opzettelijk de wet ongehoorzaam is, zal hij schade lijden. Uit de Schrift blijkt duidelijk, dat de Heer hem een proef-tijd van honderd jaar zal geven, om te toonen of hij al of niet het goede zal trachten te doen. Indien hij echter volhardt in het kwaaddoen, zal hij sterven en voor altijd dood blijven. „Van daar zal niet meer wezen een zuigeling van weinig dagen, noch een oud man die zijne dagen niet zal vervullen; want een jongeling zal sterven honderd jaar oud zijnde, maar een zondaar honderd jaar oud zijnde, zal vervloekt worden.” (Jes. 65 : 20) De menschen zullen op dezen verheven weg des Konings leeren, dat zij Christus gehoorzaam moeten zijn: „Want Mozes heeft tot de vaderen gezegd: de Heer uw God zal u eenen Profeet verwekken uit uw broederen, gelijk mij: dien zult gij hooren in alles wat hij tot u spreken zal; en het

zal geschieden dat alle ziel die dezen profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke." — Handelingen 3 : 22, 23.

Alle menschen zullen onder het toezicht van Jezus, den grooten Rechter en Koning, dien Jehova aangesteld heeft, staan. Zij die niet zullen gehoorzamen, zullen niet leven, noch het verre einde van den verheven weg des konings bereiken. „De ziel die zondigt, die zal sterven; de zoon zal niet dragen de ongerechtigheid des vaders, en de vader zal niet dragen de ongerechtigheid des zoons; de gerechtigheid des rechtsvaardigen zal op hem zijn, en de goddeloosheid des goddeloozen zal op hem zijn." — Ezech. 18 : 20.

Dengenen die aan het begin van de werking van het nieuwe verbond op aarde zullen leven, zal het eerst de gelegenheid gegeven worden, om de zegeningen van den verheven weg des konings in ontvangst te nemen. Dan zal de tijd komen, dat degenen die in het stof der aarde slapen, opgewekt en teruggebracht zullen worden. (Daniël 12 : 12) Als de gehoorzamen over de verheven baan des konings trekken en de zegeningen zullen ontvangen, die de Heer voor hen bereid heeft, zullen zij dikwijls aan hun geliefde dooden denken. Zij zullen het verlangen hebben, deze geliefden wederom in hun midden te zien, opdat ook zij van deze zegeningen kunnen genieten. Zij zullen tot den Heer bidden, of ook deze mogen terugkeeren. De Heer zal hen genadiglijk aanhooren en hun gebeden beantwoorden, gelijk geschreven staat: „En het zal geschieden eer zij roepen zoo zal ik antwoorden, terwijl zij nog spreken zoo zal ik hooren." — Jes. 65 : 24.

De Schrift openbaart niet de volgorde, waarin de dooden door den Heer teruggebracht zullen worden. De gedachte is naar voren gebracht, dat degenen die

het laatst gestorven zijn, het eerst zullen opstaan. Ter bevestiging van deze gevolgtrekking worden de volgende woorden van Jezus geciteerd: „Maar vele eersten zullen de laatsten zijn, en velen die de laatsten zijn, de eersten.” (Marcus 10 : 31) Maar deze woorden kunnen bezwaarlijk hierop toegepast worden, zonder ze uit hun verband te rukken. Toch schijnt het redelijk te zijn, dat de Heer de dooden zal terugbrengen in de omgekeerde volgorde van die, waarin zij ten grave gedaald zijn. De Schrift toont aan, dat hij de gebeden der gehoorzamen zal verhooren. Daarom schijnt het redelijk te zijn te verwachten, dat de levenden zullen bidden voor den terugkeer van degenen, die hun het naaste verwant zijn.

Precies wanneer Adam opgewekt zal worden, weet alleen de Heer. Het kan in het begin of aan het einde van de herstellingsperiode zijn. Als de verheven baan geopend is, zal Abel er een van de vorsten zijn. Daar hem bekend was, dat zijn vader Adam eens een vorst was en daarna een bedelaar werd, zou Abel er wel eens een groote vreugde aan kunnen hebben, zijn vader over de groote goedertierenheid Gods te vertellen, die in de verlossing en bevrijding voorzien had en om Adam te zeggen, hoe hij weer tot zijn eerste heerlijkheid hersteld zal kunnen worden. Ook zou Abel verlangend kunnen zijn, zijn moeder Eva te zeggen, dat de Duivel die haar verleidde, haar nu niet meer zou kunnen verleiden, omdat hij gebonden is. Het zou ongetwijfeld een groote vreugde voor vorst Abel zijn, zijn oude vader en moeder te onderrichten en te helpen over den verheven weg des konings te trekken, hen te zien opklimmen, hun harten geheel op Jehova gericht, en hen tot de dagen hunner jeugd te zien terugkeeren. God zou hen op dit ernstige gebed van dezen getrouwen vorst kunnen terugbrengen. Wij weten, dat Christus in den door

God bestemden tijd Adam en Eva uit het graf zal terugbrengen, daar hij verklaard heeft, dat allen daaruit zullen terugkomen en dat degenen die gehoorzamen, zullen leven. (Joh. 5 : 25) Adam en zijn kinderen moeten dit groote voorrecht ontvangen, omdat het bloed van Jezus, dat een rantsoen voor allen is, daarvoor een waarborg is.

De dooden zullen uit het land van den vijand, de hel, terugkeeren. (Jer. 31:15-17) Als zij op den verheven weg des konings vorderingen maken en steeds meer bekend worden met de genaderijke voorzieningen, die God voor hen getroffen heeft, zullen zij het van dankbaarheid en vreugde uitjubelen en zingen: „Wij reizen naar Sion, de stad onzes Gods. Hij heeft ons door het dierbare bloed van zijn Zoon verlost.” Hun klaagliederen en tranen van bitterheid zullen zij achter zich laten: „En de vrijgekochten des Heeren zullen wederkeeren en tot Zion komen, met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vroolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden.” — Jes. 35 : 10.

Het nieuwe verbond zal een zegen beteekenen voor al degenen, die zijn wet gehoorzamen. Het doel van het nieuwe verbond is de verzoening van den mensch met God. Het gevolg zal zijn de verzoening met God van al degenen die gehoorzamen. Gedurende den langen donkeren nacht van Satan's heerschappij heeft zelfzucht de menschen beheerscht. Op den verheven weg des konings zullen de toestanden juist het tegenovergestelde zijn. De uitwerking van het nieuwe verbond zal het hart des menschen verzederen. Zij die op dezen grooten weg vorderingen zullen maken, zullen trachten het goede te doen en zullen goed tegenover elkander zijn en God in alles de eer geven. „En ik zal hun eenerlei hart geven,

en zal eenen nieuwen geest in het binnenste van u geven; en ik zal het steenen hart uit hun vleesch wegnemen, en zal hun een vleezen hart geven, opdat zij wandelen in mijne inzettingen, en mijne rechten bewaren en dezelve doen; en zij zullen mij tot een volk zijn en ik zal hun tot een God zijn." — Ezech. 11: 19, 20.

Het nieuwe verbond zal onberispelijk zijn krachtens de volkomenheid van zijn Middelaar, Christus, en zijn onbeperkt vermogen al degenen te helpen, die gezegend wenschen te worden. Als de menschen streven de geschreven wet van dat verbond te gehoorzamen, zal God door Christus zijn wet in hun zinnen en harten schrijven: „Ik zal mijne wetten in hun verstand geven, en in hunne harten zal ik die inschrijven; en ik zal hun tot een God zijn en zij zullen mij tot een volk zijn. En zij zullen niet leeren een iegelijk zijnen naaste en een iegelijk zijnen broeder, zeggende: Ken den Heer; want zij zullen mij allen kennen, van den kleine onder hen tot den groote onder hen." — Hebr. 8: 10, 11.

Als God's rechtvaardige wet in het verstand en het hart des menschen geschreven is, behoeft de mensch de wetten niet langer op papier of op steen geschreven te hebben. De mensch die dan door onbaatzuchtigheid gedreven wordt, zal in vrede wonen, en waarheid en gerechtigheid zullen zijn deel zijn. Dan kan waarlijk gezegd worden: „De goedertierenheid en waarheid zullen elkander ontmoeten, de gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen. De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel nederzien." (Ps. 85: 11, 12) „En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn, en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid; en mijn volk zal in eenen

woonplaats des vredes wonen, en in welverzekerde woningen, en in stille geruste plaatsen." — Jes. 32 : 17, 18.

Om der getrouwe vaders wil (namelijk Abraham en anderen) zullen de Joden het eerst in de gelegenheid gesteld worden, gezegend te worden. (Romeinen 11:28) Maar ook alle niet-Joden, ja alle volken der aarde, zullen den Heer zoeken, opdat zij zijn zegeningen, naar hij beloofd heeft, in ontvangst kunnen nemen. Zij zullen zich dan haasten naar dien grooten verheven weg, opdat zij in heiligheid daarop kunnen leeren wandelen en een deel van God's heilige organisatie gemaakt kunnen worden. „En de inwoners der ééne stad zullen gaan tot de inwoners der andere, zeggende: Laat ons vlijtig henengaan om te smeeken het aangezicht des Heeren en om den Heer der heirscharen te zoeken; ik zal ook henengaan. Alzoo zullen vele volken en machtige heidenen komen, om den Heer der heirscharen te Jeruzalem te zoeken en om het aangezicht des Heeren te smeeken." — Zach. 8 : 21, 22.

Zij die den Heer niet zoeken om van hem te leeren gehoorzamen, zullen geen zegeningen ontvangen. De beloofde zegeningen worden symbolisch voorgesteld door regen, die alleen zal vallen op degenen die wenschen te gehoorzamen. (Zach. 14:16-19) Dit is waar omdat er onder den hemel geen andere naam gegeven is, waardoor men gered en gezegend kan worden dan de naam van Christus. — Hand. 4:12.

God schiep de dieren des velds en het gevogelte des hemels ten genoegen der menschen en hij stelde in, dat de volmaakte mensch heerschappij over hen zou hebben en hen goed zou behandelen. Als gevolg van de zonde zijn deze dieren met vrees voor de menschen vervuld en zij vluchten voor den mensch. Als de menschen over den verheven weg des Konings tot ge-

luk en tot God terugkeeren, zal de groote liefheb-
bende Schepper deze dieren wederom met den mensch
in harmonie brengen. „En ik zal te dien dage een
verbond voor hen maken met het wild gedierte des
velds en met het gevogelte des hemels en het krui-
pend gedierte des aardbodems, en ik zal den boog en
het zwaard en den krijg van de aarde verbreken, en
zal ze in zekerheid doen nederliggen.” — Hosea 2 : 17.

Sla thans in den geest en op grond van uw geloof
in het Woord Gods die gelukkige menigte op de
verheven baan gade. Zie de wolf, het lam, het lui-
paard, de jonge geit, het kalf en de leeuw, alle vreed-
zaam bij elkander loopen, en een klein kind leidt
deze groep dieren. De koe en de beer grazen tezamen,
terwijl hun jongen met elkander spelen. De leeuwe-
rik en de nachtegaal begeleiden de menschen in een
vroolijk gezang. Niets zal toegelaten worden de
vrede en de vreugde in dit dal der zegening tusschen
de eeuwige bergen Gods te verstoren. — Jes. 11 : 6-9.

Duizend jaren zijn gewijd aan de gelukkige reis
over de heirbaan des Konings, terug naar verzoening
met God. In dien tijd doet God door Christus al het
kwaad teniet, wat Satan in de vervlogen eeuwen ge-
wrocht heeft. Gedurende de reis zullen enkelen wei-
geren te gehoorzamen en deze zullen afvallen en
sterven. Niemand zal echter hun dood betreuren, om-
dat iemand die in dien tijd de goedheid Gods niet
waardeert, bewijst dat hij nimmer tot een zegen voor
eenig ander of tot heerlijkheid des Heeren zal zijn,
en op grond daarvan is zoo iemand tranen van droef-
heid onwaardig. Aan het einde van de reis zal Chris-
tus, de groote Middelaar het werk van het nieuwe
verbond voltooien. De gehoorzame menschen zullen
dan tot volmaaktheid van geest en lichaam gebracht
zijn. Maar bij sommigen zal de vraag rijzen: Zullen
deze menschen dan voor eeuwig God gehoorzaam

blijven? De Schrift openbaart, dat God niemand het eeuwige leven zal schenken, als hij hem niet eerst ten volle op zijn trouw beproefd heeft. Klaarblijkelijk laat God voor deze laatste beproeving Satan een korte wijle uit zijn gevangenis komen. Zij zullen dan de doemwaardige gevolgen van het kwade gezien hebben. Het zal hun dan volkomen duidelijk zijn, dat God goed, genadig en de ware Vriend des menschen is.

De vraag die dan ronduit tot een ieder gericht wordt, is dan: Wien zult gij verkiezen te gehoorzamen, Jehova of Satan? „En wanneer de duizend jaren zullen geëindigd zijn, zal de Satan uit zijn gevangenis ontbonden worden, en hij zal uitgaan om de volken te verleiden die in de vier hoeken der aarde zijn, Gog en Magog, om hen te vergaderen tot den krijg; welker getal is als het zand aan de zee. En zij zijn opgekomen op de breedte der aarde, en omringden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en daar kwam vuur neder van God uit den hemel, en heeft ze verslonden.” (Openb. 20:7-9) Bij de voltrekking van dit vonnis van vernietiging tegen den Duivel is Jezus Christus, de groote Hoogepriester van Jehova, de Uitvoerder. — Hebr. 2:14.

Zal Adam tot degenen behooren, die tot volmaaktheid hersteld worden en eeuwig zullen leven? Als hij aan de bepalingen van het nieuwe verbond gehoorzaam is, zal hij hersteld worden. Als hij onder de laatste beproeving zal toonen waarachtig en oprecht tegenover God te zijn, zal hij voor eeuwig blijven leven. Hetzelfde zal waar zijn voor Eva en al haar kinderen. Of Adam al of niet gehoorzaam zal zijn, kan door geen mensch thans voorzien worden. Hij zal geheel met God verzoend worden, en of hij al of niet eeuwig zal leven, zal geheel van zijn gehoorzaamheid afhangen. Wij weten echter, dat de uit-

werking van het nieuwe verbond voor alle eeuwigheid het bewijs zal leveren, dat God rechtvaardig is en dat hij in het grootste aller offers voorzien heeft, opdat hij de Rechtvaardiger van zijn dwalend scep sel mocht zijn. Na de vernietiging van Satan en degenen die zijn weg verkiezen, zal de aarde gevuld zijn met een volmaakt geslacht van menschelijke wezens, die allen volkomen met God verzoend en in volle harmonie met hem zijn. De mensch zal dan den grooten weg des Konings afgelopen hebben en „des avonds zal het nog licht zijn”. — Zach. 14 : 7.

HOOFDSTUK XII

Tot zijn Heerlijkheid

JEHOVA schiep de aarde voor den mensch en den mensch voor de aarde. (Jes. 45 : 12, 18) „Gij, Heer, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want gij hebt alle dingen geschapen, en door uwen wil zijn zij, en zijn zij geschapen.” — Openb. 4 : 11.

De mensch kan alleen waarlijk gelukkig zijn, als hij in vrede en volle harmonie met zijn Schepper leeft. Door den mensch met zich te verzoenen wil God zijn schepsel eeuwig geluk aanbrengen. Jehova God komt alle eer en heerlijkheid toe.

God schiep den mensch naar zijn beeld. Dat beeld is verloren gegaan, omdat de mensch liever Satan verkoos te gehoorzamen dan God. De Almachtige had Satan onmiddellijk kunnen vernietigen en te bestemder tijd den mensch kunnen verlossen en herstellen, of hij zou een ander geslacht hebben kunnen scheppen. God's wijsheid koos echter een anderen weg. Zijn naam was er bij betrokken, omdat de mensch zijn schepsel was en zich van het pad der gerechtigheid had afgekeerd. God zou niet alleen dit schepsel maar ook al zijn met verstand begaafde schepselen leeren, dat Jehova de alleen ware God is en dat leven en geluk slechts dengenen ten deel zullen worden, die met hem in harmonie zijn. Hij zou Satan tot de uiterste ongerechtigheid laten gaan, allen menschen de verderfelijke gevolgen der zonde doen ondervinden, den mensch zijn groote goedertierenheid en tevens zijn

liefde voor den mensch toonen en nadat de mensch de noodige lessen geleerd zal hebben, hem tot zich terug brengen in volkomen harmonie.

Hierdoor heeft God aangetoond, dat in hem gerechtigheid, wijsheid, liefde en macht steeds in nauwkeurige overeenstemming met elkander tot uiting komen. Bij dit groote werk handelt hij echter niet willekeurig, maar hij volvoert zijn voornemens door zijn verbonden met zijn schepselen. Hij noodigt hen tot zijn verbond uit en openbaart hun dan zijn goedertierenheid, majesteit, wijsheid en macht. Al zijn werken getuigen van zijn lijdzaamheid en barmhartigheid, die echter steeds in volkomen harmonie met gerechtigheid zijn. Door voorstellingen en afbeeldingen onderwijst hij degenen die hem ijverig zoeken, om den weg des levens te leren kennen.

Onderlinge Verhouding der Verbonden

Jehova gebod Mozes heilige kleederen te maken, die de hogepriester in verband met de tabernakeldiensten moest gebruiken. Deze kleederen stellen de onderlinge verhouding van God's verbonden voor de verzoening van den mensch met zichzelf voor. De efod en een deel van de heerlijke kleederen worden aldus door den profeet beschreven: „En zullen den efod maken van goud, hemelsblauw en purpur, scharlaken en fijn getweernd linnen, van het allerkunstigste werk. Hij zal twee samenvoegende schouderbanden hebben aan zijne beide einden, waarmede hij samengevoegd zal worden. En de kunstige riem zijns efods, die op hem is, zal zijn gelijk zijn werk, van hetzelfde, van goud, hemelsblauw en purpur en scharlaken en fijn getweernd linnen. En gij zult twee sardon steenen nemen, en de namen der zonen Israëls daarop gravee-

ren: zes van hunne namen op eenen steen, en de zes overige namen op den anderen steen, naar hunne geboorten." — Exodus 28 : 6-10.

Bij bepaalde gelegenheden droeg de hooge priester de heerlijke kleederen en op zijn voorhoofd droeg hij een plaat van zuiver goud, waarin de woorden gegraveerd waren: HEILIGHEID AAN JEHOVA. De twee deelen van den efod waren met schouderbanden met elkander verbonden en rustten op de schouders van den hooge priester. Ook droeg hij een borstlap des gericht's, van hetzelfde materiaal vervaardigd als de efod, waarin twaalf kostbare steenen in goud gevat waren. „Gij zult ook een borstlap des gericht's maken, van het allerkunstigste werk, gelijk het werk des efods, zult gij hem maken: van goud, hemelsblauw en purpur en scharlaken en van fijn getweerd linnen zult gij hem maken; vierkant zal hij zijn, en verdubbeld: een span zal zijne lengte zijn, en een span zijne breedte. En gij zult vervullende steenen daarin vullen, vier rijen steenen: eene rij van een sardis, een topaas en een karbonkel: dit is de eerste rij; en de tweede rij van een smaragd, een safier en den diamant; en de derde rij, een hyacinth, agaath en amethyst; en de vierde rij van een turkoois en een sardonix, en een jaspis; zij zullen met goud ingevat zijn in hunne vullingen, en deze steenen zullen zijn met de twaalf namen der zonen Israëls, met hunne namen; zij zullen als zegelen gegraveerd worden, elk met zijnen naam: voor de twaalf stammen zullen zij zijn." — Exodus 28 : 15-21.

Drie groote verbonden zijn onmiddellijk bij de verzoening des menschen betrokken. Al deze verbonden zijn den geliefden Zoon Gods, die de „Priester des Allerhoogsten" is, op den schouder gelegd. Deze schoone dingen zijn een beeld van nog schoonere dingen, die in de toekomst geopenbaard zullen wor-

den. Het wetsverbond diende als tuchtmeester, en staat daarom in indirect verband met de verzoening des menschen. Het hier gegeven beeld schijnt te zeggen: Het voorste gedeelte van den efod symboliseerde het Abrahamietische verbond; de borstlap, die de twaalf kostbare steenen met daarop de namen van de twaalf stammen bevatte, symboliseerde het offerverbond, aangezien deze volkomen gemaakt werden door het offer; het achterste gedeelte van den efod, dat op den schouder van den hoogepriester rustte en aan het voorste gedeelte bevestigd was, symboliseerde treffend het nieuwe verbond. Jezus, de Priester des Allerhoogsten Gods, is dus de spil, waarom al deze verbonden draaien. De gedachte is wel eens naar voren gebracht, dat de borstlap het wetsverbond voorstelde, maar deze gevolgtrekking schijnt niet in overeenstemming met de feiten te zijn. Het wetsverbond bracht niets voort, dat schoon was. De twaalf kostbare steenen zijn een treffende voorstelling van het volledige aantal leden van het lichaam van Christus, die ook beschreven worden als verdeeld te zijn in twaalf afdeelingen. (Openb. 7:4-8) Christus Jezus, de groote Hoogepriester, is het Hoofd over deze lichaamsleden, en hij is boven allen liefelijk. Hem is al het oordeel in den hemel en op de aarde overgedragen. Zijn lichaamsleden zullen met hem in het gericht verbonden zijn. (Joh. 5:22; Matth. 19:28) Samen vormen zij den tempel Gods, de heerlijke organisatie, Zion genaamd, waardoor God met het volk handelt.

Andere Beelden

Toen Izaäk geboren werd was Abraham bijna honderd jaar oud en Sara was negentig jaar. De Schrift zegt dat zij hoogbejaard waren. Izaäk was daarom een kind der belofte door het geloof. (Gal.

4 : 23) Abraham leefde vijfenzeventig jaren en Sara zevenendertig jaren daarna. Na den dood van Sara trouwde Abraham met Ketura. Abraham was toen ongeveer 140 jaar oud. Bij Ketura had Abraham zes zonen. (Gen. 25 : 1-4) Indien Abraham reeds hoog bedaad was, toen Izaäk geboren werd, moet toch zeker hetzelfde gezegd worden, toen hij nog veertig jaren ouder was. De gevolgtrekking moet dus gemaakt worden dat indien God's macht hierin geen rol gespeeld had, deze zes zonen van Abraham bij Ketura nooit geleefd zouden hebben. Aangezien Ketura het nieuwe verbond voorstelde, kan zeer goed gezegd worden, dat degenen die uit het nieuwe verbond zullen voortkomen, zoo goed als dood waren, maar door de wonderlijke macht Gods door Christus levend gemaakt werden.

Bij Hagar had Abraham één zoon; en deze eene tezamen met de zes van Ketura, maakt een totaal van zeven, dat het symbool van voltalligheid is. Abraham gaf dezen zeven zonen eenige geschenken en zond hen in het land, dat ten Oosten van Kanaän gelegen was, en hij maakte Izaäk erfgenaam over al zijn bezittingen. (Gen. 25 : 1-6) Ismaël, de zoon van Hagar, stelde het volk Israëls voor. (Gal. 4 : 24) De zes zonen van Ketura zouden een goede voorstelling zijn van de heidensche volken of alle niet-Joden. De zeven zonen, die zegeningen van Abraham ontvangen, stellen dus al degenen voor, die de zegeningen onder de bepalingen van het nieuwe verbond zullen ontvangen.

Nadat hij aldus voor zijn zeven zonen gezorgd had, stierf Abraham. Dit schijnt voor te stellen, dat wanneer de zegeningen onder het nieuwe verbond uitgestort zijn, dit het einde zal beteekenen van het Abrahamietische verbond, dat dan in geschiedenis zal overgaan. Dan zal God's onvoorwaardelijke be-

lofte vervuld zijn: „In u en uw zaad zullen alle geslachten en volken der aarde gezegend worden.“ Abraham stelde God voor, van wien alle zegeningen uitgaan. Izaäk, het zaad, stelde Christus voor, en zoo zullen ook alle zegeningen door Christus komen en het groote werk der verzoening zal op deze wijze tot stand gebracht zijn.

Nadat de verzoening voltooid is, Satan en alle andere vijanden vernietigd zullen zijn, alles in den hemel en op de aarde onder Christus samengebracht zal zijn, zal ook Christus de Hoogepriester zelf aan Jehova onderworpen worden, opdat God moge zijn alles in allen, en alles zal dan tot zijn heerlijkheid wezen. — 1 Cor. 15 : 26-28; Efeze 1 : 10.

Een heerlijke Voetbank

De verheven weg des Konings is natuurlijk een symbool voor den weg, dien God genadiglijk voor den terugkeer des menschen tot hem voorzien heeft. De leden van het lichaam van Christus worden met God verzoend op het oogenblik hunner rechtvaardiging. God rechtvaardigt hen op grond van hun geloof in het bloed van Jezus Christus, van welk geloof zij blijk geven door een volkomen wijding, en dan worden hun zonden bedekt. De volken der aarde zullen aan het einde van den duizendjarigen oordeelsdag gerechtvaardigd of verzoend worden, symbolisch voorgesteld door het bereiken van het einde van de verheven baan des Konings. Gedurende dien tijd zal God de aarde tot een plaats van vreugde en schoonheid maken. De menschen zullen ingelicht worden over het werk, dat zij te doen hebben om de toestand van den bodem te verbeteren en op andere wijze de aarde tot volmaaktheid op te voeren. God zal de aarde tot een gelukkige woonplaats voor den mensch

maken. „Alzo zegt de Heer: De hemel is mijn troon, en de aarde is de voetbank mijner voeten.” (Jes. 66 : 1) „Ik zal de plaats mijner voeten heerlijk maken.” (Jes. 60 : 13) Deze woorden van Jehova vormen een volkomen waarborg, dat de aarde een plaats van ongekende schoonheid zal worden, die de heerlijkheid van God, haar Maker, zal weerspiegelen.

Jehova God schiep de aarde, en wel voor den mensch. Zijn naam is bij de schepping des menschen betrokken. „De aarde is van Jehova, en haar volheid.” Hij zal zijn naam op de gansche aarde doen verhooren. — Ps. 24 : 1; 46 : 11; 89 : 12.

Om zijns naams wil zal God de aarde voor den mensch maken naar zijn oorspronkelijke bedoeling. Eeuwenlang is de mensch gedwongen geweest te strijden tegen het onkruid, doornen en distelen, die zijn oogsten verstikt hebben. De vijand heeft den mensch er toe gebracht, God hiervoor te vervloeken en God voor alle moeilijkheden die zich in verband hiermede hebben voorgedaan, aansprakelijk te stellen. Te bestemder tijd zal God zijn goedheid den menschen openbaren en deze hindernissen wegnemen, opdat de zachtmoedigen en gehoorzamen een lusthof mogen beërven, waarin de fijnste fruitsoorten groeien. Zijn naam zal in het hart des menschen grootgemaakt worden. „Voor eenen doorn zal een denneboom opgaan, voor eene distel zal een mirteboom opgaan; en het zal den Heer wezen tot eenen naam, tot een eeuwig teeken dat niet uitgeroeid zal worden.” (Jes. 55 : 13) De mensch zal wijngaarden planten en de vrucht derzelve genieten. (Jes. 65 : 21) „Want het zaad zal voorspoedig zijn, de wijnstok zal zijne vrucht geven, en de aarde zal hare opbrengst geven, en de herten zullen hunnen dauw geven.” — Zach. 8 : 12.

Groote oppervlakten van den aardbodem zijn thans dorre woestijnen en brengen niets voort. Te be-

stemder tijd zal God deze woestijnen zijn uitnemendheid en heerlijkheid doen uitroepen. „De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vroolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen en bloeien als eene roos; zij zal lustig bloeien en zich verheugen, ja met verheuging, en juichen: de heerlijkheid van Libanon is haar gegeven, het sieraad van Karmel en Saron; zij zullen zien de heerlijkheid des Heeren, het sieraad onzes Gods.” — Jes. 35 : 1, 2.

Eden was eens een plaats van heerlijkheid en schoonheid. Het bevatte iederen boom, die aangenaam om te zien en goed tot spijs was, en vruchten en prachtige bloemen, alles om den mensch te verheugen, alles om de heerlijkheid van den Schepper te verkondigen. God voerde den ongehoorzamen mensch van de schoonheden dezes hofs weg. Te bestemder tijd zal de groote Jehova echter de gansche aarde aan den hof van Eden gelijk maken, opdat de mensch, die dan met God verzoend is, een aangename woonplaats moge hebben, die de heerlijkheid van God zal weerspiegelen. „En het verwoeste land zal bebouwd worden, in plaats dat het eene verwoesting was voor de oogen van een ieder die er doorging; en zij zullen zeggen: Dit land dat verwoest was, is geworden als een hof van Eden, en de eenzame en de verwoeste en verstoorte steden zijn vast en bewoond. Dan zullen de heidenen die in de plaatsen rondom u zullen overgelaten zijn, weten dat ik de Heer de verstoorte plaatsen bebouw en het verwoeste beplant: Ik de Heer heb het gesproken en zal het doen.” — Ezech. 36 : 34-36.

Als de gehoorzamen der menschheid den verheven weg des Konings geheel tot het einde zullen hebben afgelegd, geheel met God verzoend, zal de kennis van de heerlijkheid Gods de geheele aarde bedekken, gelijk de wateren den bodem der zee. (Hab. 2 : 14)

Dan zal de gansche aarde met zijn heerlijkheid vervuld zijn, en alle menschen zullen de majesteit en heerlijkheid van den grooten Jehova zien. (Ps. 72 : 19; 97 : 6) De aarde zal dan een plaats van vreugde zijn. „De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel nederzien. Ook zal de Heer het goede geven, en ons land zal zijn vrucht geven. — Ps. 85 : 12, 13.

De volken der aarde, die dan geheel met God verzoend zullen zijn, zullen zich in eeuwigen vrede verheugen; ziekte noch dood zullen zij vreezen; volkomen gezondheid zal hun deel zijn, en zij zullen weten dat al deze zegeningen hun uit de hand van Jehova God geschonken zijn. De warmte zijner liefde bespeurend en zich daarover verheugend, zullen zij voor zijn voetbank nederbuigen en hem aanbidden. „Verheft den Heer onzen God, en buigt u neder voor de voetbank zijner voeten, hij is heilig.” „De gansche aarde aanbidde u en psalmzinge u, zij psalmzinge uwen naam.” — Ps. 99 : 5; 66 : 4.

Nu kan de mensch met al de genialiteit, die hem ter beschikking staat, slechts enkele millioenen sterren van God's universum waarnemen; maar hij kan ze niet alle zien, noch is hij in staat ze te tellen. Wat Jehova aangaat, „Hij telt het getal der sterren, hij noemt ze alle bij namen.” (Ps. 147 : 4) De mensch kan er slechts enkele waarnemen. God schiep ze alle en hij telt het getal der sterren en geeft iedere ster een naam. Al deze hemellichamen bezingen nu de heerlijkheid Gods. Verzoend en hersteld zal de mensch tot een grootere waardeering van de majesteit van God's universum, zijn onmetelijke macht, zijn alomvattende wijsheid en zijn grenzenlooze liefde komen. (Ps. 107 : 43) Dan zal hij Jehova voor altijd loven en dankzeggen. — Ps. 36 : 6–10.

Eeuwen geleden hief Israëls eerste zanger een loflied ter eere van Jehova's heiligen naam aan. De woorden van dit lied zullen echter meer ten volle de gevoelens van de volken der aarde vertolken, als zij geheel met God verzoend zullen zijn. Dan zal de volmaakte mensch, toegerust met een juist denkvermogen, op de aarde staan en de zon, de maan en de sterren des hemels, die alle de heerlijkheid Gods verkondigen, aanschouwen; hij zal zijn oogen op de hooge bergen richten en zijn blik over de groote wijde zee laten gaan, en met volkomen toewijding aan den Schepper van hemel en aarde zal hij zingen: „O Heer, onze Heer, hoe heerlijk is uw naam op de gansche aarde: Gij, die uwe majesteit gesteld hebt boven de hemelen! Uit den mond der kinderkens en der zuigelingen hebt gij sterkte gegrondvest, om uwer tegenpartijen wil, om den vijand en wraakgierige te doen ophouden. Als ik uwen hemel aanzie, het werk uwer vingeren, de maan en de sterren die gij bereid hebt — wat is de mensch dat gij zijner gedenkt, en de zoon des menschen dat gij hem bezoekt, en hebt hem een weinig minder gemaakt dan de Engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond! Gij doet hem heerschen over de werken uwer handen, gij hebt alles onder zijne voeten gezet: schapen en ossen, allen die, ook mede de dieren des velds; het gevogelte des hemels en de visschen der zee: hetgeen de paden der zeeën doorwandelt. O Heer, onze Heer, hoe heerlijk is uw naam op de gansche aarde!” — Ps. 8.

Aan iederen Christen, die thans op aarde is, is een groot voorrecht verleend en op hem rust een machtige verantwoording. Het offertijdperk is bijna ten einde. De heiligen zijn reeds bijeenvergaderd. Nu is het de tijd, waarin de groote Jehova God den navolgers van Christus het voorrecht verleent voor de menschen zijn getuigen te zijn, om God, zijn heerlijk voorne-

men en zijn naam bekend te maken. Door zijn profeet zegt hij tot hen: „Gij zult te dien dage zeggen: Dankt den Heer, roept zijnen naam aan, maakt zijne daden bekend onder de volkeren, vermeldt dat zijn naam verhoogd is. Psalmzingt den Heer, want hij heeft heerlijke dingen gedaan; zulks zij bekend op den ganschen aardbodem.” — Jes. 12 : 4, 5.

De menschen zijn verlangend, de waarheid te vernemen. God's tijd is gekomen, om hun de waarheid te geven. „Welgelukzalig is het volk welks God Jehova is.” (Ps. 33 : 12) Welgelukzalig is de mensch die deel heeft aan de verkondiging van God's boodschap der verzoening. „In zijnen tempel zegt hem een iegelijk: Eere!” — Ps. 29 : 9.

DE HARP GODS

door
Rechter J. F. Rutherford

Geeft een verklaring van de tien voornaamste leerstellingen van den Bijbel op zulk een eenvoudige en schoone wijze, dat het door zijn millioenen lezers als het beste boek in de wereld beschouwd behalve den Bijbel.

De schrijver noemde dit boek

„De Harp Gods“

omdat het den weg aantoont, waarop de verschillende leerstellingen of onderwijzingen, die in den Bijbel gevonden worden, in volkomen harmonie met elkander kunnen zijn. Aldus vertolkt het een zoete melodie, die den zoeker naar waarheid met vreugde vervult; een Harp inderdaad.

De taal in het boek is in het geheel niet theologisch of hoogdravend. Gij zult U verlustigen in zijn eenvoud en harmonie.

Gebonden in prachtband; geïllustreerd;
380 pagina's 65 cent, fr. 8.—
Franco na vooruitbetaling

De Wachtoren
Postbus 51
Opzichterstraat 66

Haarlem (Holland)
Brussel (België)

BEVRIJDING

door
J. F. Rutherford

Het is een pracht boek, dat den lezer een boeiende beschrijving geeft van des Scheppers wonderlijk voornemen voor 's menschen geluk en eeuwig leven op aarde. Het toont aan, hoe Satan's organisatie eeuwenlang de aarde werkelijk beheerscht heeft en verantwoordelijk is voor de onwetendheid, verdrukking en ellende van het menschelijke geslacht.

Maar er staat een goede tijd voor de deur, die geluk, welvaart, vrijheid, vrede, leven en bevrijding van ziekte, lijden en dood zal brengen.

Hier hebben wij opnieuw een boek, geschreven in duidelijke positieve bewoordingen, vrij van al het kerkelijke „mysterieuze“. Reeds in het eerste jaar van uitgifte werden er meer dan een millioenen verkocht.

Gebonden in prachtband; 366 pagina's
65 cent, fr. 8.— Franco na vooruitbetaling

De Wachtoren
Postbus 51
Opzichterstraat 66

Haarlem (Holland)
Brussel (België)

SCHEPPING

door
J. F. Rutherford

Deze meesterlijke behandeling van een der meest interessante onderwerpen in den Bijbel had zulk een navraag voor dit boek, dat al onze voorgaande records geslagen werden

900.000

in de eerste vier maanden

Hier is een boek, waarover ieder denkend mensch in de wereld zich intens zal verheugen. Alle ter sprake gebrachte vragen over de schepping, waarvan de meesten reeds eeuwenoud zijn en waarover men reeds eeuwen van gedachte gewisseld heeft, zonder eigenlijk tot een juiste oplossing te komen, worden hier zoo duidelijk en logisch door den schrijver verklaard, dat de lezer zich er over moet verwonderen, dat deze dingen niet reeds veel eerder bekend waren.

Gebonden in Prachtband 350 pagina's
16 illustraties in kleurendruk
70 cent, fr. 8.50 Franco na vooruitbetaling

De Wachtoren
Postbus 51
Opzichterstraat 66

Haarlem (Holland)
Brussel (België)

REGEERING

door
J. F. Rutherford

De meest volledige bewijsvoering over goede
regeering die ooit geschreven werd.

Indien gij verlangend uitziет naar een regeering,
die het volk vrede, welvaart en geluk verzekert,
zal dit boek u buitengewoon verheugen.

Het bewijs is geground op
God's onfeilbaar Woord.

In Prachtband 368 pagina's

16 illustraties in kleurendruk
naar beroemde schilderijen

70 cent, fr. 8.50 Franco na vooruitbetaling

De Wachtoren

Postbus 51

Opzichterstraat 66

Haarlem (Holland)

Brussel (België)

LEVEN

IS HETGEEN GIJ

WENSCHT

WAARTOE

HET NIET VERKREGEN?

WAAR is het, velen hebben het getracht, maar niemand is het gelukt en allen zijn in den dood gegaan. Hiervoor moet een redelijke verklaring bestaan. Indien wij slechts het „waarom“ konden begrijpen, zouden wij misschien de ware bron des levens kunnen vinden en het leven zelve verkrijgen. In Rechter Rutherford's nieuw boek, **Leven** genaamd, verklaart en geeft hij het onfeilbare bewijs uit het Woord van den Schepper, dat Jehova voorzien heeft in den weg, langs welken de mensch het eeuwige leven zal erlangen op een aarde, die in een paradijs herschapen is. Ongetwijfeld zult gij belangstellen in het gewichtigste, wat er voor u in de wereld bestaat. Na toezending van een bedrag van slechts 70 cent, fr. 8.50, aan onderstaand adres ontvangt U het boek **LEVEN**, geïllustreerd en prachtig gebonden

De Wachtoren
Postbus 51
Opzichterstraat 66

Haarlem (Holland)
Brussel (België)

Het Hoofdbureau van het
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

is gevestigd

117 Adams Street, Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Vertakkingen in andere landen:

Athene,	Lombardou 51	Maagdenburg,	Wachtturmstrasse
Atzacapotzalco (Mexico)	Constitucion 28	Madrid,	Apartado de Correos 321
Bern,	Allmendstrasse 39	Maribor,	Krekova ul. 18
Bombay 5,	40 Colaba Rd.	Milano,	Corso Porta Nuova 19
Brünn-Julienfeld,	Hybesgasse 30	Oslo,	Inkognitogaten 28 b
Brussel, Opzichterstraat	66	Parijs IX,	129. Faubourg Poissonnière
Buenos Aires,	Calle Bompland 1653	Pesterzsebet,	Josika utca 24
Demerara,	Box 107, Georgetown	Rīga, Cesu ielā	11 dz. 25
Haarlem,	Postbus 51	S. Paulo,	Av. Celso Garcia 951
Helsingfors, Tempelikatu	14	Seoul,	147 Key-tong
Jamaica, Kingston, Box	18	Stockholm,	Luntmakaregatan 94
Kaapstad,	6 Lelie Street	Sydney, N. S. W.	7 Beresford Rd., Strathfield
Kaunas, Tulpių g-vė 5, b. 1		Tallinn, Kreutzvaldi	17/15
Kopenhagen,	Ole Suhrsgade 14	Tokio-Fu	58 Ogikubo
Lagos Nigeria,	15 Apongbon St (Box 695)		4-Chome, Iogimachi
Lissabon,	Rua D. Carlos Mascarenhas 77	Toronto,	38-40 Irwin Ave.
Łódź,	ul. Rzgowska 24	Trinidad, Port of Spain,	Box 194
Londen,	34 Craven Terrace	Weenen VII,	Halbgasse 26
		Wellington,	Box 252

Men wordt verzocht, zich te richten tot Watch Tower Bible & Tract Society aan de bovenstaande adressen, om de prijzen van onze lectuur in de betreffende landen aan te vragen. Enkele onzer geschriften zijn in zes-en-dertig talen gedrukt.

